

ONS ZUIDEN PANORAMA

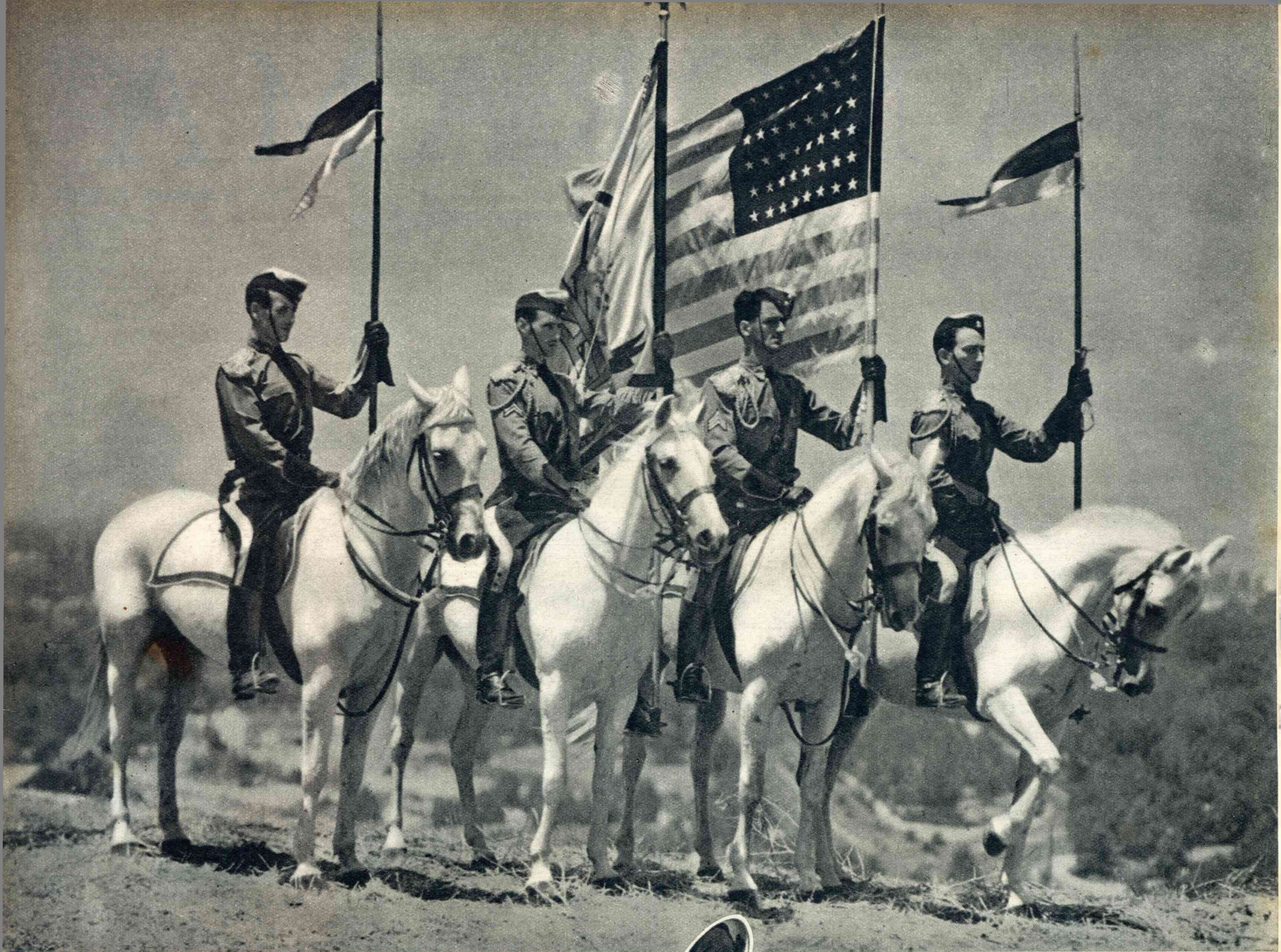
15 JULI 1937 — No. 28

LOSSE NUMMERS 15 CENT

HUN TRIOMFTOCHT

ZIE HET ARTIKEL: VICTOR McLAGLEN'S LICHT BRIGADE

Leden van de cavalerie met vlaggen en wimpels. Levend en dood materiaal bevindt zich in uitstekende conditie en kan den toets der strengste critiek doorstaan.

Een vertegenwoordiger van het muziekkorps. Ook deze leden koopen hun eigen uniformen en instrumenten.

Victor McLaglen's Lichte Brigade

**Een schitterend uitgerust particulier
keurkorps**

Het gebeurt maar zelden, dat 'n particulier er 'n modern geoutilleerd leger-tje op na kan houden, dat tot in zijn onderdeelen het groote leger weerspiegelt. Victor McLaglen, soldaat, atleet en artist, heeft dit klaargespeeld. Geboren te Londen, vocht hij op 14-jarigen leeftijd in Zuid-Afrika, bevoer de

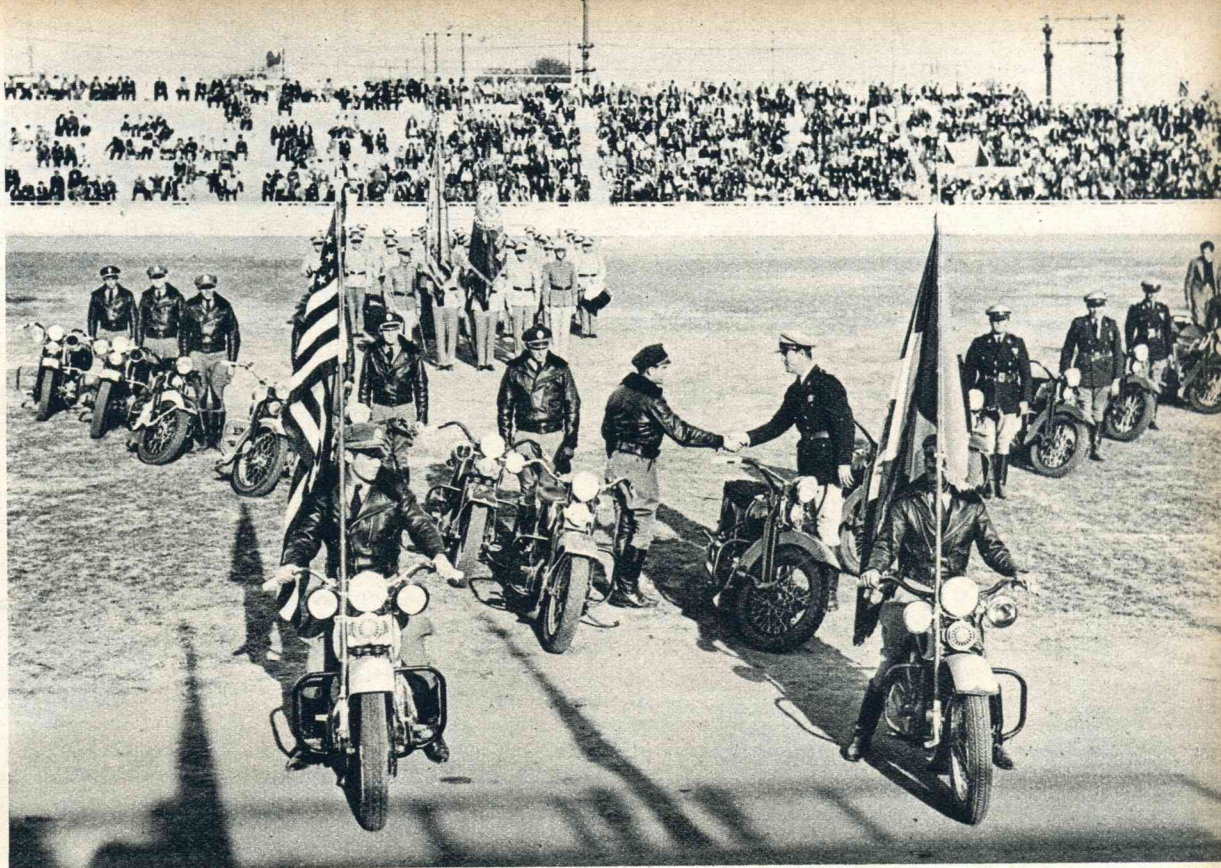
Victor McLaglen, filmster en kolonel, in een van zijn talrijke karakteristieke rollen. Na een zwerversleven vol avonturen stichtte hij in Californië een eigen particulier leger-tje van 800 manschappen, dat in zijn genre met elk modern leger kan worden vergeleken.

zeeën en streed in Engelsch-Indië, West- en Oost-Afrika, China en Australië, tot zelfs in Mesopotamië, waar de vrede hem niet alleen 'n ridderorde, maar zelfs den rang bracht van provoost-maarschalk van Bagdad. Het avonturiersbloed dreef hem naar de Stille Zuidzee om er te vechten voor de Franschen, naar China, Canada en Mongolië en toen hij geen groote vijanden meer tegenover zich vond, zocht hij de kleinere op en bokste tegen Jack Johnson een wedstrijd, die onbeslist bleef. Terugkeerend naar zijn uitgangspunt, Londen, ging hij belangstellen in film en... liefdadigheid. Zijn grootste belangstelling gold echter zijn leger, een origineele nieuwigheid, die in Californië is ontstaan. Het omvat 800 manschappen met eigen

Majoor Bale, chef van de dames-afdeeling cavalerie.

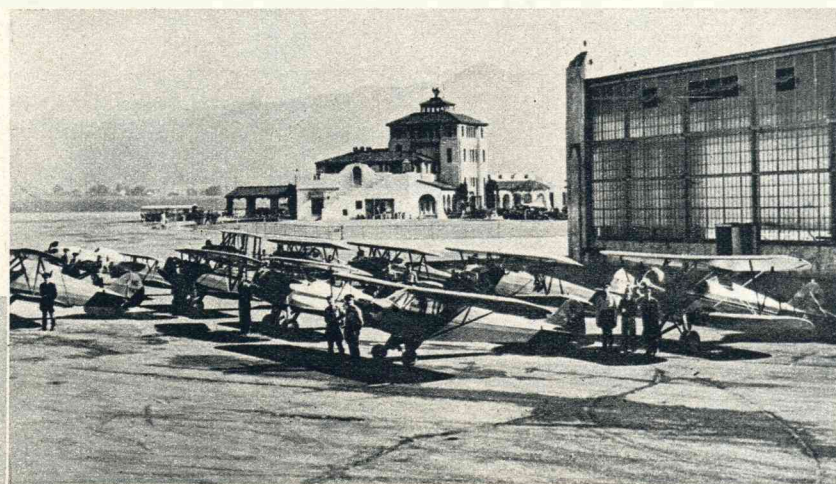

Tijdens de demonstraties in het stadion worden allerlei gezamenlijke oefeningen uitgevoerd, vaardigheids-wedstrijden en kunstrijden, waardoor het hoge peil, waarop dit keurkorps zich berijdt, sterk naar voren komt.

afdeelingen cavalerie, luchtvaart, geneeskunde, motorrijders, Roode Kruis en een muziekkapel. Gedurende de eerste twee jaren betaalde McLaglen, die als kolonel het leger aanvoert, alle soldij en onkosten, doch hij wist het zoo ver te brengen, dat de troep thans zichzelf kan bedruipen en alle man-schappen voor eigen kleeding en materiaal zorgen.

McLaglen formeerde dit kleine leger uit een troep ex-officieren van de Californische Lichte Brigade, die in schulden waren geraakt en wier schulden hij tot den laatsten cent betaalde, met overname van het

korps. Van tijd tot tijd worden in 't stadion, dat ruimte biedt aan 8000 belangstellenden, demonstraties en parades gehouden, waaraan wedstrijden voor alle afdeelingen zijn verbonden. Na de zeeën en de werelden te hebben door-zworven, houdt deze vete-raan van den strijd in zijn

Het leger verheugt zich momenteel in het bezit van ruim dertig eigen vliegtuigen, die in de modernste hangars zijn ondergebracht en met de laatste snuffjes der moderne techniek zijn uitgerust.

Lichte Brigade de herinnering wakker aan 't avontuurlijke zwervers- en soldatenleven, dat achter hem ligt, en vindt hij binnen den kring van zijn man-schappen weer iets van dien ouden geest terug, die hem eertijds over alle zeeën dreef.

Het voltallige Roode-Kruiskorps, dat speciaal dienst doet bij de afdeeling luchtvaart en voor het wel en wee van de vliegers zorgt.

Een van de talrijke stunts die tijdens de parades in het stadion worden ten beste gegeven. Het lukte de ploeg dit jaar om de keurige motorbrigade der Mexicaansche politie in ditzelfde nummer de loef af te steken.

DRIE-SKELETEN-RIF

door George G. Toudouze

't Angstigste, dat ik ooit ondervonden heb? Oeh, je ondervindt zooveel, als je vijfendertig jaar bij de kustlichten dient, al is 't meestal eentonig sleurwerk: 't vuur in orde houden en rapporten invullen.

Toen ik nog een jonge kerel was, en pas kort in dienst, kwam er een baantje open in een pasgebouwen vuurtoren aan de kust van Guyana, op een stukje rots een mijl of twintig van 't land. 't Loon was hoog, dus, om 't sommetje bij mekaar te krijgen, dat ik gespaard wou hebben voor ik trouwde, bood ik me aan voor den dienst in den nieuwen toren.

Drie-skeletten-rif, de rots, waar 't vuur op stond, had een kwaden naam. 't Heette zoo eigenaardig, omdat er een verhaal over ging van drie gevangenen, die van Cayenne ontsnapt waren in 'n gestolen kano, en 's nachts op de rots schipbreuk hadden geleden — uit de golven waren ze gered, maar toen kwamen ze om van honger en dorst. Toen ze gevonden werden, was er niets meer dan drie hoopen gebeente, glad schoongevreten door de vogels. Ze vertelden, dat de drie skeletten 's nachts over de rots dansten, en dat ze er bij schreeuwden en een blauwachtig licht uitstraalden. . . .

Maar er zijn zooveel van die verhalen, dus ik trok me niets aan van de oudgedienden, die me waarschuwden. Ik teekende, ging aan boord en installeerde me op den toren.

Stel je voor een schuin toeloopenden cylinder, die met beton en ijzeren stangen aan 't massieve gesteente vastzit, op 'n klein eilandje, twintig mijl van 't land af. 't Lag midden in zee, dat eilandje, niets dan een kale bonk steen van 'n meter of vijftig lang en iets minder in de breedte. Net zoowat groot genoeg, om even te loopen en je beenen uit te strekken, als 't eb is.

Maar dat voordeel heb je niet eens op alle vuren — d'r zijn er bij, die steil uit de golven opkomen, en waar je je nergens kunt bewegen dan in den toren zelf. Maar op dat bewuste eilandje moest je wél oppassen, want de steen was gemeen glad. Eén verkeerde stap, en je tuimelde in zee — je verdrong er wel niet zoo gauw, maar 't water om ons eiland heen wemelde van de reuzenhaaien, die alsmaar om den voet van 't vuur heen toerden.

Maar 't was er toch geen kwaad leven. We hadden voor maanden proviand genoeg — voor 't geval dat de zee zoo woest werd, dat de booten met nieuwen aanvoer niet op tijd bij ons konden zijn. Overdag hadden we ons werk aan 't vuur; we hielden de kamers schoon, en we poetsten 't metaal en de lens en den reflector van 't vuur zelf, en 's avonds zaten we op den omloop naar 't licht te kijken, een lampje van twintigduizend kaars, dat van zijn veertig meter hoogte een sterken witten lichtbundel over de zee liet draaien. Op sommige dagen, als 't erg helder weer was, konden we 't land zien, als 'n streep in 't westen. Aan den oost-, noord- en zuidkant had je niets dan zee. Een landrot zou zoo'n soort leventje misschien gauw beu geweest zijn — achttien weken boven op zoo'n klein eilandje aan de kust van Zuid-Amerika — tot 't je beurt weer was om te passagieren. Maar wij vonden 't er prettig, mijn twee kameraden en ik — toen ik er tweeëntwintig maanden zat (de tijden, dat ik met verlof aan wal was niet meegerekend) was ik tenminste nog best in m'n schik op 't Drie-skeletten-rif.

Ik was net terug van verlof achter in Juni — dat wil zeggen, midden in den winter op die breedte — en ik was weer gewoon aan den gang met m'n twee kameraden, een Breton, die Le Gleo heette, en den hoofdwachter, Itchoua, een Bask, die 'n jaar of tien, twaalf ouder was dan wij tweeën.

Er gingen acht dagen in 't gewone doen voorbij, en den negenden nacht dat ik terug was had Itchoua nachtdienst, en toen riep hij Le Gleo en mij, die in onze kamertjes midden in den toren lagen te slapen, 's nachts om twee uur. We stonden direct op, en we klommen de trap op naar den omloop, een tree of dertig, en we gingen naar den chef toe.

Itchoua wees, en we keken zijn vinger langs, en toen zagen we een grooten driemaster, met vol tuig, die recht op 't vuur toekwam. . . 'n Gekke koers, want

gezien hadden ze ons vast en zeker: onze lamp maakte 't klaarlichten dag aan boord, iederen keer dat 't licht over ze heen ging.

Nou zag je nooit veel schepen in onze wateren, want ons licht was een waarschuwing tegen gevaarlijke klippen, die net onder de oppervlakte van 't water lagen en een heel eind de zee inliepen. Ze gingen dus altijd met een grooten boog om ons heen, vooral de zeilschepen, die niet zoo gauw uit de voeten kunnen als stoombooten.

We keken dus vreemd op, toen we dien driemaster recht op ons toe zagen komen, zoo 's nachts in 't donker. Ik had 't model direct duidelijk gezien, want dat kwam zoo scherp mogelijk uit, als ons licht er op scheen, al was 't nog een mijl ver.

't Was een pracht van een schuit, vierduizend ton zoowat, en zij liep best — een schuitje, dat steeds in de vaart was, en op alle werelddelen goederen vervoerde. Aan 't model te zien was 't een Hollandsche boot, en dat klopte natuurlijk, want Paramaribo en Hollandsch Guyana liggen vlak bij Cayenne.

Toen we haar vlak voor ons zagen zeilen, met een golf van wit schuim onder den boeg, riep Le Gleo: „Wat mankeert die lui? Zijn ze dronken of gek? Zouden ze ons niet zien?”

Itchoua gaf kalm een knikje, en keek ons strak aan en zei: „Natúúrlijk zien ze ons — als er iemand aan boord is!”

„Hoe bedoelt u, chef?” riep Le Gleo, en hij keek den Bask aan. „U denkt toch niet, dat 't de Vliegende Hollander is?”

Hij was echt geschrokken, dat zag je zóó, en de chef lachte.

„Nee man,” zei hij, „dat bedoel ik niet. Niemand aan boord wil zeggen, dat 't een verlaten wrak is!”

Toen snapten we, dat 't zoo gek deed. Itchoua had gelijk. De bemanning was om de een of andere reden van boord gegaan — ze dachten, dat 't schip naar de maan was. Maar 't was weer opgekomen en doorgevaren, met den wind mee.

We richtten onze kijkers alle drie op den voorsteven, en daar zagen we duidelijk zwarte letters op den witten achtergrond van een reddingsboei — den naam van de boot:

„Cornelis de Wit, Rotterdam”.

We hadden dus gelijk gehad: 't was een Hollandsche boot. Net stak de wind op, en de Cornelis de Wit veranderde van koers. Maar nu was ze zoo dichtbij, dat ze onmogelijk meer op tijd kon keeren.

„Bliksems!” riep Le Gleo; zijn Bretonsche hart deed zeer, toen hij zoo'n mooie schuit al zoowat aan splinters zag slaan op een klip, „daar gaat ze! Ze is naar de maan!”

Ik schudde mijn hoofd.

„Ja. . . zonde, zoo'n mooi schip naar den kelder te zien gaan. En we kunnen niets beginnen.”

We konden niets doen dan kijken. Een schip, dat voor den wind loopt onder vol tuig, en met z'n knie de zee tot schuim klopt, is een van de mooiste dingen, die er op de wereld zijn — maar dezen keer voelde ik de tranen in m'n oogen steken, want die praachtschuit ging zóó haar ondergang tegemoet.

We hielden al dien tijd onze kijkers er op gericht, en opeens riepen we tegen elkaar:

„De ratten!”

Nu begrepen we, waarom dat schip, al mankeerde er niets aan, zonder bemanning voer. Die was er afgejaagd door de ratten. Niet dat armzalige soortje ratten, dat je aan den wal ziet — amper 'n centimeter of dertig van d'r trilneus tot 't puntje van d'r kalen staart — arme stumpers, die de beenen nemen en wegruipen, als ze maar iemand hooren loopen. . . . Nee, 't waren scheepsratten, kolossale, slimme beesten, op zee geboren, die op schepen de heele wereld rondvoeren, en van 't eene schip op 't andere overgingen, als 't er te veel werden. Tusschen de ratten op 't land en die zeeratten is er net zooveel verschil als tusschen een visscherssmak en 'n pantserschip.

De zeeratten zijn kwaadaardige, brutale dieren; groot en sterk en zoo slim als wát; solidair, en bekend met de zee; de beste zeelui kunnen niet tegen ze op als 't op kennis van de zee aankomt;

en ze hebben er griezelig slag van, verandering van weer te voorspellen.

En dapper zijn ze ook, en wraakzuchtig! Als je d'r eentje iets doet, geeft ie 'n schreeuw, en dan krijg je heele benden kameraden van 'm op je nek — ze verscheuren je gewoon en ze houden niet op, zoolang er nog een vezeltje vleesch aan je botten zit.

Als de ratten aan de lading geen eten genoeg hebben, vallen ze soms de bemanning aan — die jagen ze 't schip af of ze eten ze met huid en haar op. En toen ik zoo naar de Cornelis de Wit stond te kijken, werd ik er beroerd van, want de sloepen waren allemaal op hun plaats. De bemanning was niét van boord gegaan.

Over de brug, op 't dek, in 't tuig, overal waar je keek was 't schip één wriemelende massa — een uitgehongerde massa, die naar ons toe kwam aan boord van een stuurloos schip!

Ons eiland was een klein vlekje in die kolossale uitgestrektheid zee. Het schip had langs ons heen kunnen strijken. 't Had aan bak- of aan stuurboord kunnen passeeren met z'n vraatzuchtige bevolking — maar nee, 't kwam full speed op ons af, alsof 't de leiding had bij een wedstrijd, en 't spietste zichzelf op een scherpe punt van een rots.

We hoorden een doffen slag toen de bodem insloeg, en toen een ontzettend gekraak van de drie masten, die tegelijk overboord sloegen, alsof ze met één streek van een reusachtige zeis waren afgemaaid. Er kwam een zuchtend gekreun toen 't water het schip in stroomde — toen spleet 't in tweeën en zonk als een baksteen.

Maar de ratten verdrongen niet. Moet je nèt denken, die knapen! Ze waren in 't water net zoo thuis als de beste visch; ze vormden gelederen in 't water, met hun koppen omhoog en hun staarten uitgestrekt, en zoo zwommen ze. En zoowat de helft, die op 't voorste gedeelte van 't schip had gezeten, sprong langs de masten de rotsen op in dat oogenblik, vóór de boel zonk. We hadden nog geen tijd gehad om te bewegen, toen er van 't schip al niets meer over was dan een paar stukken wrakhout, die op 't water dreven, en een heel leger van ratten op de kale rotsen, toen 't water terugstroomde.

Duizenden koppen kwamen omhoog, en voelden den wind, en ze kregen de lucht van ons, zagen ons! Voor die beesten beteekenden wij eten, vleesch, na weken hongerijsden misschien. Er kwam een schreeuw, die uit ontelbare schreeuwen bestond, feller dan 't snurpen van een zaag, die in een staaf ijzer bijt, en met één beweging sprongen al die ratten toe, om op den toren aan te vallen!

We hadden amper tijd, om achteruit te springen, de deur van de galerij te sluiten, de trap af te gaan en alle ramen stevig dicht te doen. De deur onder in den toren hadden we nooit op tijd kunnen bereiken, maar die was gelukkig van brons, in graniet gezet, en stijf op slot.

In een minimum van tijd was de afschuwelijke bende tegen den toren op en over den toren heen gezwermd, alsof 't een boom was; ze zaten met hoopen op de raamkozijnen en krabden met duizenden klauwen aan de ruiten; ze bedekten den vuurtoren met een soort pelsmantel en toen ze den top van den toren bereikten, vulden ze den heelen omloop en klommen ze in benden op de lantaarn.

Ze knarsten met hun tanden, toen ze zich tegen het glas van de lantaarnkamer drongen, waar ze ons duidelijk konden zien, al konden ze ons niet bereiken. Een paar millimeters glas, gelukkig ontzettend sterk, scheidden onze lichamen van hun kleine glinsterende oogjes, hun scherpe klauwen en tanden. Hun stank vervulde den toren, vergiftigde onze longen en brandde in onze kelen met een walgelijke pestlucht. En daar zaten we, levend begraven in onzen eigen toren, gevangenen van een horde uitgehongerde ratten.

Dien eersten nacht zaten we zoo in spanning, dat we niet slapen konden. Ieder oogenblik hadden we het gevoel, dat ze een opening gemaakt hadden, dat er een raam bezweken was, en dat onze afschuwelijke belegers door het gat naar binnen gulpten. Het opkomende getij dreef de ratten op, die op de naakte

rotsen waren gebleven, zoodat er zich hoe langer hoe meer aan de muren vastklemden en op de galerij verdrongen — zooveel, dat heele bossen ratten, zich aan elkaar vastgrijpend, van de lantaarn en de galerij neerhingen.

Toen het donker werd, staken we het vuur aan, en door het draaiende licht werden de beesten nog doller. Met iederen draai van den lichtbundel werden er duizenden ratten, die tegen het glas opgehoopt zaten, verblind, terwijl de donkere kant van de lantaarnkamer schitterde met duizenden puntjes licht, die gloeiden als de oogen van roofdieren 's nachts in de wildernis.

Den volgenden dag werden wij kalmer, en amuseerden wij ons ermee, de ratten te sarren, door onze gezichten tegen het glas te drukken, dat ons scheidde. Ze konden de dikte niet schatten van den onzichtbaren wand tussehen hen en ons, en wij lachten, als we ze tegen het dikke glas zagen springen.

Maar den dag daarna zagen we in, hoe leelijk wij er vóór stonden. De lucht was bedorven — zelfs de zware olielucht binnen ons verblijf kon niet tegen den viezen stank op van de beesten, die om ons heen opgehoopt waren. En het was niet mogelijk, frissche lucht te laten toetreden, zonder ook de ratten binnen te laten.

Den ochtend van den vierden dag, heel vroeg, zag ik dat de houten omlijsting van mijn raam, aan den buitenkant weggeknaagd, naar binnen doorzakte. Ik riep mijn kameraden, en gezamenlijk maakten we een vel blik in de opening vast, zoodat die weer

stevig dicht zat. Toen we klaar waren met dat werk keek Itchoua ons aan en hij zei somber :

„Nou, de proviand-boot is er dertien dagen geleden geweest, dus die komt nog in geen vier weken.” Hij wees naar de blanke metalen plaat, waarmee de opening in het graniet was afgedekt. „Als die 't niet meer houdt . . .” Hij haalde zijn schouders op. „Dan kunnen ze dit oord voortaan Zes-skeletten-rif noemen.”

De volgende zes dagen en zeven nachten hadden we geen andere bezigheid, dan naar de ratten te kijken, die geen stevig houvast hadden, en veertig meter diep neervielen in de muilen van de haaien — maar er waren er zooveel, dat er geen vermindering van aantal was waar te nemen.

We probeerden ze te tellen, om kalm te worden en den tijd zoek te brengen, maar we moesten 't gauw opgeven. Zij hielden zich nooit stil, er was onophoudelijk beweging in. Toen probeerden we ze van elkaar te onderscheiden, gaven we ze namen.

Er was er één, groter dan de andere, die de leiding scheen te hebben bij de aanvallen op het glas, dat ons scheidde ; die noemden we Nero ; en er waren er nog verscheidene, die we door verschillende eigenaardigheden leerden herkennen.

Maar diep in ons binnenste moesten we steeds denken aan de geraamten der drie gevangenen, en aan het groote gevaar, dat wij eenzelfde lot zouden ondergaan. Door de duisternis in onze gevangenis werden zulke gedachten begunstigd, want het inwendige van den toren was bijna totaal donker, doordat

we alle ramen op dezelfde manier hadden moeten afsluiten als het mijne — het eenige vak, waar nog daglicht doorheen kwam, was de met glas afgesloten lantaarnkamer heel boven in den toren.

Toen werd Le Gleo zwaarmoedig, en hij kreeg nachtmerries, waarin hij de drie skeletten om zich heen zag dansen, een koud licht uitstralend en trachtend, hem te grijpen. Zijn wilde, waanzinnige beschrijvingen waren zoo levendig, dat Itchoua en ik ze ook begonnen te zien.

En dan was er die levende, werkelijke nachtmerrie; de woeste schreeuwen van de ratten, als ze over het licht heen zwermde, razend van den honger ; de walgelijke, verstikkende lucht van hun lichamen . . .

Men kan natuurlijk uit vuurtorens signalen geven. Maar om den mast te bereiken, waar de signalen aan hingen, zouden we den omloop op moeten, waar de ratten waren.

Wij konden maar één ding doen. Nadat we den heelen negenden dag overleigd hadden, besloten we, dien avond het vuur niet aan te steken. Dat is de ernstigste verzaking van onzen plicht, die nooit begaan mag worden, zoolang de vuurtorenwachters leven ; want het licht is iets heiligs, voor de schepen een waarschuwing tegen nachtelijk gevaar. Als het licht niet brandt, een kwartier na zonsondergang, is er geen mensch meer in leven, om het aan te steken.

Enfin, dien nacht bleef Drie-skeletten-rif donker, en de heele bemanning leefde. Op gevaar af, dat er schepen op onze rotsen zouden verongelukken, lieten wij het licht uit, want wij waren op — we werden gek !

's Nachts om twee uur, toen Itchoua in zijn kamer een beetje doezelde, bezweek het stuk blik, waardoor zijn raam werd afgesloten. De chef had juist tijd genoeg, om op te springen en hulp te roepen — de ratten holden al over hem heen.

Maar Le Gleo en ik, die uit de lantaarnkamer hadden uitgekeken, waren onmiddellijk bij hem, en met z'n drieën vochten we tegen de horde dolle ratten, die door het kapotte raam drongen. Zij beten, en wij sloegen ze neer met onze messen . . . en gingen achteruit.

We sloegen de deur van de kamer voor ze dicht, maar eer we tijd hadden gehad, om onze wonden te verbinden, was de deur doorgeknaagd — wij trokken ons terug de trap op, vechtend tegen de ratten, die tegen ons opsprongen uit een dikke massa van den grond tot onze knieën.

Hoe we nog weg zijn gekomen kan ik me nog steeds niet herinneren. Ik weet alleen, dat we door ze heen waadden de trap op, en dat wij ze afsloegen, als ze tegen ons op zwermde ; en toen lagen we, bloedend uit ontelbare beten, met onze kleeven aan flarden, dwars over het luik in den vloer van de lantaarnkamer . . . zonder eten of drinken. Gelukkig was het luik van metaal, in het graniet gevat, met ijzeren grendels.

De ratten hielden nu den heelen toren onder ons bezet, en op den vloer van onze wijkplaats lagen een stuk of twintig van hun soortgenooten, die met ons binnen waren gekomen voor we het luik dicht hadden, en die we met onze messen gedood hadden. Onder ons, in den toren, hoorden we de ratten piepen, terwijl ze al het eetbare verslonden, dat zij konden vinden. De dieren buiten piepten terug, en goldden als een afgrijselijk gordijn, door het glas van de lantaarnkamer naar ons starend.

Itchoua kwam overeind zitten en keek zwijgend naar het bloed, dat uit de wonden aan zijn lichaam en zijn ledematen droop en in dunne straaltjes om hem heen over den vloer liep. Le Gleo, die er al even erg aan toe was (ik trouwens ook), keek den chef en mij wezenloos aan, schrok, toen zijn blik naar de menigte ratten tegen het glas dwaalde, en begon toen opeens op een afschuwelijke manier te lachen :

Slot op pag. 8

„STILLEVEN”

Nicolaas Horthy aan 't hoofd der rijksbestuurders in den treetsstoet, die ieder jaar op 20 Augustus, den naamdag van St. Stephanus, door de straten van Boedapest trekt.

ADMIRAAL HORTHY

Levenslang regent van Hongarije

Nicolaas Horthy van Nagybánya, sinds 1 Maart 1920 regent van Hongarije. Hij werd geboren op 18 Juni 1868 te Kenderes, uit een oud adellijk geslacht. Na zijn gymnasiale opleiding te Oedenburg bezocht hij de marineschool te Fiume, waar hij zich door buitengewone hoedanigheden reeds spoedig onderscheidde, zoodat hem herhaaldelijk verantwoordelijke posten werden opgedragen. Van 1909 — 1914 was hij vleugeladju-dant van keizer Frans Jozef I. Tijdens den wereldoorlog voerde hij van December 1914 tot eind Mei 1917 het bevel over den kruiser „No-vara”. In 1915 bombardeerde hij de haven van Porto Corsini. Hij bracht de transportvloot te S. Giovanni di Medua tot zinken, waardoor de voor Montenegro en het Servische leger bestemde lading verloren ging, hetgeen de capitulatie van Montenegro

De regent van Hongarije Nicolaas Horthy met zijn echtgenoot Magda van Purgly, met wie hij op 22 Juli 1901 in het huwelijk trad.

Een statieportret van admiraal Horthy.

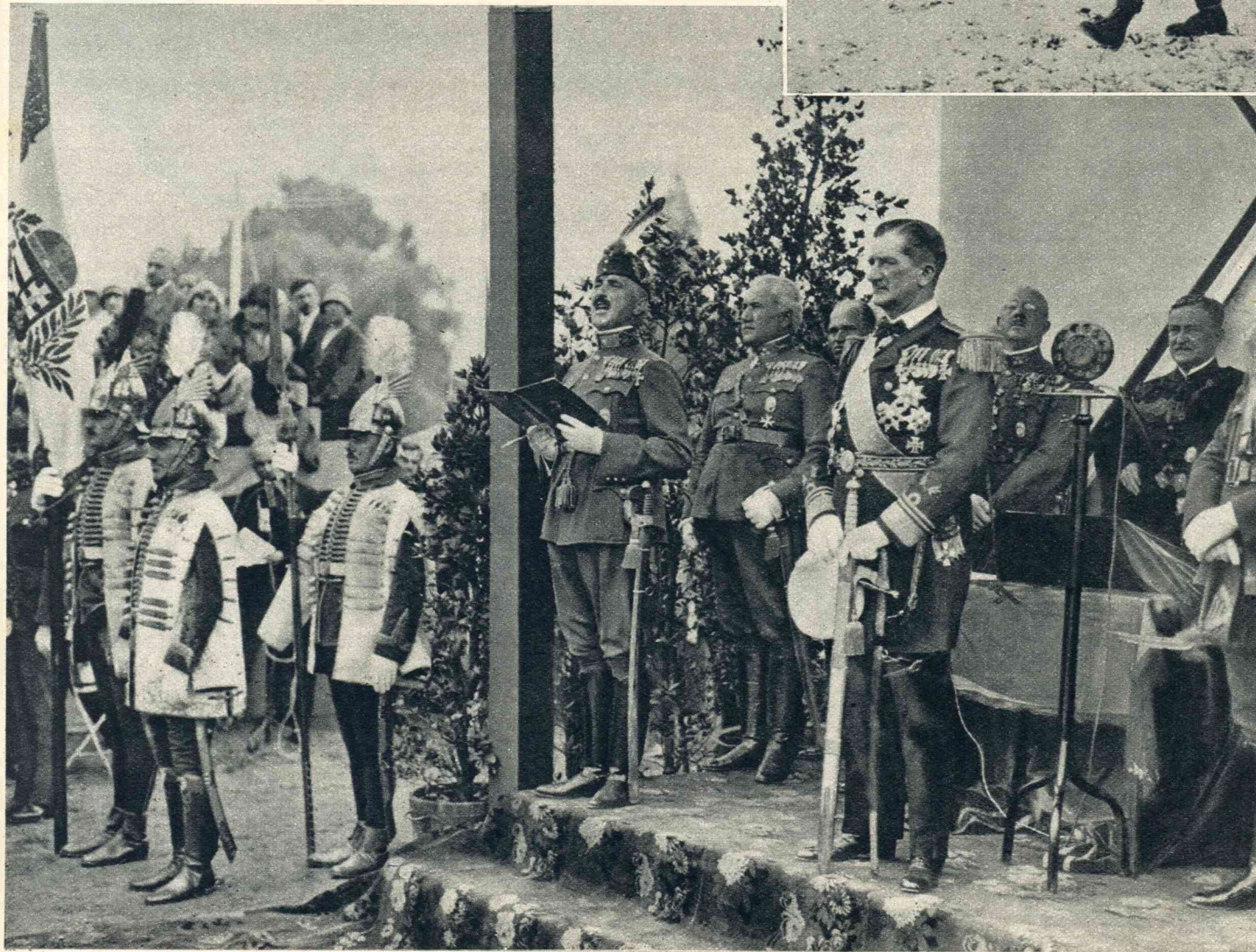

Nicolaas Horthy te midden van zijn gezin. Uit zijn huwelijk werden vier kinderen geboren: Magda, gestorven in 1918; Paula, in 1922 gehuwd met Ludislaus van Fay; Stephan; en Nicolaas die met gravin Consuelo Karolyi in 't huwelijk trad.

en de nederlaag van 't Servische leger ten gevolge had. Horthy ontving als belooning voor deze daad de militaire Maria Theresia-orde. Van bijzondere betekenis was ook de overwinning op de Italiaansch-Engelsche vloot in Mei 1917 bij Otranto. Dank zij deze doorbraak werd de Middellandsche Zee voor de Centralen weer geopend. Begin 1918 werd Horthy vice-admiraal en opperbevelhebber van de Oostenrijksch-Hongaarsche oorlogsvloot. Na den val der monarchie legde hij 't commando neder en trok zich terug op zijn landgoed te Kenderes. Tijdens de communistenrelletjes werd hij minister van oorlog van de tegenregering te Szeged. Als opperbevelhebber van 't nationale leger trok hij dwars door Transdanubië naar Boedapest en deed daar 16 Nov. 1919 zijn intrede. Op 1 Maart 1920 werd Nicolaas Horthy bij ontstentenis des

De Hongaarsche regent is onder andere ook een verwoed jager en slechts zelden zal hij op een groote jacht-partij ontbreken.

konings tot regent over Hongarije uitgeroepen. Toen Karel van Habsburg-Lotharingen als Hongaarsch kroonpretendent in 1924 in Hongarije verscheen, weigerde Horthy, met 't oog op den dreigenden internationalen toestand, die daardoor zou ontstaan, de regeering over te geven. Er werd een wet aangenomen, dat tijdens het leven van Horthy het koningsvraagstuk in Hongarije niet actueel zou zijn, daar Horthy levenslang als regent in functie zou blijven. Het tienjarig regeringsjubileum op 1 Maart 1930 werd met bijzondere feestelijkheden in 't gansche land gevierd.

Nicolaas Horthy, de Hongaarsche regent, tijdens een der vele officiële gebeurtenissen, die hij met zijn aanwezigheid moet opluisteren.

Geen last van zonnebrand

Want Moeder heeft haar vóóraf flink ingewreven met Amilda-Zonnebruin-crème. Nu wordt ze tevens snel mooi bruin. Wat zijn kinderen leuk als ze er zoo gezond en gebruid uitzien!

En iedereen valt het op, want...
**BRUIN STAAT GEZOND
EN CHARMANT**

Amilda
ZONNEBRUIN-CRÈME
Flacon 90 ct. Tube 60 ct. Doozen 50 en 25 ct.

De naam Odo-Ro-No is haar waarborg.

Zij begrijpt het belang, er frisch en welverzorgd uit te zien.

Zij heeft afgedaan met gewone middeltjes.

Evenals miljoenen andere vrouwen beveelt zij Odo-Ro-No als een onfeilbaar werkend preparaat aan.

Odo-Ro-No wordt in 2 sterkten in den handel gebracht.

„Regular” voor norm. gebruik.

„Instant” voor ’n snellere werking en voor menschen met een gevoelige huid.

ODO-RO-NO

DRIE-SKELETTEN-RIF

Vervolg van pag. 5

„Hi hi! De drie skeletten! Hi hi! Nou zijn de drie skeletten zes skeletten! Zes skeletten!”

Ik schreeuwde hem toe, dat hij zich stil moest houden, maar hij hoorde me niet, dus gebruikte ik het eenige middel, om hem stil te krijgen — ik sloeg hem met den rug van mijn hand in zijn gezicht.

Het gebrul hield plotseling op, zijn oogen gingen de kamer rond, toen boog hij zijn hoofd en begon zacht te huilen, als een kind.

Op het land had men opgemerkt, dat ons licht niet brandde, en toen het dag werd, kwam de patrouille, om te kijken, wat er aan haperde. Door mijn kijker zag ik de uitdrukking van schrik op de gezichten van officieren en manschappen, toen zij, in het toenemende daglicht, den toren totaal overdekt zagen met een ziedende massa ratten. Zij dachten, zooals ik later hoorde, dat wij levend opgegeten waren.

Maar ook de ratten hadden het schip gezien, of de naderende menschen geroken. Toen het schip dichterbij kwam, verliet een dichte massa den toren, dook het water in, zwom en probeerde aan boord te komen. Dit was hun bijna gelukt, want het schip was bijgedraaid; maar de machinist zette zijn stoom op de brandslangen aan dek en met dien heeten straal bespotten ze de voorhoede van de aanvals-colonne, en die werd daardoor zoo lang tegengehouden, dat het schip op kon varen en de ratten achterlaten.

Toen gingen de haaien zich er mee bemoeien. Met de buiken naar boven, de bekken open, kwamen ze in heele rijen toeschieten, vielen ze op de ratten aan, sneden ze er doorheen als een sikkel door de halmen. Dien dag bewezen de haaien, dat zij óók nuttig kunnen zijn.

De overblijvende ratten maakten rechtsomkeert, zwommen naar de kust en kwamen druipend uit ’t water. Toen zij den toren naderden, werden zij door hun kameraden begroet met schrille kreten, waarin iets spottends scheen boven te drijven. Zij gaven nijdig antwoord en mengden zich onder hun soortgenooten. Er ontstonden nogal wat kloppartijtjes — ze hadden zeker ’t land, dat ze in de maling werden genomen, omdat ’t hun niet gelukt was, het schip te veroveren.

Maar dat hielp ons allemaal nog niets, om uit onze gevangenis te komen. Het scheepje kon niet dichterbij komen — het stoomde op een veiligen afstand om het vuur heen, en de toren moet wel een fantastisch, griezelig, duizendbekkig beest geleken hebben, dat uitdagingen uitjankte.

De mannen op het schip zagen de ratten door de deur en de ramen den toren in en uit rennen, en kwamen eindelijk tot de conclusie, dat we dood moesten zijn; zij stonden op ’t punt, te vertrekken, toen Itchoua weer wat bij zijn positieven kwam en het idee kreeg, signalen te geven met het licht. Hij stak het aan, nam een plank, en trok die in en uit den lichtbundel — zoo vormde hij de stippen en strepen, waardoor onze geschiedenis weldra aan de mannen op het schip bekend werd.

Snel kregen we antwoord. Toen zij wisten, hoe wij er aan toe waren, dat wij de ratten niet kwijt konden, dat Le Gleo leelijk op weg was om krankzinnig te worden, en dat Itchoua en ik vol beten zaten, opgesloten in de lantaarnkamer, lieten ze ons antwoord geven door een seiner.

Hij stond met zijn armen te zwaaien

als een windmolen, en gaf zoo de boodschap:

„Niet opgeven, nog even volhouden! We helpen jullie er wel uit!”

Toen keerden zij en stoomden met volle kracht naar de kust terug; wij bleven achter, nog maar weinig gerustgesteld.

Omtrent den middag kwamen ze terug, met het proviand-schip, twee kleine booten van de kustwacht en de brandweerboot — een klein vlootje. Om half een kwam het gevecht op gang.

Na een korten verkenningstocht zocht de brandweerboot voorzichtig haar weg tusschen de klippen, tot ze vlak bij ons was, en richtte toen ’n machtigen straal water op de ratten. De kracht van het water rukte de ratten van hun plaats, en sloeg ze piepend en schreeuwend in ’t water, waar de haaien ze opslokten. Maar telkens, als er tien van de sokken geslagen werden, zwommen er weer zeven nieuwe aan den kant, en tegen de ratten binnen in den toren kon de brandspuit niets beginnen. Bovendien waren er beesten, die niet naar de rotsen teruggingen, maar de brandweerboot beklommen, zoodat de manschappen hun handen vol aan ze hadden. ’t Waren echte Hollandsche ratten, voor geen mensch bang, vechtend voor hun leven!

Het werd donker, en ’t leek wel, of er niets gebeurd was; de ratten hadden nog steeds de macht. Eén der booten van de kustwacht bleef bij het eiland, de rest van het eskader ging terug naar de kust. We moesten nog een nacht in onze gevangenis doorbrengen. Le Gleo zat op den vloer over skeletten te raaskallen, en toen ik iets tegen Itchoua wou zeggen, viel hij in zwijm door de pijn aan zijn wonden. Ik was er niet veel beter aan toe en voelde mijn bloed vlammen van de koorts.

De nacht kwam op de een of andere manier toch om, en den volgenden middag zag ik een sleepboot, vergezeld door de brandweerboot, van de kust aankomen, met een groote schuit op sleep-touw. Door mijn kijker zag ik, dat die schuit vol vleesch zat.

Op goed geluk af trok de sleepboot de schuit tusschen de verraderlijke klippen door zoo dicht mogelijk bij het eiland. Onze belegeraars verlieten de rots tot de laatste rat, zwommen weg en klauterden de schuit op, die de lucht van versch gesneden vleesch uitwasemde. De sleepboot sjoerde de schuit ongeveer een mijl ver weg, en toen bespoot de brandweerboot de lading met benzine. Een goed geplaatste brandbom van de patrouille-boot stak er de vlam in.

Onmiddellijk stond de heele schuit in lichterlaaie en de ratten schoten met zwermen ’t water in, maar de patrouilleboot bombardeerde ze van een veiligen afstand met schroot en de haaien maakten de overlevenden af.

Een sloep van de patrouille-boot haalde ons van het eiland en liet drie man achter, om ons te vervangen. Dien avond lagen we in Cayenne in het ziekenhuis.

En ik... toen ze den vuurtoren hadden uitgezwaveld en de schade, die de ratten hadden aangericht, hersteld hadden, heb ik mijn dienst daar hervat. Waarom niet? Dat zoiets nou ’ns een keertje gebeurd was, hoefde toch niet te beletten dat ik er mijn tijd uitdijnde, is ’t wel?

Trouwens — zooals ik al zei, vond ik ’t er wel prettig... om je de waarheid te zeggen heb ik nog nooit zoo’n prettigen post gehad, en toen mijn tijd kwam, om er voorgoed vandaan te gaan, heb ik haast gejanikt, toen ik Drie-skeletten-rif onder den horizon zag verdwijnen.

HOE een pond per dag afnemen, zonder diëet.

Heel gemakkelijk en Uw dikte verdwijnt met den dag!

Hoe U dit bereikt?

Heel eenvoudig. Uw organisme heeft de mineralen en heilzame kruiden noodig, waaruit BonKora is samengesteld. Neem driemaal daags voor de maaltijden twee theelepels BonKora, zoo mogelijk met het sap van een sinaasappel en U hebt een aangename en goedkoop drankje. Eet gerust alles wat U wilt en let U eens op hoe de overtollige dikte op een gezonde, onschadelijke manier verdwijnt. In 7 dagen een gewichtsvermindering van 7 tot 10 pond.

Na verloop van een week zult U zien, dat Uw gewicht naar verhouding van Uw oorspronkelijk gewicht van 7 tot 10 pond minder is geworden sedert U met BonKora begon. Ook Uw gezondheid zal het ten goede komen. Uw kracht en energie zullen grooter zijn. Uw figuur zal veel fraaier zijn. Uw vriendinnen zullen elkaar vertellen hoeveel jonger en beter U er uitziet en U benijden. U zult spoedig het hinderlijke van Uw overtollige dikte kwijt zijn. En dit alles kunt U bereiken zonder het geringste diëet.

BonKora stimuleert de normale werking van het lichaam. Begin vandaag nog met BonKora: het is de veiligste manier voor mannen en vrouwen om van overtollige dikte verlost te worden. Probeer het eens gedurende twee weken.

BonKora is volkomen onschadelijk, veilig en doeltreffend. Het bevat geen nadelige bestanddeelen, doch is zuiver een natuurlijk en mineraal product.

BonKora is bij alle goede apothekers en drogisten verkrijgbaar. Let er op, dat U de echte BonKora ontvangt en weiger alle minderwaardige namaak of producten waarvan men beweert, dat zij net zoo goed zijn als BonKora.

Prijs per flacon f 2.25, bij Uw Apotheker of Drogist. Inlichtingen bij het BonKora-Depot, Singel 115, Amsterdam.

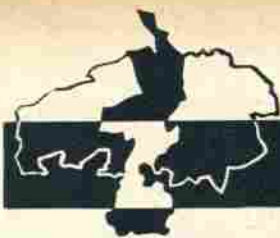
Oordeel...

... zelf over de verandering, welke Daggett & Ramsdell's Perfect Cold Cream te weeg brengt in Uw teint. Deze crème dringt dieper in de poriën... reinigt de huid afdoender... verzacht, lenigt en voedt Uw huid... als geen andere crème, welke U ook voorheen mocht hebben gebruikt. Probeer nog vandaag Daggett & Ramsdell's Perfect Cold Cream!

Daggett & Ramsdell

Imo. H. HAGEMEIJER Hooqstraat 30 - Den Haag

Lieve Vrouw Sterre der Zee (met miraculeus beeld); het miraculeuze kruisbeeld van Wijk; stoet der heilige relikken (met de befaamde *Noodkist* waarin St. Servaas-reliken); bisschoppen, abten en oversten in den stoet; vierentwintig parochies der beide dekenaten. De grootsche processie werd besloten met een plechtige opdracht van Maastricht en Wijk aan Maria.

Schoon en ontroerend was deze overweldigende manifestatie van geloof en trouw, om niet spoedig te vergeten. Tot en met 25 Juli zullen de religieuze festiviteiten duren en de relikken getoond worden. Een der vele hoogtepunten is ook de groote kinderbloemenhulde aan Maria en Sint Servaas op het Vrijthof.

We geven hier en elders de foto's van het plechtig en feestelijk gebeuren...

De stoet op weg naar de binnenstad.

Het stadhuis was feestelijk verlicht.

RELIGIEUZE FESTIVITEITEN te Maastricht

HEILIGDOMSVAART EN MARIAFEEST

Reeds in het jaar 1496 hebben, waarschijnlijk, honderdduizend personen deelgenomen aan het feest der Heiligdomsvaart te Maastricht. In later tijden verminderde het aantal pelgrims dikwijls wegens omstandigheden van oorlog en belegering.

In de zeventiende eeuw zijn er wel tooningen der relikken geweest, doch binnen de kerk. De Heiligdomsvaarten zelf zijn feitelijk van 1573 tot 1829 onderbroken geweest. Daarna echter werden ze glansrijk hervat en in 1937 heeft de Heiligdomsvaart, mede door de Mariafeesten, een grooten luister bereikt!

Met eerbied en diepe belangstelling hebben tallozen de groote Heiligdomsvaartprocessie en den Maria-omgang, biddend en bewonderend, gadegeslagen. De groote deelen van den stoet waren: vaandelgroet; verheerlijking van Sint Servaas (met borstbeeld en schedelrelik van den heilige); glorie van Onze

De hoge gasten zijn aangekomen. V.l.n.r.: Abt v. d. Laar, deken Wouters, mgr. Buckx en mgr. Lemmens.

De eerewacht trok groote belangstelling.

De levendige aanblik van het Vrijthof.

VAN ALLES EN ☆ OVERAL ☆

In de omgeving van de plaatsjes Beccles en Oulton (Engeland) heerscht op het oogenblik een ware rupsenplaag. Millioenen rupsen bedekken de planten, boomen, huizen en zelfs de wegen. Sommige boomen zijn door de kleinekruipers bijna geheel kaal gevreten. Foto links : Een boom welke van z'n schors ontdaan is. Foto boven : Eenige duizenden rupsen in hun weefsel.

De bemanning van 't vrachtschip „Sandgate Castle” aan dek van den stoomer „President Pierce” bij de aankomst te New York. Op het vrachtschip „Sandgate Castle” brak midden op den Atlantischen Oceaan brand uit, de vlammen konden niet meer gestuit worden, zoodat de bemanning het brandende schip in allerijl moest verlaten. De schipbreukelingen werden gelukkig door de „President Pierce” opgepikt.

DE GROOTSCHHE HEILIGDOMSVAARTPROCESSIE EN MARIA-OMGANG TE MAASTRICHT

SCHOON EN ONTROEREND

*De „kop” van den indruk-
wekkenden stoet.*

De zingende maagden groep van Tongeren.

*Koningin des Vredes, bid voor ons en deze arme verstoorde wereld!
(Parochie Cadier en Keer.)*

De Sterre der Zee!

Het H. Kruis van Wijk.

De Noodkist met relikven van Sint Servaas in den stoet.

Het baldakijn der hoogeerw. bisschoppen.

Panatomic Film

- Panchromatische emulsie
- Atomisch-fijne korrel
- Ongekende speling in de belichtingstijd

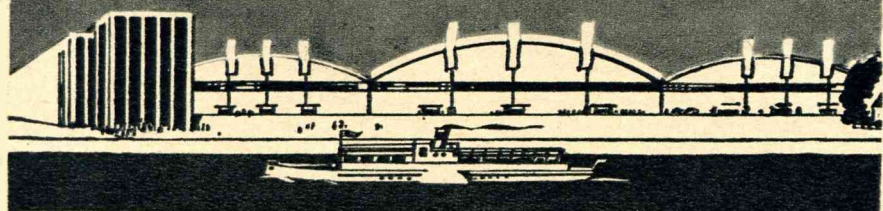
Onderscheidt alle kleuren

VERKRIJGBAAR BIJ ALLE KODAK-HANDELAREN

GROOTE NATIONALE TENTOONSTELLING SCHAFFENDES VOLK DÜSSELDORF MEI - OCT. 1937

GROOTE TUINSHOW - INDUSTRIE -
STEDENBOUW - GROOT LUNAPARK
AAN DEN RIJN

78 H.A. GROOT - 42 HALLEN - 30 PAVILJOENS
20 RESTAURANTS EN CAFÉ'S

60% Reductie op de Deutsche Spoorwegen
Inlichtingen: Duitsch Verkeersbureau, Kalverstraat 111, Amsterdam C

Een snoesje van een blousje!

Deze mooie blouse, een model uit Zomerpracht 1937, kunt gij zelf maken. Hiervoor behoeft gij geen knipcursus te volgen, of zelf een patroon te vervaardigen. Laat Uw stof niet ongebruikt liggen, maar bestel nog heden een Kant-en-Klaar-patroon! Gij zult zien hoe vlug en gemakkelijk U zelf zoo'n aardige blouse in elkaar kunt zetten.

Het resultaat is verbluffend!

Bestellingen kunnen als volgt geschieden: door bemiddeling van Uw agent of bezorger; door girostorting op No. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels aan

Patronenkantoor Panora
Nassauplein 1 Haarlem

Van dit model kunt U patronen bestellen in de maten 40-42-44-46-48 à 20 ct. plus 5 ct porto.

DE FLUITENDE LONG VAN BABY DUNCAN

DOOR A. J. CRONIN

Dokter Hyslop ging hard vooruit — misschien een beetje té hard. Hij begon bekend te worden in de stad, niet als de nieuwe assistent van dr. Cameron, maar onder zijn eigen naam. „Daar gaat Hyslop!” zeiden de mensen, als het wagentje met de gele wielen voorbij suiste — en dat wou al heel wat zeggen in Levenford.

En hij kreeg vrienden ook: Jackson van het Levenfordsche Nieuwsblad; Peter Weir, de zoon van den advocaat; „Hondje” Lindsay, zonder beroep, zoon van den burgemeester. Er werd zelfs over gepraat of hij niet in het bestuur van het Nut moest. Door dit al had Finlay Hyslop nogal een hoog dunk van zichzelf gekregen. Misschien was het niet goed voor hem, dat alles zoo gladjes meeliep. Er waren momenten, dat dr. Cameron, als hij de opgewekte verwaandheid van zijn helper waarnam, peinzend langs zijn kin streek, den spot in zijn blik verhelend en niets zeggend.

Twee dagen voor Nieuwjaar, toen 't helder, pittig winterweer was, hield dokter Hyslop zich in het kleine laboratorium van het doktershuis met een scheikundig onderzoek bezig. Het vertrek had altijd het „achterkamertje” geheeten, maar Hyslop had 't, in een aanval van wetenschappelijk vuur, „het lab” gedoopt. Dien middag, toen dr. Cameron hem had meegedeeld, dat hij naar een patiënt in de Nieuwestad moest, had Hyslop luchtig geantwoord: „Goed! Dan ga ik de karweitjes in 't lab opknappen.”

Nu stond hij, met zijn pijp in den mond, naar het blauwe vocht in het reageerbuisje te kijken; borrelend boven den Bunsenschen brander werd de vloeistof langzaam steenrood. Ja, hoor, suiker! Net wat hij gedacht had.

Zijn aandacht werd afgeleid door het opengaan van de deur. Janet kwam binnen.

„De jonge Duncan vraagt naar dokter Cameron,” deelde zij mee.

Dokter Hyslop keek verstoord op. Die vervelende Janet, zoo maar binnen te vallen altijd... Hij zei, met groot vertoon van belangstelling in het reageerbuisje: „Dokter Cameron is naar de Nieuwestad.”

„Heb ik hem al gezegd,” zei Janet nuffig. „Hij vroeg of u dan maar kwam.”

Hyslop fronste. „Zie je niet, dat ik met een scheikundig onderzoek bezig ben? Wat heeft hij?”

„De baby ligt op sterven, zegt ie.”

Inderdaad, Will Duncan was uiterst opgewonden. Hij stond in de vestibule, zonder hoed of jas, letterlijk te trillen van bezorgdheid. Ja! 't Kleintje was ziek, vertelde hij dokter Hyslop. Erg? O ja, ontzettend erg! Ze kon geen lucht meer krijgen, scheen 't. Je kon 't in haar longen zoo verschrikkelijk hooren fluiten, en 't was zoo plotseling gekomen, zijn vrouw was heelemaal overstuurd, want juffrouw Niven had gezegd, dat 't congestie was.

Weer fronste Hyslop. Hij mócht die juffrouw Niven niet. Zij ging uit bakeren en uit verplegen, zij was dik en waggelig en bemoeiziek, ze had heelemaal geen diploma's, maar ze werd er voor aangezien, dat ze 't wel wist, en achter die reputatie hield ze zich verschanst — en alle dokters uit de streek hadden het land aan Bella Niven.

„Ik kom dadelijk,” zei hij. „Gaaf u maar vast naar huis en zeg, dat ik kom.”

Cameron had de sjees, dus moest Hyslop de drie kilometers naar het villaatje op zijn fiets afleggen. Tegen de lichaamsbeweging zag hij niet op, maar hij vond 't niet bepaald chic, de Hoogstraat door te peddelen met zijn tasch aan 't stuur bengelend; en dat werd nog erger, toen „Hondje” Lindsay en Jackson, behaaglijk genesteld achter het erkerraam van „De Olifant en het Kasteel” hem voorbij zagen gaan, en spottend tegen hem wuifden.

Het huis van Duncan heette Lomond-zicht; 't was een aardig huisje, dat achter een boschje hulst met bossen vuurroode bessen stond. Hyslop had zich gerept; maar Duncan had zich nog harder gerept. Hij stond al aan de deur, hijgend van zijn draf, en hij riep wanhopig: „Ik heb net juffrouw Niven gesproken, dokter; 't is nog niets beter, integendeel.”

Hyslop ging naar boven, en dadelijk toen hij de kamer inkwam hoorde hij de ademhaling van het kind: een scherp fluitend geluid, dat hem snel deed opkijken. Groote hemel, dacht hij, dat was heelemaal niet in orde! Tegen de moeder, die half versuft bij het vuur stond, zei hij vriendelijk:

„Zoudt u de gordijnen even open willen schuiven, dat ik wat licht krijg?”

Bella Niven trok verachtelijk haar neus op. „Ik heb gezegd, dat de gordijnen dicht moesten. U weet toch wel, dat 't schaap schuw is voor licht?”

„Ik heb geen kattenogen,” zei Hyslop scherp. „Ik kan niet in 't donker zien.”

Juffrouw Niven gaf geen antwoord, maar zij haalde nog eens haar neus op.

De jonge mevrouw Duncan trachtte zenuwachtig tusschen haar twee adviseurs door te stevenen: zij ging naar de gordijnen en trok ze half open.

Dokter Hyslop ging naar het bedje. De baby was onrustig; haar wangen waren vuurrood; ze lag te draaien en te woelen, plukte aan de dekens en aan haar gezicht en alles. En steeds kwam en ging haar ademhaling — schril, luid, angstwekkend.

Hij nam de temperatuur op: 38. Toen onderzocht hij met den stethoscoop de borst; een hachelijk werkje, want zij wou zich geen oogenblik stil houden. Toch liet die ademhaling geen twijfel; die floot griezellig, een scherp, dor geluid — niet bepaald van longontsteking, ook niet van pleuris, maar iets, dat hij nog niet had meegemaakt... wanhopig onbekend.

Hyslop maakte zich bezorgd, echt bezorgd; hij voelde, dat hij voor een zeer duister geval stond. Zou 't pneumothorax zijn? vroeg hij zich af. Ja, pneumothorax zou kunnen, of misschien acute edema van de long — maar daar was het fluiten te droog, te schril voor. Hij stond er écht voor.

Toen hij, heel langzaam, zijn stethoscoop begon op te bergen, zei juffrouw Niven vinnig: „Al dat geklop en geluister is heusch niet noodig. 't Kind heeft congestie in d'r long.”

Ondanks zichzelf raakte de jonge Hyslop onder den indruk. Maar hij keek met een zuren blik naar de onverdraaglijke juffrouw Niven. „'t Is geen congestie.” Hij zei het vooral, om haar tegen te spreken.

„Zoo, en als 't geen congestie is, zegt u dan es, wat het wel is?” vroeg zij.

Hij spande zijn hersens in. „Ik heb er mijn eigen kijk op. 't Is de long.”

„De long!“ mompelde juffrouw Niven, haar oogen ten hemel slaande. „De long, zeit ie! Of ik niet direct in de gaten had, dat 't de long was, toen ik de deur in kwam! En wat moeten we nou doen, als u zoo goed weet, dat 't de long is? Moet ik hier blijven staan toekijken, tot 't arme schaap d'r eigen dood gefloten heeft, of moet ik 'r voor en achter met lijnzaad pappen, zooals ik al een uur geleden had willen doen?“

„Niets te pappen, zolang ik 't niet voorschrijf,“ zei Hyslop woest.

„Wat moet ik dan...“

„Niets!“ Hij nam mevrouw Duncan bij den arm. „Ik moet een consult hebben. Ik kom over een half uur terug met dokter Cameron.“

„Da's 't wijste, wat er hier 't laatste half uur gezegd is,“ deelde juffrouw Niven in vertrouwen aan de zoldering mee.

Het zweet stond in pareltjes op Hyslop's voorhoofd, toen hij door de deur ging. Het zwakke gefluit van de ademhaling van het kind volgde hem de trap af.

Over het stuur van zijn fiets gebogen snorde hij door de toenemende schemering naar het doktershuis terug.

Cameron zat aan de thee; hij knabbelde heeten toast voor een vlammend vuur in de eetkamer. „Kom maar gauw, man!“ riep hij. „Niet koud laten worden.“

Hyslop dwong zich tot een lachje. „Nee, merci. Ik heb geen zin in eten. Ik heb een lastig geval. 't Kind van Duncan bij Knoxheuvel.“

„O ja.“ Cameron keek hem snel aan, met een eigenaardigen blik. „Leuk wicht. Vaak mee gespeeld.“ Onder 't praten sneed hij een plak kaas af. „Ik moet wat stevigs bij mijn thee hebben 's winters. Proef eens, kerel. Heete toast en kaas smaken wát goed bij elkaar.“

Hyslop liep onrustig heen en weer. „Ik zit echt vast met dat geval.“

„Kom kom! Ik dacht niet, dat je zoo gauw vastzat! Zoo'n kraan als jij zou geen raad weten bij 'n kind van anderhalf jaar! Je meent 't niet! Ga zitten en neem een hap kaas!“

Hyslop kreeg een kleur onder dien fijnen spot. „Loop naar de weerlicht met je kaas!“ viel hij uit. „Snap je nu nog niet, dat ik je mee wil hebben naar dat kind van Duncan?“

Cameron's lip trok. „Zoo? Wat scheelt 't wicht?“

„Een fluitende long.“

Cameron trok zijn wenkbrauwen op. „Nooit van gehoord.“

„Dan hoor je 't nu,“ zei Hyslop kribbig. „Ik snap er geen steek van. 't Zou pneumothorax kunnen zijn — je kunt de lucht in de borstvliesholte hooren fluiten.“

„Pneumothorax,“ herhaalde Cameron. „Mooie naam!“ Hij stond op.

De sjees bracht hen naar Lomond-zicht.

„Zoo zoo,“ zei Cameron gemoedelijk op den drempel van de ziekenkamer. „Wat is er hier te doen?“

„Ik heb 'r een papje gegeven, dokter,“ fluisterde juffrouw Niven, met een schichtigen blik naar Hyslop.

Cameron gaf haar geen antwoord. Lang keek hij naar het kind, zijn oor gespitst naar haar ademhaling. Toen haalde hij haar uit het bedje en hield zijn oor tegen haar borst. Zijn hoofd kwam naar boven, ging neer, kwam weer omhoog. Hij glimlachte, legde het kind weer in bed en wendde zich naar mevrouw Duncan.

„Hebt u ook even een haarspeld, mevrouw?“

„Een... een haarspeld?“ stotterde zij.

„Ja!“ En toen zij hem het toestel gaf, dankte hij. „En laat ons nu maar eens een minuutje alleen,“ vervolgde hij. „We hebben iets te bepraten, mijn collega en ik.“

Een beetje verwonderd en een beetje bang liet mevrouw Duncan zich de kamer uit loodsen.

„En u d'r ook uit, juffrouw Niven?“ zei Cameron op een heel anderen toon.

Cameron keek zijn assistent glimlachend aan. „Hyslop, weet je wat een pieperke is?“

„Een pieperke?“ zei de jonge dokter hem verwonderd na.

„Als je 't niet weet, zal ik 't je vertellen,“ hernam Cameron gemoedelijk. „Een pieperke is een instrumentje zoo groot als een knoop, en als je er op blaast piept en fluit 't. Kinderspeelgoed, snap je — zit wel eens in pakjes zuurtjes en zoo. En heb je wel eens opgemerkt, wat 'n last je kunt hebben met kinderen van 'n jaar of anderhalf? Die stoppen van alles in hun mond en in hun ooren — in hun neus zelfs!“

Al sprekend boog hij zich over het bedje, met de haarspeld tusschen zijn vingers. Snel en handig liet hij het gebogen eind van de haarspeld in het linkerneusgat van de baby glijden, en er toen weer uit komen. Op hetzelfde moment hield het gefluit op.

„Daar heb je je pneumothorax,“ zei Cameron glimlachend, en hij vertoonde het pieperke op zijn vlakke hand.

De baby lachte vriendelijk tegen Cameron en begon toen op haar duim te zuigen.

Hyslop kreeg een felle kleur. Hij mompelde iets, waardoor hij zichzelf tot idioot verklaarde. Hij stak zijn hand uit en wou het piepertje grijpen, maar Cameron stak het in zijn zak.

„Nee, vriend,“ zei hij schertsend. „Dat zal ik wel bewaren. En als ik je ooit weer eens op hoor hakken, laat ik je dat pieperke even zien — dan weten we 't allebei wel!“

Navulzakjes à 35 cent maken het gebruik voordeeliger!

...ook de breipatronen

die thans in elk pak Lux aanwezig zijn, vormen een verrassing, die geweldig in de smaak valt. Want de nieuwste Parijse modellen van jumpers, sjaals, mutsen, babykleding, enz., kunt U nu in de Lux pakjes aantreffen. Al de modellen zijn speciaal en uitsluitend ontworpen voor de fabrikanten van Lux. En als U iets aardigs gebreid heeft, zorg dan, dat het mooi blijft; was het alleen in het zachte sop van Lux, dat door zijn nieuwe, speciale samenstelling, die geen enkel ander zeepproduct bezit, het meest volmaakte wasmiddel voor fijn goed is. Wol, zijde, kousen en kant verdubbelen hun levensduur, als ze maar alleen in Lux gewassen worden.

STANDAARDPAK 12½ CTS. - REUZENPAK 25 CTS.

GEKRUIDE LUX

LX 56-0100 H

RUIM TIENDUIZEND GULDEN AAN PRIJZEN!

Zooals reeds werd aangekondigd, verdeelt Panorama op 5 Dec. a.s. een aantal groote prijzen onder de vaste lezers.

Nog even brengen wij de prijzen in herinnering. Het zijn:

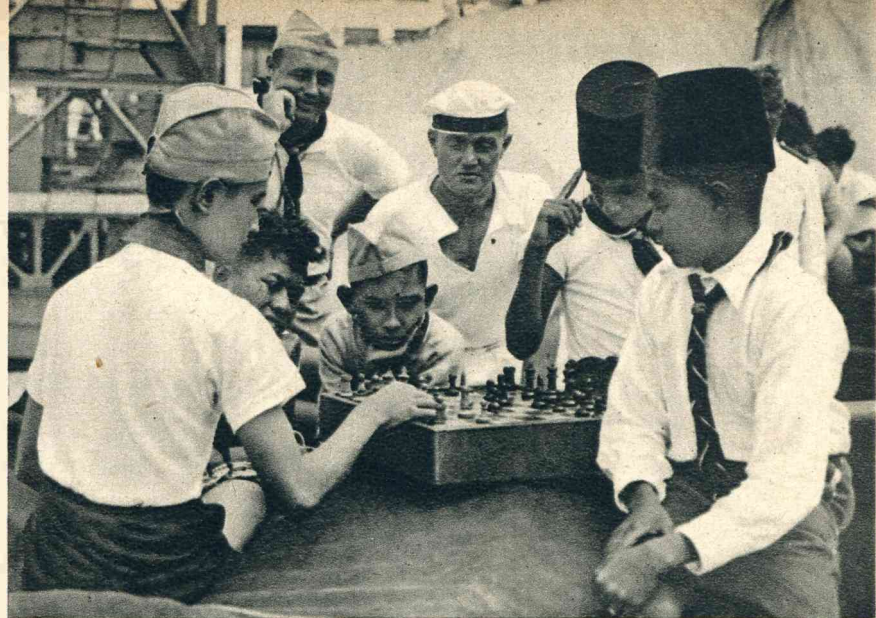
Een Fordor Touring Sedan de Luxe, 8 cylinders, 85 rem pk., vier-deurs. Catalogusprijs f 2125.-

Een Chevrolet Touring Coach, 6 cylinders, 85 rem pk., twee-deurs. Catalogusprijs f 1950.-

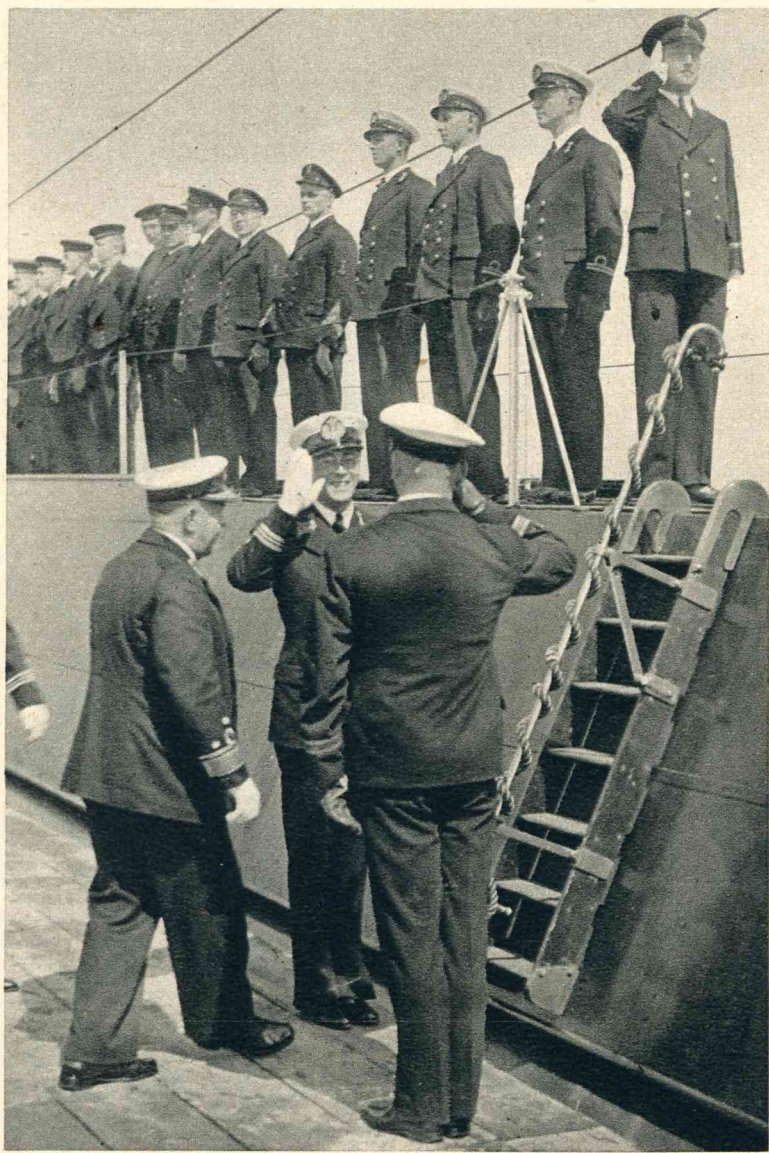
Twee geldprijzen à f 1000.- f 2000.-

Acht geldprijzen à f 500.- f 4000.-

AL ONZE ABONNÉ'S HEBBEN EEN KANS EEN DER BOVENSTAANDE PRACHTIGE PRIJZEN TE WINNEN!

Het Indische padvinderscontingent, dat aan de Wereldjamboree te Vogelenzang zal deelnemen, aan boord van het s.s. „Dempo” op weg naar het moederland. Foto links: De krontjong-band houdt repetitie. Foto rechts: Een internationaal partijtje schauk tusschen een Chineeschen en een Arabischen padvinder.

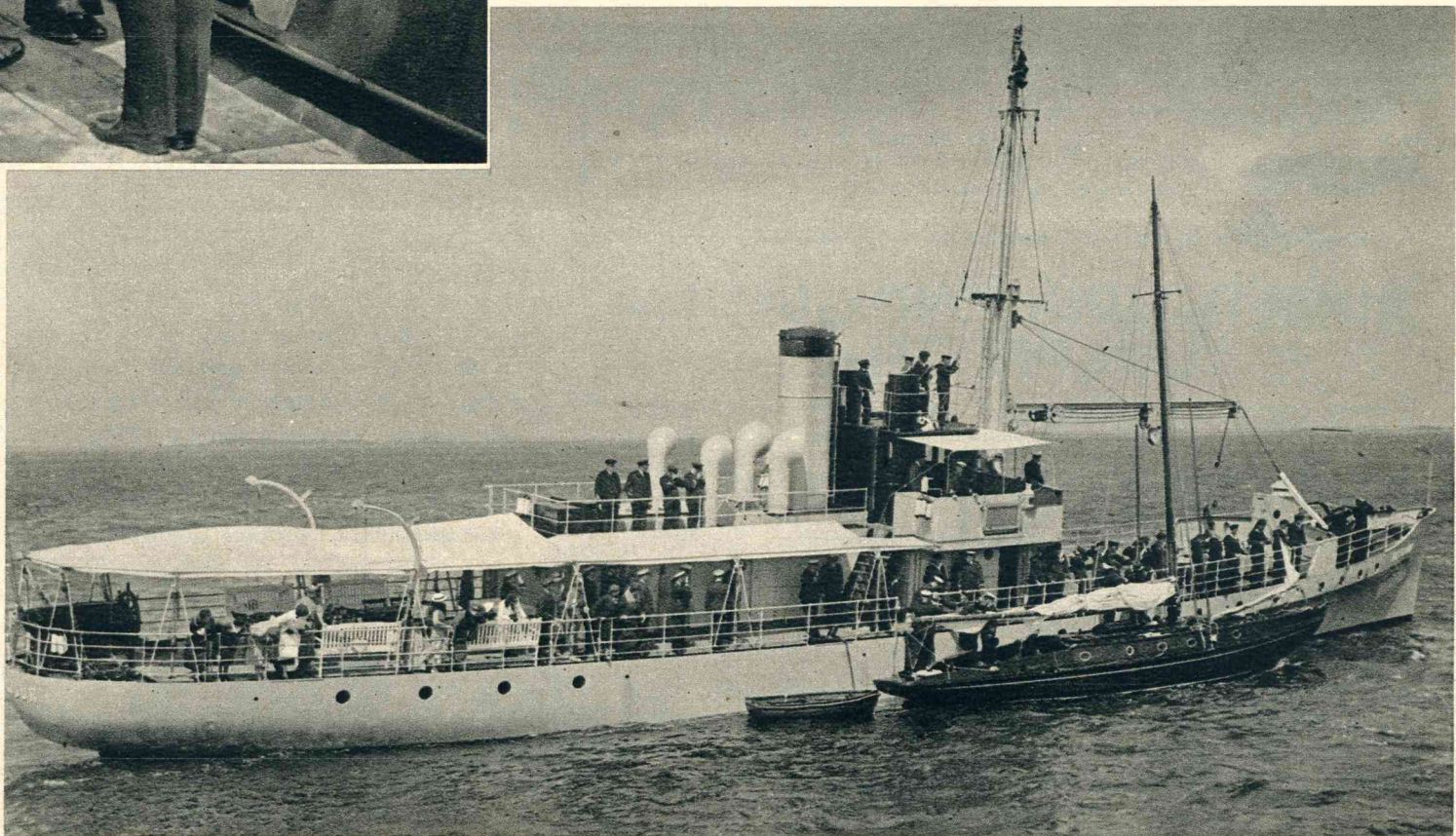

Het bezoek van Z.K.H. prins Bernhard aan Den Helder — de prins begeeft zich aan boord van de O 16. Geheel links op de foto vice-admiraal T. L. Kruijs.

LAATSTE NIEUWS

Franklin D. Roosevelt Jr., de zoon van den president der Vereenigde Staten, trad in 't huwelijk met Ethel Dupont, de dochter van den schatrijken wapenfabrikant. Een foto van het bruidspaar met hun beider ouders.

Z.K.H. prins Bernhard gaat van Hr. Ms. „Mercur” aan boord van het zeiljacht „Prinses Juliana”.

*Een lachende
mond... - met
blanke tanden*

is een charme die iedere vrouw moet bezitten! Ook U moet deze bijzondere charme behouden... en beschermen door Uw tanden regelmatig te borstelen - minstens tweemaal per dag - met het krachtige, aromatische schuim van Colgate's Tandpasta. Het geeft de tanden een hagelblanken glans, zonder het tandglazuur aan te tasten. Bovendien verwijdert het de gevaarlijke voedselresten, die na elken maaltijd in tandscheurtjes en -spleetjes achterblijven.

Zóó voorkomt U tandbederf en bent zeker van een zuiveren, aangename geurenden adem.

COLGATE

In tubes van 25, 40 en 65 cents.

MUGGEN VERSTOREN UW RUST

DOODT ZE MET FLIT

FLIT dankt haar groote werkzaamheid aan bijzondere bijmengsels
Wacht U voor surrogaten

Het tragisch misverstand

door Ked Pitlock

De geschiedenis van Jim Barney is tevens die van trein No. 1139.

Trein 1139 onderhield de verbinding tusschen Duluth en Seattle. Jim Barney bereed hem reeds tien jaar als machinist en nog nooit had hij er een ongeluk mee gehad. Totdat een noodlottig misverstand de oorzaak werd, dat hij zijn carrière bij de Great Western Railway plotseling op moest geven.

Het was in het hartje van den laatsten drogen zomer, dat de gebeurtenis voorviel, waarvan hier wordt verhaald. Het Midden-Westen werd reeds wekenlang gêteisterd door een verzengende hitte, die den bodem blakerde, de gewassen verschroeide en het vee deed versmachten van den dorst. Op een avond stapte Jim Barney met zijn stoker, Tom Hutchinson, op de locomotief, om de tweede helft van het lange traject te rijden. De spoorlijn doorsneed over een afstand van bijna honderdvijftig kilometer een dicht beboscchte streek, die slechts schaars bevolkt was. Er woei dien avond een vrij hevige wind, die de afgematte bevolking eindelijk eenige hoop gaf op verandering van weer.

Een paar uur na het vertrek van het laatste station bereikte trein 1139 de bosschen. De nacht was reeds gevallen en op de regelmatige cadans van een harteklop denderde de lange trein met een snelheid van ruim honderd kilometer over de in het maanlicht glinsterende rails. Tom Hutchinson was het, die Jim Barney plotseling op een verontrustend verschijnsel wees.

„Kijk daar eens een gloed aan den hemel hangen, meester.”

Jim Barney boog zich uit het venster van de cabine. Aan den hemel ontdekte hij een helderen vuurgloed, die echter plotseling aan zijn oog onttrokken werd door een dicht rookgordijn. „Het bosch brandt,” stelde hij vast. Het feit drong nog niet tot hem door als iets onrustbarends, doch weldra begreep hij, door welk gevaar trein 1139 kon worden bedreigd. Aangewakkerd en meegevoerd door den wind plantte het vuur zich met een razende snelheid voort en het leek hem lang niet uitgesloten, dat het over zou slaan naar de bosschen aan de rechterzijde van de spoorlijn en den trein in zou sluiten.

„Meer stoom,” schreeuwde hij den stoker toe.

Tom Hutchinson haalde den handle van den stoomtoevoer wat verder over, en meester Barney zag den wijzer van den snelheidsmeter oploopen tot honderdtwintig kilometer. De trein was thans omgeven door dichte rookwolken, die het hem onmogelijk maakten zelfs maar bij benadering vast te stellen waar de vuurhaard zich eigenlijk bevond. Ruim tien minuten hadden zij met dezelfde snelheid doorgereden, toen Jim Barney een blik achteruit wierp. De rook belette hem verder uit te zien dan tot den tender, maar eensklaps scheurde een windstoot het rookgordijn uiteen en zag hij tot zijn ontzetting, dat de laatste goederenwagon in vlammen gehuld was. De wind stond dwars op den trein en het vuur, dat een gretig voedsel vond in het kurkdroge hout, achtervolgde hen en liep in snelheid op hen in. Dadelijk zou het hen insluiten en dan gingen zijn honderden passagiers een verschrikkelijken dood tegemoet.

Het angstzweet brak hem uit. „Meer stoom,” brulde hij opnieuw. Zelf sloot hij de Westinghouserem af, zoodat geen der passagiers den trein in zijn

onwetendheid en angst tot stilstand zou kunnen brengen.

„Is er gevaar?” schreeuwde Tom Hutchinson terug.

Hij kreeg geen antwoord en Barney's blik rustte met een starre uitdrukking op den snelheidswijzer, die met sprongetjes de roode streep passeerde en bleef schommelen rond de honderdveertig kilometer. Het werd een kwestie van buigen of barsten — een wedloop met den dood. Hij moest het vuur vóór zien te blijven en riskeerde het wezenlijke gevaar, dat de ketel geen weerstand zou bieden aan de veel te hooge spanning en ontploffen zou.

Het valt niet te beschrijven hoeveel doodsangst Jim Barney gedurende een half uur uitstond. Hij hing ver uit de cabine en zocht met zijn brandende oogen den staart van den trein, waarop het uitzicht hem echter belemmerd werd door den steeds dichter wordenden rook.

Kreunend haalde hij adem, terwijl zijn ooren verdoofd werden door het gierend gehuil, waarmee het sidderende en springende monster onder zijn voeten de lucht vaneen spleet. Zou de trein den wedloop winnen of het vuur — sleepte hij een brandend massagraf achter zich aan, of had hij het gevaar bezworen?...

Tom Hutchinson omklemden krampachtig den sidderenden handle van den stoomafsluiter. Hij had begrepen door welk een ramp trein 1139 werd bedreigd en keek hoestend en kuchend naar den heftig bewogen snelheidswijzer, die hen dreigend waarschuwde voor nog een ander en even ontzettend gevaar.

Minuut na minuut verstreek en trein 1139 verslond kilometer na kilometer. Hoeveel minuten die martelende onzekerheid voortduurde kon Jim Barney zich later onmogelijk voorstellen — het begrip tijd scheen opgelost in een eeuwigheid van angst. Doch er kwam gelukkig een einde aan die folterende onzekerheid. Het zware rookgordijn werd lichter en doorzichtiger en plotseling sprong trein 1139 uit een hel van smook en vuur in den helderen nacht over. Jim Barney wierp een blik achteruit, terwijl hij zijn adem inhield en de angst hem onpasselijk maakte.

Eensklaps brak zijn ondraaglijke spanning: alleen de achterste van de drie goederenwagens stond nog slechts in brand. Hij zag menschen uit de portieren leunen en slaakte een schorren kreet van blijdschap. Trein 1139 had den wedloop met den dood gewonnen — de passagiers waren gered. Hij zei nog iets dat Tom Hutchinson niet verstond en daarop viel hij in zwijm tegen de vuurkist.

Drie minuten later bracht Tom trein 1139 tot stilstand. Jim Barney werd overgebracht naar een coupé en er stond geschreven dat hij voor het laatst gereden had. Want hij werd zenuwziek en bleek onbetrouwbaar geworden voor de locomotief.

„Een tragische geschiedenis,” meldde de hoofdconductor van trein 1139 aan den chef in Seattle. „En veroorzaakt door een tragisch misverstand. Wij vernamen door de radio, dat de boschbrand ongeveer tien kilometer van ons verwijderd was en dat er voor uitbreiding tot den spoorweg niet te vreezen viel. De trein liep niet het minste gevaar, alleen was ten gevolge van die groote snelheid de achterste goederenwagen warmgelopen en in brand gevlogen...”

VRIJ VAN BENAUWDHEID

Na het gebruik van één ADOZO Tablet was ik vrij van benauwdheid.

„Hierdoor deel ik U mede, dat de werking der ADOZO Tabletten wonderbaarlijk is geweest. Na het gebruik van één tablet was ik in enkele minuten geheel vrij van benauwdheid en kwam de slijm gemakkelijk los. Nadat ik gedurende 7 dagen iederen dag één tablet genomen had, had ik geen last meer van asthma-aanvallen en natuurlijk ben ik toen met het gebruik opgehouden. Zoodra zich echter weder asthma verschijnselen zouden voordoen, zal ik natuurlijk Uw heerlijk middel direct weer gebruiken.”

Dit is een brief van een asthma-lidder uit Hilversum. Dagelijks ontvangen wij uit alle deelen van het land bewijzen van de groote verlichting door en de doeltreffendheid van de ADOZO Asthma-Tabletten, bij een opkomende crisis. Nooit tevoren hebben asthma-lidder zoo'n snelle verlichting kunnen krijgen.

Om iederen lidder in de gelegenheid te stellen van zijn asthma-aanvallen verlost te worden, werd de prijs zoo laag mogelijk gesteld. Alle apothekers en goede drogisten verkoopen de ADOZO Tabletten tegen: f 1.- voor 9 tabletten en f 2.50 voor 27 tabletten. Het is het beste middel dat ge voor Uw geld kunt kopen.

Wij vernemen, dat de fabrikant gedurende een paar dagen aan alle asthma-lidder, lezers van dit blad, op aanvraag 'n kosteloze proef ADOZO Tabletten zal laten toezenden. Stuur een briefkaart met Uw naam en adres aan BOROMAG, Afd. 70, Keizersgracht 6, Amsterdam-C.

Doe als zij

U zult niet meer het gevoel hebben, dat de reuk van Uw transpiratie onder de armen wordt opgemerkt en U behoeft niet meer te vreezen, dat men U ontloopt.

U bent niet de eenige, die aan overdadige transpiratie onder de armen lijdt. Van de 100 dames verkeerden er 85 in hetzelfde geval. Het ongeluk wil: U merkt den reuk van eigen transpiratie niet, wel dien van anderen, maar anderen merken dien van U.

Odorex van Prof. Dr. Polland onderdrukt de transpiratie NIET. Dat zou gevaarlijk zijn voor Uw gezondheid. Odorex maakt de transpiratie normaal, onzichtbaar en onmerkbaar, en verzekert de natuurlijke functie van de transpiratie-klieren.

Reeds na de eerste toepassing voelt U een aangename verfrissing en verlichting. U behoeft niet meer ongerust te zijn, dat Uw transpiratie hinderlijk is voor Uw omgeving, want de reuk verdwijnt direct.

Koop nog heden Odorex bij Uwen Apoth., Drog. of Parfum. De flacon van 94 cent is voldoende voor vele maanden.

Odorex bevat medicinale alcohol van de juiste sterkte om bacteriën te doden.

Odorex tegen overdadige transpiratie

Een kijkje op de afdeeling stikkerij, met de rijen van ijverige meisjes.

De zool wordt uitgestanst.

Met de machine (een der vele!) wordt het voorblad opgestikt.

BIJ DEN GROOTEN SCHOENMAKER

*Interessante schoen-industrie
te Waalwijk*

De groote schoenmaker! Zóó mag zeker de leider der schoen- en lederfabrieken der firma Ivo van Haren te Waalwijk genoemd worden, als men bedenkt, dat hij, met zijn medeleiders en ruim twaalfhonderd menschen personeel, méér dan een miljoen paar schoenen aflevert per jaar!

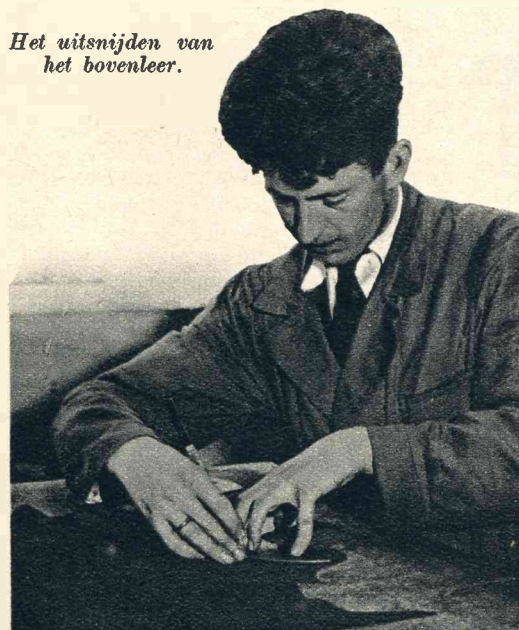
Duizelt het u niet, lezeressen en lezers, als gij dit aantal verneemt?

Keeren we eens even met onze gedachten terug, tot voor eenige tientallen jaren, toen eerzame, particuliere schoenmakers moesten zorgen voor de productie.

Kunt gij u dien schoenmaker nog wel herinneren? Ons staat hij nog levendig voor den geest.

Men vond hem in zijn huisje, in zijn vierkant kamertje, bij het lage tafeltje, waarop een hoeveel-

Het uitsnijden van het bovenleer.

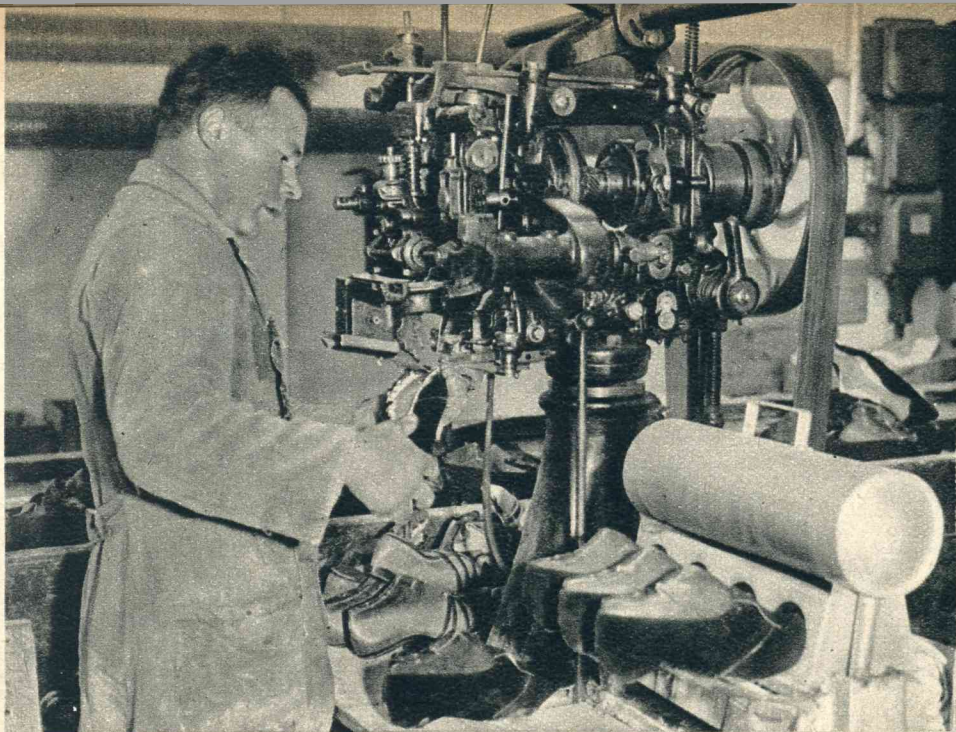
heid schilderachtige attributen, als daar waren: leesten, leder, houten hamers, spijkertjes, pek (die steeds sterk rook!), voorts fleschjes met een of andere bruine vloeistof, etc.

Voor moeder moesten we dan wel, in onze prilste jeugd, naar hem toe met een paar schoenen, om deze netjes te doen verzolen, zooals dit heette.

Deze vakman zette echter niet slechts zolen en hakken of verrichtte andere reparatiën, neen, hij vervaardigde óók nauwgezet en met aanwenden van al zijn talenten den nieuwen schoen!

Het kostte nog al moeite en tijd, maar de schoen kwam gereed, als men een weinig geduld oefende...

Kom nu echter eens met ons mee naar de moderne, uitstekend ingerichte schoenfabriek van

Aan de zwikmachine.

Directeur Ivo van Haren geeft een zijner chefs een waardevolle aanwijzing.

Van Haren, met de nieuwste machines en outillages.

Hier kunt gij het technisch wonder in oogenschouw nemen, hoe een schoen als bij tooverslag gereed komt!

Wij betreden de ruime fabriek, met de talrijke, ijverige werksters en werkers, waar het „ruischt” van den arbeid.

Wij voeren u (ook fotografisch) mee van afdeling naar afdeling, die alle keurig met duidelijke kaarten zijn aangegeven. De productie werd verdeeld in twee groote hoofdgroepen, die voor het vervaardigen van het bovenwerk en die voor het onderwerk. De bovenwerk-fabricatie vangt aan bij de snijderij, waar de onderdelen van het bovenleer worden uitgestanst. Het figuurwerk wordt echter door bekwame snijders uit de hand gesneden.

Na de snijderij komt dan de schifterij. Hier worden de gestante onderdelen door vakkundigen gesorteerd.

Verder gaat het, nu door de stikkerij, die in twee afdelingen werd gesplitst, een, waar de onderdelen tot één geheel worden verenigd en een voor de sier-

stiksels. Deze afdelingen werken aan den z.g. loopenden band, een Amerikaansch systeem, dat hier gelukkig geen Amerikaansch tempo kent, maar met mate wordt toegepast. Verschillende interessante en moderne machines zijn daar waar te nemen, als de perforeer-machine, de naaduitwrijfmaschine, cementeer-, tweenaald- en omboekmachines, alsmede kantenbrand-, haken- en afsnijmachines, alle nieuwste vindingen, die zeer bijdragen tot een soepele en sierlijke afwerking.

In de hoofdafdeeling van het onderwerk treft men ook een groot aantal machines aan, die elk een bepaald de functie hebben.

We zagen o.m. met belangstelling de zoolleersanserij, de lederhakken-makerij en nog véél meer.

Onze kieken kunnen getuigen welk een interessante industrie deze groote schoenfabriek, waarvan de heer Ivo van Haren de leider is, mag worden genoemd.

Hier arbeiden honderden mensen, die er hun brood verdienen in dit sterk vooruitgaande bedrijf, dat in acht jaar tijds de capaciteit opvoerde van vier duizend paren (in 1929) tot méér dan een miljoen paar schoenen in 1937!

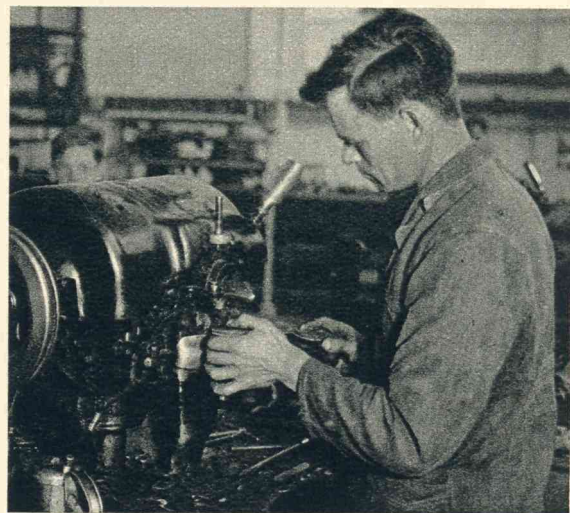
Een dergelijke industrie mag er een van algemeen belang heeten en zal ongetwijfeld bijdragen tot den welstand en het welvaren van ons land; van de Brabantsche Langstraat en van Waalwijk in 't bijzonder.

Dit is mede de reden, waarom wij deze fabriek kozen tot het onderwerp van de week en onze lezers vergastten op een reportage van een belangrijken tak der Brabantsche nijverheid, die hen zeker in hooge mate zal interesseeren.

Nog niet lang geleden vierde de Van Haren-fabriek groot feest, bij de opening van haar vijftigste filiaal, toevallig te Waalwijk zelf, en de overname eener groote lederfabriek ter plaatse.

Bij die gelegenheid sprak de burgemeester waardeerende woorden tot de leiders dezer uitgebreide industrie, die de eenvoud zelf zijn, maar die, door hun energie en arbeid, talrijken werk verschaffen.

II.

De zool wordt vastgenaaid aan 't overleer.

Zorgvuldig worden de schoenen nagezien.

Is dit misschien uw nummer?

Voor iederen voet een mooi en passend schoentje!

Bezoekt

OUWEHAND'S DIERENPARK
RHENEN

HET CONTRAST

DOOR CLEEVER JOHNSON

Men zou een twintig jaar terug aan de Columbia-universiteit geen ander vriendenpaar hebben kunnen vinden dat onderling scherper contrasteerde dan Johnny Gilkes en Matthew Heron. Zij studeerden beiden medicijnen en bewoonden samen een paar kamers. De studie en hun woning was het eenige wat zij met elkander gemeen hadden — overigens liepen zoowel hun karakters als hun levensomstandigheden ver uiteen.

John Gilkes was moedig, opvliegend en levenslustig — Matthew Heron voorzichtig, bedaard en eenigszins schuw. De een bezat een ijzeren gezondheid en toonde zich zoowel in de studie als in de sport een haantje-de-voorst — de ander had een zwak gestel en moest zich in alles onttien, terwijl hij de colleges slechts met de uiterste geestesinspanning kon blijven volgen. Die tegenstelling viel ook aan te wijzen in hun maatschappelijke omstandigheden, want John Gilkes was doodarm en studeerde uit een beurs, terwijl zijn vriend Matthew uit een familie afkomstig was, die tot de rijkste van San Francisco gerekend werd.

„De twee contrasten,” noemde men hen spottend aan de Columbia-universiteit en bij gebrek aan elk aanrakingspunt in hun karakters en omstandigheden kon men er zich inderdaad over verwonderen, hoe die twee zich ooit aan elkaar hadden kunnen hechten.

Of hun vriendschap inderdaad hecht genoeg was om de stormen des levens te kunnen doorstaan zou alleen hebben kunnen blijken, indien de wereldoorlog niet uitgebroken was. Maar het monster van het geweld, dat zooveel liefs en schoons met zijn bloedige handen uit een reet, verbrak ook dezen band.

Op den dag dat Amerika zich in den borrelenden heksenketel wierp, waaronder de Dood het vuurtje brandende hield, waren John Gilkes en Matthew Heron pas in hun derde studiejaar. Op den laten avond van dien dag kwam Gilkes opgewonden zijn kamer binnenstormen. Zijn vriend Matthew zat te studeeren en had watjes in zijn ooren gestopt, om het uitzinnig gejubel van de menigte daarbuiten niet te hooren.

„Ik heb dienst genomen — ga je mee?” viel hij juichend uit.

Matthew Heron was nog niet helemaal hersteld van een zware bronchitis en schudde langzaam zijn hoofd. „Ik vrees dat ik hun daarginds met mijn zwakke longen meer tot last dan tot profijt zal zijn,” zei hij ernstig.

„Je hebt gelijk, daar dacht ik niet aan,” hernam John Gilkes. „Je kunt beter thuis blijven — in den oorlog zijn alleen de sterken iets waard.”

„Ga je als ziekenverpleger?” informeerde zijn vriend.

„Bah, dat werk laat ik aan de oude mannen en aan de meisjes over,” antwoordde John Gilkes minachtend en hij rekte zijn atletische gestalte en toonde zijn taai gespierde armen, waaraan zich een paar vuisten balden als mokers.

Hij was niet de eenige van de Columbia-universiteit, die aan den eersten oproep tot dienstneming gehoor gaf. Aan alle faculteiten vond hij navolgers en toen zij de reis naar Europa aanvingen deed Matthew Heron zijn vriend uit-

geleide tot aan de boot. Niemand viel hem er hard om dat hij achterbleef, maar toch wees men elkander lachend op het contrast, dat zich tusschen de twee vrienden ook thans niet verloochende: John Gilkes ging heen om zich nuttig te maken en Matthew Heron bleef achter, omdat hij daarginds niet van nut kon zijn.

John Gilkes behoorde tot de tweede Amerikaansche divisie en hij vocht bijna tot aan het einde van den oorlog mee. Doch een week voor den wapenstilstand achterhaalde hem het noodlot. Hij werd nabij Sedan getroffen door een volle granaatlading en alleen aan de hand van de papieren, die op hem werden gevonden, was men in staat zijn geheel verminkt overschot te identificeren. Zijn naam werd met gulden letters gebeiteld in den marmeren gedenksteen, die aangebracht werd in de aula van de Columbia-universiteit — een van de dertig namen, welke dragers eens welgemoed de poorten der universiteit den rug hadden toegekeerd, om den dood te gaan vinden op de slagvelden van Frankrijk.

Twee dagen nadat de gedenksteen onthuld was verliet ook Matthew Heron de universiteit. Hij had met gunstig gevolg zijn artsexamen afgelegd en terwijl John Gilkes' naam in goud voor het nageslacht bewaard bleef, was de zijne na een maand vergeten. Ook in dit opzicht bleef er een contrast...

De jaren verstreken en niet lang geleden was voor de Columbia-universiteit de dag aangebroken, waarop zij haar honderdjarig bestaan herdacht. De herdenking werd gevierd met grootsche feestelijkheden en van heinde en ver waren de oud-studenten opgekomen om de plechtige gebeurtenis mee te vieren.

Honderden waren aanwezig om met hun tegenwoordigheid aan den roemruchten naam van de universiteit meer luister bij te zetten, doch evenveel duizenden waren er niet. Maar zij werden niet vergeten. In zijn herdenkingsrede herdacht de rector hen, die door omstandigheden niet aanwezig hadden kunnen zijn en ook de overledenen. Bijzonder gevoelvollen woorden wijdde hij aan de nagedachtenis van de studenten, die gevallen waren in den wereldoorlog. Hij las de namen van de marmeren gedenkplaat af en toen hij aan dien van John Gilkes gekomen was, tastte zijn hand naar een brief, die op den katheder voor hem lag.

„Zij allen waren een schoon voorbeeld van vaderlandsliefde en plichtsbetrachting,” besloot hij zijn rede. „Wij koesteren eerbied voor hun nagedachtenis, omdat zij den moed hadden voor 'n goede zaak te sterven. En thans noem ik er nog één, die onzen eerbied verdient voor een verhevener soort moed. Zijn naam luidt Matthew Heron. Genen, wier namen daar gebeiteld staan, bezaten den moed om te sterven.

Matthew Heron vormde een contrast: hij bezat den moed om te leven. Vijftien jaar geleden vertrok hij naar de leprozenkolonie van Nieuw-Guinea en ik kreeg een dezer dagen een brief van hem, dat hij spoedig gedwongen zou zijn dit heilswerk aan het rampzaligste deel der menscheid op te geven, wijl hij zelf al sinds lang 'n rampzalige is geworden....”

Werk op den molen.

Daar bij dien molen....

Wat zou ons land, ons
Zuiden, zijn zonder
molens?

We kunnen ons dat
niet indenken. We zijn
vertrouwd geraakt, ver-
knocht aan die typische
versieringen van het
Hollandsche landschap.
Laat zij nog maar lang
haar kruisen in de lucht
slaan, dat zien we zoo
gaarne. Geen moderniteit
moge ze sloopen, ze zijn
daarvoor te karakteristiek
en bovendien te nuttig
vooral op het land. Daar-
om: Leven de molens!

*Links: De zakken gaan
naar boven.*

*Het schaduwbeeld van den
molen.*

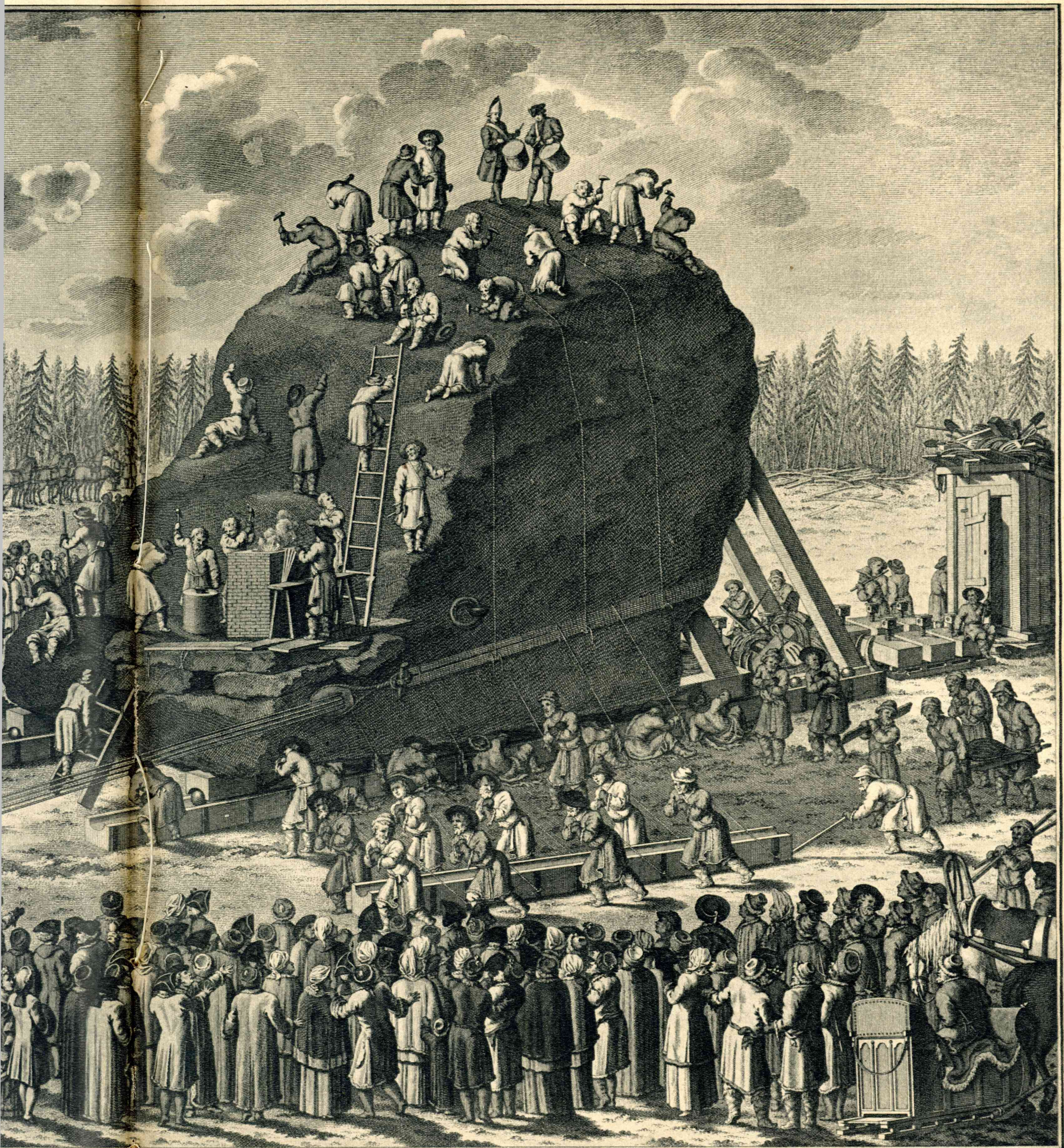
Zij wieken mee.

Het voetstuk van het standbeeld van

Deze geweldige granietsteen werd op bevel van Katherina de Groote van Finland naar St. Petersburg vervoerd. Het transport bedroegen 424.600 roebel. De kosten van dit enorme werk en de vervaardiging van het beeld bedroegen 1.200.000 roebel. Teyler's Museum te Haarlem.

et standbeeld van Peter den Grooten

g vervoerd. Het transport bedroegen 424.600 roebel. De modellen der werktuigen, welke bij het vervoer van den steen gebruikt werden, vertoeven in
raardiging van het beeld Teyler's Museum te Haarlem. In dit nummer (zie pag. 29) kan men het standbeeld op het massale voetstuk aanschouwen.

RIDDER ZONDER VREES OF BLAAM

Wacht even, ik moet er nog eens over nadenken," zei Ernest. „k Moet ook te weten zien te komen, waar ik de kanonnen op den kop kan tikken. Wanneer moet je 't weten?"

De koningszoon van de Wonder Worstjes dacht een oogenblik na. „Ik zal je uitstel geven tot morgen-avond acht uur. Een machinegeweer, zes automatische pistolen en voldoende kogels. Als je er niet voor zorgt laat ik 'n munitiefabriek in de lucht vliegen en vertel ik alles van je aan dien graaf."

„Een munitiefabriek...?" stamelde Ernest. „Zou je dat kunnen doen — zooveel dooden en gewonden?"

„Waarom niet? Zaken zijn zaken. Nu, je weet er alles van. Zorg dat het in orde komt!" En hierop stapte Staatsvijand Junior No. 1 de kamer uit.

ZEVENDE VERVOLG

De bewoners van Bingley Castle verschenen laat aan het ontbijt. Graaf Bingley ontbeet met Ernest. De oude heer zag er wat somber uit.

„'t Is een opmerkelijk feit," zei hij eensklaps. „De zonden, die de menschen begaan, moeten we alle boeten."

„Hoofdpijn, meneer?" vroeg Ernest deelnemend.

„M'n hoofd?" peinsde graaf Bingley. „Is het dat nog? Ik dacht dat ik een dichtbevolkt horzelnest op mijn hals had zitten."

Ernest glimlachte om het beklagenswaardig gezicht dat hij trok. „Blijven de gasten vandaag ook nog?" vroeg hij.

„Neen, verreweg de meesten zijn gelukkig weg," zuchtte graaf Bingley. „Beddingdon en zijn vrouw blijven tot morgen. Gravin Bathberry ook, die heeft zichzelf geïnviteerd. Uw gasten blijven natuurlijk nog?"

„Ik vrees van wel," zei Ernest somber.

„Wat? Is er iets niet in orde tusschen jullie?"

„In orde? 't Is nog nooit met ons in orde geweest, meneer," barstte Ernest los. „Ik heb hen warempel niet hier gevraagd."

Graaf Bingley schudde het hoofd. „Ik kon met één van hen tamelijk goed opschieten," mompelde hij, terwijl hij opstond om heen te gaan.

Ernest bleef achter met Crump. „Zeg eens, Crump, wat zou er met je gebeuren, als je hier in Engeland een leelijken, akeligen kwajongen van de wereld afhielt — pijnloos natuurlijk?"

Crump fronste nadenkend zijn wenkbrauwen. „Als u dien jongen bedoelt, dien ik denk dat u bedoelt, dan geloof ik zeker dat de jury tot de uitspraak zou komen: Niet schuldig, maar doe het nooit meer."

„Zou je denken, Crump?" lachte Ernest. Het volgende oogenblik verdween de lach van zijn gezicht. Vanaf het terras klonken verontrustende geluiden — vluchtende voetstappen, hulpgeroep en een helsch geschreeuw.

„Die jongen, u weet wel," zei Crump, met een blik uit het venster. „Hij zit Sloot met een sabel achterna. Nog een beetje zalm, meneer?"

„Nee, dank je, Crump," stond Ernest op. „Het valt me plotseling in, dat ik nog voor zaken naar Bristol moet. Ik zal me moeten haasten. Verontschuldig me bij de gasten, als je wilt. Voor het diner ben ik terug."

De gebleken noodzakelijkheid het rustige Bingley Castle van de aanwezigheid te verlossen van een reptiel in den dop had Ernest tijdens het ontbijt een vaag denkbeeld aan de hand gedaan, dat gedurende de reis naar Bristol een vasten vorm begon aan te nemen. In de stad vroeg hij een agent, waar hij maskerdecostuums kon huren.

„Costuums, meneer?" krabde de agent zich achter het oor. „Dat zal bij Dalrymple en Bass zijn, hoek Peel Street en Sparrow Alley."

Ernest vond de zaak zonder moeite. Hij trad een magazijn binnen waar een bonte verzameling uniformen en maskers uitgestald lag en waar hij werd

door Richard Connell

✱

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE

Ernest Bingley, van nature een groote droomer en fantast, woont geheel alleen in het stadje Bear Falls (staat Iowa in Amerika) en drijft er een zaak in het opzetten van dieren. Hij is een heél ver familie-lid van den graaf van Bingley — hoewel deze van z'n bestaan niets afweet — en hoopt sinds jaren z'n voorvaderlijk kasteel in Engeland eens een bezoek te kunnen brengen. Een buurman van hem, mijnheer Slocum, wil de zaak voor een zijner zoons koopen en biedt 'n som van vijfduizend dollars. Ernest wint op de jaarbeurs den eersten prijs met een stand van geprepareerde vogels en dieren uit den staat Iowa, en is door de driehonderd dollars, welke hij hiermede verworven heeft, in staat een bezoek aan het kasteel zijner voorvaderen in Engeland te brengen. Zijn zaken worden intusschen waargenomen door den zoon van mijnheer Slocum. In Pennton, waar Bingley Castle gelegen is, huurt hij een ouden, schonkigen schimmel, waarop hij, gelijk een ridder uit vroeger eeuwen, naar het oude kasteel rijdt. Hij is nog onbewust van het feit, dat de bewoners in dringende geldverlegenheid zijn. Ze verwachten een rijken Amerikaan, die het kasteel voor eenigen tijd wil huren. Ernest wordt voor dezen persoon aangezien. Lady Rosa, de knappe dochter van graaf Bingley, maakt met hem een tocht door het historisch kasteel. Hij besluit z'n zaak in Bear Falls aan mijnheer Slocum te verkoopen en roort dit geld het kasteel een maand te huren. — Intusschen komt de werkelijke huurder, mr. Punder, opdagen, die het kasteel onmiddellijk wil betrekken. Graaf Bingley wijst hem met minachting de deur. Het jaarlijksche jagersfeest zal wederom op de terreinen van Bingley Castle worden gehouden. Ernest neemt aan de rossenjacht deel en redt tijdens den rit, hoewel geheel onbewust, het leven van lady Rosa Bingley. De heer en mevrouw Wyncoop komen met hun zoon Mervin en mevrouw Phelps in Engeland en bezoeken Ernest op Bingley Castle. Mervin heeft het maan-zinnige plan opgevat de kroonjuweelen te stelen en wil Ernest dwingen hem hierbij behulpzaam te zijn.

✱

aangesproken door een middeleeuwschen alchimist gekleed in een voorhistorische jas en met 'n vierkanten groenen bril.

„Wat wenscht meneer te zijn?" klonk het rommelig.

Ernest schrok; hij dacht dat hij voor 'n gekleede pop stond. „Ik wil een geest zijn," antwoordde hij.

„Echt of namaak?" informeerde de heer Bass.

„Namaak, maar niet te veel," zei Ernest. „Ik zoek een zeventiende-eeuwsch costuum met een zwart wambuis en pantalon en een menschenhoofd om onder m'n arm te dragen."

„Ah, juist — meneer Henry!" riep de alchimist.

Uit de achterkamer kwam een jongen te voorschijn, verkleed als een alchimistenleerling. „Ja, meneer Bass?"

„Toon dezen heer onze verzameling geesten van Bingley Castle," gebod meneer Bass. En daarop verwees hij Ernest naar de achterkamer.

Op Bingley Castle kon elk oogenblik het midder-nachtelijk uur slaan. Het was doodstil in de gangen en overal zoo donker als in het inwendige van een Zoeloe. Ernest wachtte ongeduldig op den aanvang van het spookuur. Hij was verkleed als sir Rufus, de ongelukkige Bingley, die in het jaar 1644 onschuldig werd onthoofd en die zich sindsdien had gemetamorfoseerd tot „het" officiële spook van Bingley Castle.

Ernest voelde een rilling over zijn rug gaan, toen hij zich in een spiegel bekeek. Hij werd bang van zichzelf, zooals hij daar stond zonder hoofd. De klok van het dorp sloeg met twaalf eentonige slagen, die hem in de ooren klonken als die van 'n doodsklok, de laatste seconde van den dag uit. Hij greep naar het

losse hoofd van sir Rufus, glipte de gang in en sloop naar de slaapkamer van den jongeheer Mervin Wyncoop.

Toen hij een hoek omsloeg zag hij eensklaps iets voor zich, dat hem deed verstijven van schrik. Van den anderen kant van den gang naderde hem „het" spook van Bingley Castle — een lange gedaante in zeventiende-eeuwsche kleeding en met zijn hoofd onder zijn arm. Tien pas van hem af stond het spook stil. Zij stonden allebei als aan den grond genageld en keken elkaar een kort oogenblik aan. Toen kwam er eensklaps weer leven in Ernest. Hij keerde zich om en rende zoo hard hij kon weg. Voor hij den hoek omsloeg keek hij even om, om te zien of het spook hem volgde. Doch tot zijn verbazing rende het even hard als hij den anderen kant uit. Het rukte een deur open en verdween het volgende oogenblik in de officiële spookkamer van sir Rufus, waar de jongeheer Mervin in een gerusten sluimer lag.

De uitwerking was ontstellend. Plotseling werden de gangen vervuld van een ijzingwekkend gegil. „Mamma! Mamma! Spoken! Mammaaaaaa! Het spooook..."

Ernest vond de geschiedenis niet bepaald bevredigend — goed beschouwd was dit oneerlijke concurrentie. Hij rende weg en tegelijk gingen er in de gang twee deuren open. In de eene verscheen de hertog van Beddingdon met een brandyflesch, in de andere de gravin van Bathberry. Zij kwamen op het alarm af, doch niet zoodra hadden zij hem in het oog gekregen, of zij sprongen schreeuwend en gillend in hun kamers terug.

„k Heb hem weer gezien!" brulde Beddingdon en daarop zakte hij ineens naast zijn flesch.

Ernest rende door, gang in, gang uit. Historici verzekeren dat de architect van Bingley Castle onmiddellijk na den bouw den geest gaf van vertwijfeling, omdat hij den weg in zijn eigen bouwsel niet meer terug wist te vinden. Ernest twijfelde geen oogenblik meer aan de historische waarheid van dat verhaaltje, toen hij daar door die zigzag-gangen rende, zonder te weten waar hij ging, en zonder een uitweg te kunnen vinden.

Eensklaps bevond hij zich voor een deur. Hij rukte haar open en zag hij het schijnsel van de maan, dat hij zich in de bibliotheek bevond. Op hetzelfde oogenblik dat hij daar zekerheid van kreeg, kreeg hij ook nog iets anders. Een schok of een slag, dat kon hij niet zoo gauw uitmaken. Hij sprong terug en zag, dat hij tegen het andere spook was opgebotst.

Het volgende oogenblik ontwikkelde zich een zwijgend, maar prachtig gevecht. Ernest sprong op het spook toe en tegelijk wierp dit hem met zijn los hoofd. Het ging hem rakelings voorbij en onmiddellijk daarop deed hij hetzelfde. Een doffe bons, en een gekreun deed hem begrijpen, dat de ribben van het spook lichtelijk beschadigd moesten zijn. En daarmee was het einde gekomen van de eerste ronde.

Toen ving de tweede ronde aan. Ernest en het spook ontmoetten elkander in het midden van de bibliotheek. Zij deelden elkander links en rechts opstoppers uit, die gericht waren op een denkbeeldige kaak, maar aangezien zij geen van beiden een hoofd hadden, raakten zij ook geen van beiden gewond. En daarom veranderde Ernest van tactiek en schopte naar het scheenbeen van het spook. Het viel voorover, precies in zijn armen en Ernest sloeg erop in. Het spook sloeg terug. Zij hielden elkaar vast, wrongen wat aan elkaar en deinsden weer af.

Toen stompte het spook met een ivoren boekensteun naar Ernest's heup. Hij smiet een aschbakje terug en weer klonk een pijnlijk gekreun van de onzichtbare lippen van het spook. Het hield zich vast aan de tafel en Ernest gaf het nog een Mid-West-opstopper in de richting van den adamsappel, of waar deze althans hoort te zitten. Toen werd hij duizelig. Hij viel op zijn knieën en het spook telde: „Een, twee, drie, vier..."

Ernest vloog op en zette het gevecht voort met

twee keiharde stooten in de gordellijn van het spook. Het duizelde even en Ernest gaf er nog een stomp in de maagstreek overheen. Toen scheen het belist. Het spook viel met een zwaren slag op den vloer en Ernest begon te tellen: „Een, twee, drie...” Hij telde tot tien — het spook was „uit”. En Ernest Bingley overwinnaar in de tweede ronde van een heet gevecht, dat twee minuten en zesendertig seconden had geduurd....

Het spook was afgerost en wist ervan. Voorover op den vloer liggend begon het te kermen.

„Genoeg, sir Rufus; spaar me. Ik zal nooit meer in uw plaats „verschijnen”. Ik deed het alleen, om dien Amerikaanschen opschepper de stuipen eens op het lijf te jagen....”

„Jij, Duff-Hooper?” vroeg Ernest met een grafstem.

„Jawel, sir Rufus!”

„O nee, Ernest Bingley.”

„Bingley?” klonk het verschrikt.

„Jawel, kapitein. Ik hoop dat ik u geen letsel berokkend heb.”

„Nee, ik ben alleen buiten adem,” antwoordde kapitein Duff-Hooper, nog zacht nasteunend.

„Gaat het al wat beter?” vroeg Ernest na een oogenblik.

„Ik voel me als een kind, Bingley,” kreeg hij zuchtend ten antwoord.

„Ik geloof, dat u mij evenveel deed schrikken, als ik u,” lachte Ernest, den kapitein met de grootmoedigheid van een overwinnaar zijn snooden toelig vergevend.

Duff-Hooper liet een gegrien hooren. „Als ze hiervan hooren op de cavalerieclub, word ik naar Coventry gestuurd om het opnieuw te leeren,” klaagde hij beschaamd.

„Waarom zouden ze dat hooren?” vroeg Ernest. „Van mij althans niet.”

„Dat is aardig van je,” zei de kapitein, terwijl hij zich op zijn beenen heescht.

„Kan een slok whisky u wat opknappen?”

„Twéé slokken misschien wel, Bingley.” Hij gespte zijn valschen nek en schouders los en begon zijn stijven rug te wrijven. „Bingley,” klaagde hij weer, „wat zou Rosa nu van me denken?”

„Ze hoeft het evenmin te weten, kapitein.”

„Dank je, Bingley,” knikte Duff-Hooper. „Weet je,” ging hij voort, „in veel opzichten ben je niet van de slechtste soort Amerikanen. Je had een Engelschman kunnen zijn.”

„Dank u,” zei Ernest lachend, terwijl hij zijn tegenstander een glas whisky toeschoof.

Duff-Hooper hief het op. „Ik drink op het verderf van alle spoken, schimmen en kwelgeesten. Als ik sir Rufus nog eens tegenkom, splijt ik hem den neus en jaag 'm terug in de onderwereld. Proost, Bingley.”

Toen Ernest 's morgens aan het ontbijt kwam, vond hij de familie Wyncoop en mevrouw Clara Phelps reeds gekleed voor de afreis. „Het spijt ons vreeselijk dat we je zoo haastig moeten verlaten, lieve Ernest,” zei Armina. „Na dien verschrikkelijken nacht is die lieve Mervin op het punt een zenuwtoeval te krijgen. Hij wil geen uur meer blijven.”

„Wat is er dan gebeurd?” vroeg Ernest met onschuldige verbazing in zijn stem.

Armina Wyncoop sloeg haar handen ineen. „Heb je 't niet gehoord van dat spook?”

„Ach kom, het was de maneschijn,” zei graaf Bingley ongeloovig. „De jongeheer zal te veel taartjes gegeten hebben.”

„Nee, nee,” bezwoer Armina, „ik

zag het zélf. Het had geen hoofd. Ik dacht dat ik het bestierf.”

Mevrouw Clara Phelps luisterde met aandacht. „Het spijt me erg, dat ik het niet gezien heb,” klaagde zij.

„Mevrouw, u komt maar eens spoedig terug,” noodigde graaf Bingley haar hartelijk uit. „Ik beloof u voor een persoonlijk onderhoud met het spook te zullen zorgen.”

Vijftien minuten later stonden de bewoners van Bingley Castle vroolijk naar een vertrekkenden auto te zwaaien. De Wyncoops waren vertrokken en voerden een sprakeloozen en uiterst gedweeën jongeheer Mervin mee. Toen de auto uit het gezicht verdwenen was, slaakte Ernest 'n zucht van verlichting. Zijn gelukshemel werd voorloopig door geen wolkje meer verduisterd. Doch toen hij zoo dacht, vergiste hij zich schromelijk.

Op het punt in huis te verdwijnen greep graaf Bingley hem eensklaps bij den arm. „Kijk daar eens, wie kan dat zijn?”

Ernest keek en zag een schitterende limousine het park binnenrijden. „De Wyncoops zijn het in ieder geval niet,” mompelde hij.

De greep om zijn arm werd plotseling vaster. „De hemel moge ons bijstaan,” kreunde graaf Bingley. „Het is de auto toch niet van dien afschuwelijken Punder?”

De auto reed voor het terras en Ernest zag het met één oogopslag: het was de heer Punder inderdaad die daar uitstapte.

TWAALFDE HOOFDSTUK

„Ha,” begon de heer Punder. „Hier ben ik nu.”

Graaf Bingley knikte hem stijf toe. „Hoe gaat het?” vroeg hij koel. „Wilt u binnenkomen?”

Het leek een overbodige uitnodiging, want de onbeleefde bezoeker richtte zijn schreden reeds naar de deur. Graaf Bingley ging hem voor naar de bibliotheek en Ernest volgde hem — ongerust wat dit bezoek nu weer te betekenen had. Meneer Punder ging op zijn gemak zitten en haalde een groote, dure sigaar voor den dag.

„En nu, meneer Punder?” begon graaf Bingley.

Punder blies een wolk rook uit. „Ter zake!” zei hij. „Ik kom u alleen maar even iets zeggen. Op Bingley Castle rust 'n zware hypotheek. Hiervoor teekende u promessen. Ik heb al die wissels opgekocht en ik moet u verzoeken mij binnen één week twintigduizend pond te betalen. Uw zaakwaarnemer kan u inlichten, dat ik het recht op mijn hand heb. Ik moet u dus lastig vallen om een hypotheekschuld van twintigduizend-pond.”

„Als ik zooveel bezat, zou het heelemaal geen last zijn,” antwoordde graaf Bingley onverstoorbaar beleefd. „Maar ik heb het niet.”

„Dat wist ik,” hoonde Punder.

„En wat denkt u nu te doen?” vroeg graaf Bingley.

„Dat zal ik je zeggen. Over een week trek ik hier binnen en jij eruit! Is dat duidelijk Engelsch?”

„Ik heb het nooit duidelijker gehoord, meneer Punder. Maar bent u werkelijk van plan iemand op zoo'n korten termijn van zijn eigendom te verjagen?”

„Haha! Waarom niet? Ik zei je immers, dat ik mijn zinnen op Bingley Castle had gezet! En waar een Punder zijn zinnen op heeft gezet, dat krijgt hij ook. Niets en niemand houdt een Punder tegen.”

In Bortel hield de Kath. Bond van hotel-, café- en restauranthouders een congres, dat druk bezocht was. — Een kiekje van de officiële ontvangst in het nieuwe stadhuis. In 't midden Bortels burgemeester.

Een verdienstelijk man ging heen. — De E.A. burgemeester Marinus van Hout, die steeds met hart en ziel meeleefde met zijn gemeente: Helmond, nam wegens het bereiken van de leeftijdsgrens afscheid van zijn functie. — Wij plaatsen hier van de foto en wenschen de burgemeester nog vele gelukkige jaren toe.

De koninklijke schutterij „Sint Sebastiaan” te Klimmen telde drie jubilarissen onder hare leden. Ze zijn de tamboer-majoor Schelters; links naast hem de heer Budé en rechts de heer Steins, resp. het 50-, 60- en 50-jarig jubileum.

NIEUWS UIT HET ZUIDEN

Philipsnieuws. — De heer J. Jansen, die bijna veertig jaar verbonden was aan de Philipsbedrijven te Eindhoven, bij de afdeeling sociaal-economische zaken, vierde zijn zestigsten verjaardag en werd diensgevolge gepensionneerd. — Een kiekje van den scheidenden functionaris met echtgenoot en zoons.

Te Helmond vond de begrafenis, met militaire eer, plaats van den zoo noodlottig omgekomen sergeant der militaire politie aldaar, den heer E. den Dekker. — De kist wordt in de groeve neergelaten.

De heer G. Verhees uit Helmond, bekend als de eerste autobestuurder van Noord-Brabant, en echtgenoot vierden de gouden bruiloft. — Een kiekje van het bruidspaar.

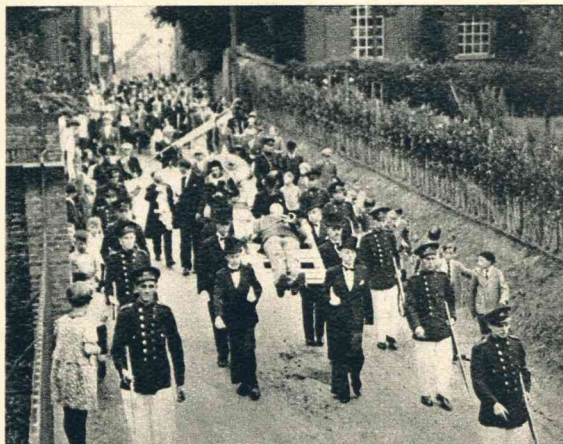
Hier zijn de vier geslachten der familie de Been-Timmers, te Made.

Foto links: De openstelling van den nieuwen Singel te Roermond had plaats met een grooten singelloop. Een kiekje van de belangstelling.

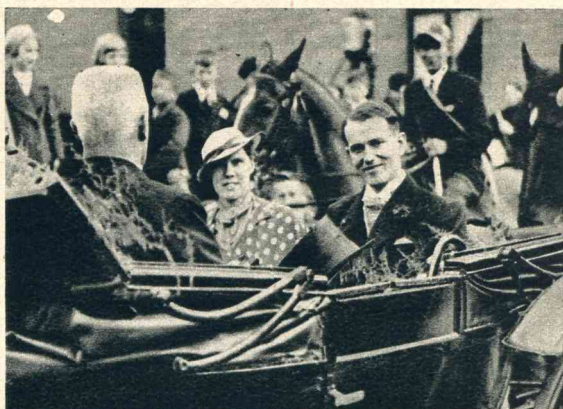
Foto rechts: Te Den Bosch werd de jaarlijksche plechtige Omgang ter eere der Zoete Lieve Vrouw gehouden. — Fraters dragen het Wonderbeeld.

Een burgemeester trouwde! — Te Geulle werd het huwelijk voltrokken tusschen den burgemeester van Gulpen, jhr. mr. R. van Rijckevorsel, en jkvr. J. van Aefferden. — Gulpens burgemeester en zijn lief-tallige bruid.

Folklore. — „En als de kermis is gedaan”, dan zijn, in Gulpen, niet alleen de centjes naar de maan, maar men begraaft voorts den kernisman, uit pure droefenis! — De eigenaardige stoet onderweg.

Te Eysden vond de officiële installatie plaats van den nieuwen burgemeester mr. W. Lambooy. — Het burgemeesterlijk echtpaar op den rondrit.

BRIEVEN VAN DEN DRÉ

Ulvenhout, 9 Juli 1937.

Amico,

't Is druk, veel druk hier. Neeë — 'k bedoel den arbeid nie, tuurlijk, ook daarmee hebben we in deus tij genogt te doen. Hooien, wieën, oogsten, 't gewas nagaan op ziektes, huis en ander ongedierte, daar is in deus tij genogt te verhapzakken! Maar over die drukte spreek ik nie, 't is — gewoon! Onzen arbeid regelt z'n eigen mee de zon, zoo sjeecuur als 'nen kalender. Sterker: onzen dagelijkschen arbeid over 't heele jaar is onzen almanak!

Als ik lang ziek gewiest zou zijn en 'k had weken buiten westen gelegen, daarna weken nie anders gezien dan 'n wit plafond en 'n witte ziekenzaal, waaruit alle lawijt, alle nieuws, alle radio- en krantengedoe wierd weggehouden, kortom: als ik maanden van de wereld af zou zijn gewiest en ik kwam dan op 'nen goeien dag weer thuis, allee — éenen kijk over d'akkers, amico, en 'k zou oe op drie dagen zuiver kunnen vertellen, welken datum we omtrent hadden!

Da's plazerig, zoo leven. Da's 't leven meéleven van minuut tot minuut, zonder stukskes over te slaan! Dá's léven!! Neeë, de drukte, die 'k bedoel, is van anderen aard; 't is bezondere drukte. 't Was omtrent Paasch da 'k er oe al iets van schreef: ons feest! Ons 650-jarig bestaan!

'k Heb er efkens over gezweven g'ad. Hoe 't kwam? Allee — den Fielp is ziek gewiest. En zonder hum — dan komt er niks v'ur malkander! Zooals 't ieverans is. Als ik zoo wel 'ns prentekes in de krant zie staan van comiteiten, besturen, eere-besturen veural, mee breedlachende gezichten, witte fronten en onmisbaarheids-houdingen, dan denk ik dikkeks bij m'n eigen: en wie zou „den man” zijn, den „Fielp”, waarom alles draaide? Vast nie den dieën, die temidden staat. Ook nie die lachende kwiebussen zoo vlak naast 'm. Misschien staat ie er heelegaar nie op, hebben ze 'm aan de krant er sjuust afgeknipt.

Onzen Fielp wegknippen — allee, dat lukt nou zoo gemakkelijk nie. Hij mee z'n driehonderd pond hee sjuust ruimte genogt noodig, dat ge 't portretje heelegaar zou rinneweeren, als ge 'm afknippte, maar in 't algemeen... ge beseft wel, wa'k bedoel.

Ja, 't was 't leste winterke nog, zoo halvelings April, als den Fielp van de been geraakte en ik van 't feest nie veel verwachtte meer. Maar sjuust in die week kwam z'n dochter op 'nen avond, deur de kou, mee 'n boodschap van den Fielp, om Zondag te komen. En deur den sneeuw, veel winterweer, ging ik dan dieën Zondagmiddag, op 't Gouwen-Koei-uur, naar 'm toe. Den lekkeren broodgeur kroelde warm deur de droge werkplaats. En 'n tweede plazerig dingske was: den Fielp zat aangekleed, op z'n Zondags, aan de werkbank.

„Doe die deur dicht, Dré, da gat ee 'nen stinkenden hasem!”

De kaarten lagen nie voor 'm. Wel 'n rooi boekske. De kaarten lagen zoo'n bietje achteloos bezien.

„Hoe gaat ie, Fielp?”

„Van den bollenhof, Dré, ga zitten!”

„Hah, dat doet me plazer, jonk!”

„Mij-n-ook!”

„Nieuws? Fielp?”

„Oem. Oor's, Dré, niemand weet 't nog. 't Is nog zooveul has ge-eim, maar jou wil ik 't heerste in vertrouwen nemen...”

Toen boog ie naar me toe. Trok me aan m'nen mouw en heesch van span-

ning fluisterde-n-ie: „has honzenlieven- eer me gezond laat, dan... dan bestaat van den zomer Hulvenhout zes-onderd-vijftig-jaren!”

„Zes? Honderd? Vijftig? Jaren? Fielp?”

„Gin huur minder, ja!”

„Soode... pa... tatt!”

„Zeg dà wel!”

„Hoe zijde daar zoo achter gekomen, Fielp?”

„Ier,” zee-t-ie! En hij sloeg mee de vlakke hand parmantig op 't rooie boekske. Ik las:

„DE PAROCHIËN

in het

BISDOM BREDA”.

En 't was 'n onderdeelje van 'n kolossaal geschiedkundig werk van pastoor G.C.A. Juten.

„Ier staat van alles in, Dré. 'k Heb 't van deus week, in de bedstee, 's seerjens bestedeerd! Wij zijn zoowa de houdste prochie — ge wit, de gemeentes zijn hallegaar ontstaan uit prochiekerken en zoo, prochie beteekent ok zoo veel als gemeente (sodepin wat was ie bij!) wij zijn zoowa de houdste prochie in eel den hontrek. Zie, ier staat hons heerste kerkske. Schoon prenteke, watte? As we 'r 'n feest van maken — as O.L. H. 't wil, bedoel ik, maar ik voel me al veel beter — dan mot op d'een of handere manier deus kerkske nagemokt worden, Dré, al is 't op 'nen praalwagen!”

„Praalwagen? Fielp?”

„Witte nie wat dat is voor 'n dink?”

„Jawel, maar...”

„Niks te maren! 'k Eb 't eele feest in m'nen kop. 'Nen hoptocht, 'n muziekconcoers, 'n concours-iepiek, mischien 'n openlochtspul... affijn, ik zal er heerste mee den burgemeester nog 'ns over beraadslagen... 'k mot natuurlijk centen ebben, veel centen, meneer pastoor ga'k ook mee praten... ja... hafijn... ik zit vol, vol plannen, jonk. Ge wit, Dré! Hulvenhout mot hekselsior! En 'k zôu 'm van den zomer geren 'n steuvig hoptochter geven, naar boven! Kek's, hallegaar aantekeningen en notities. Eel 't feest zit in m'n brein. Eelegaar! Gat...! Da'k dà nog mee mag maken! Hulvenouts 650-jarig jubelfeest.”

Hij rolde de pastoorsstudie op, zette 't boekske aan zijnen mond. en — „tetteretettettettett — tetteretettettettettettettett — tèt, tèt, eh, tèt!”

Hij blies den eersten fanfare! Toen kwam den Blaauwe binnen. Die tetterde al gauw mee. Hij wist nie waarvoor, maar dee 't dan maar op den Fielp z'n gezondheid!

Ik kan oe zeggen, amico, den Fielp hee nog nooit zooveul vuile picio's gehaald als dieën Zondagmiddag. Als ze 'm uitlachten, dan knipte-n-ie naar mij 'n oogske!

Hij was verstrooid.

't Feest...! 't Groote feest...! Zou ie 't voor malkaar gebokst krijgen??

En ja — hij bókste 't veur malkander. In alle beteekenissen van 't woord: *de fuif is veur den bakker!* De datums staan vast. Lest van Augustus. Ge hoort er méér van!

Maar ge ziet, waar 't al nie goed veur is, dat 'nen mensch 'ns 'n week op bed ligt en van verveling 'n boekske gaat lezen, dat plotseling groote schatten blijkt te verbergen...! Lot en eigenschap van veel boeken...!

Ik hou oe op de hoogte, man.

Veul groeten van Trui en als altjin horke minder van oewen

t.a.v.

DRÉ

Wat staat er in dit cijferteleggram?
1000 Gld. aan belooningen

3-100-45-63-71-31-49-17 stop	72-64-13-7-80-89-67-36-25 stop	21-8-84-23-99-11-3-57-90-14-1 stop
13-84-27-44-4 stop	58-85-55-97-8-90-16 stop	18-85-73 stop
14-13-45-96-61 stop	86-8-94-78-37-24-101 stop	66-11-76-41-38-28-82-101-12-91-6-50-2 stop
33-74-35-32-15-96-66-41-20 stop	10-98-81-65 stop	82-70-51-28-53 stop
72-4-94 stop	29-19-68-5-62-26-14 stop	65-30-77-60-2 stop
1-12-43-69-100-93-92-72-7 stop	83-22-47-39-91-101-99-52 stop	73-86-59-94-17-21-8-2-23-67-80 stop
	21-79-46-97-54-23 stop	87-48-42-15-50-76-57-9 stop

De cijfers tusschen de woorden „stop” moeten worden vervangen door letters, die woorden vormen van de onderstaande beteekenis. Zijn alle woorden gevonden, dan zullen de 101 gevonden letters (in volgorde der cijfers gelezen)

U een goeden tip geven.

Wat staat er in het telegram en hoe luidt de tip?

1 Voigtlander camera-merk; 2 meer in Zweden; 3 heldere hiervan is het kenmerk van de Brillant camera; 4 voorjaar; 5 betalen; 6 slim dier; 7 een wijze van instelling die het fotografeeren vereenvoudigt; 8 beeltenis; 9 aantal personen te zamen; 10 streek, oord; 11 scherpzinnig, vlug van begrip; 12 lichaamsdeel; 13 ongebruikt, pas gemaakt; 14 treft men niet alleen in elk station, doch ook — en dan nog wel „ingebouwd” — in de Brillant V 6; 15 genezing; 16 volksstam, volk; 17 aangebracht aan de Brillant V 6, is voor sportopnamen vrijwel onontbeerlijk; 18 maakt lens-opening grooter of kleiner; 19 stad in Overijssel; 20 omgekeerd beeld; 21 dijk tegen de zee opgeworpen.

Ziehier een tweeden prijswedstrijd der Voigtlander

fabrieken, uitgeschreven met de bedoeling, ook U kennis te laten maken met de wereldvermaarde Voigtlander-films of camera's.

Gratis een Belichtingstabel!

Vraagt Uw fotohandelaar gratis het Voigtlander-Prospectus: „Moderne camera's met de beroemde Voigtlander-optiek” waarin de nieuwe Bessa met optischen zoeker en de nieuwe Brillant V 6 zijn beschreven. Het doorlezen vergemakkelijk ten eerste het oplossen van de puzzle. Verder is bij Uw fotohandelaar een Voigtlander-Belichtings-tabel „Fotowenkjes” gratis verkrijgbaar.

1000 gulden aan belooningen

uitgelooft en wel:

1 Superb, Reflex 6 x 9 Skopar 1 : 3,5 Compur met aut. ontspanner	1 130. —
1 Bessa, 6 x 9 m. Voigtar 1 : 3,5 in Compur 1500 sec., m. aut. ontsp.	82.50
1 Bessa, Skopar 1 : 4,5 Compur met automatische ontspanner	73. —
1 Bessa, 6 x 9 Voigtar 1 : 4,5 Pronto, met automatische ontspanner	46.50
2 Bessa, 6 x 9 Voigtar 1 : 6,3 Pronto met aut. ontspanner	37. —
2 Bessa, 6 x 9 Voigtar 1 : 6,3 Pronto	32. —
2 Bessa, 6 x 9 Voigtar 1 : 7,7 Single met aut. ontsp.	27. —
2 Bessa, 6 x 9 Voigtar 1 : 7,7 Single	23. —
1 Brillant, 6 x 6 Skopar 1 : 4,5 Compur	50. —
2 Brillant, 6 x 6 Voigtar 1 : 6,3 Embezet	31. —
3 Brillant, 6 x 6 Voigtar 1 : 7,7	19. —
40 Belooningen van 3 rollfilms, 6 x 9	40 Belooningen van 2 rollfilms, 6 x 9
	40 Belooningen van 1 rollfilm 6 x 9

Elkeen kan meedoen. Als eenige voorwaarde wordt verlangd, dat U het bewijs levert, kennis te hebben gemaakt met Voigtlander-film, door Uw oplossing te laten vergezellen van 2 ledige hulsjes van Voigtlander-film. Eigenlijk dus een prettige voorwaarde, want de schitterende kwaliteiten van Voigtlander-film zijn op zichzelf reeds een voldoening voor U door de prachtige resultaten, die U ermede bereikt. Een schitterende film voor dag- en kunstlicht is de Bessapan-film. Oplossingen met twee ledige hulsjes Voigtlander-film vóór 15 October a.s. zenden aan Fa. J. P. Vos, Nieuwe Haven 94, Rotterdam. Op enveloppe vermelden: „Voigtlander-Prijsvraag”. De namen der prijswinnaars worden zoo spoedig mogelijk bekend gemaakt. Mocht een prijswinnaar een Voigtlander-camera bezitten, dan wordt de waarde van den gewonnen prijs gaarne in andere Voigtlander-artikelen uitgekeerd.

In de bergen
In de bosschen
Aan 't strand
Op zee

- neem Voigtlander mee!

De wereldvermaarde camera
De schitterende film

RIDDER ZONDER VREES OF BLAAM

Vervolg van pag. 23

„Dus ik heb een week om te betalen,” stelde graaf Bingley rustig vast. Uiterlijk was hij onbewogen, maar Ernest kende hem nu en hij wist dat hij inwendig hevig beroerd moest zijn.

„Eén week. Zeven dagen. En anders kom ik met den deurwaarder.”

„Dus,” hernam graaf Bingley met nadruk, „als ik u over zeven dagen kan betalen, krijg ik de wissels terug en Bingley Castle wordt niet Punder's paleis. Is dat correct vastgesteld, Ernest?”

„Zeer correct!” beaamde Ernest ontdaan.

„Hebt u nog meer te zeggen?” wendde graaf Bingley zich tot den heer Punder.

„Nee, ik heb duidelijk genoeg uiteengezet wat mijn plannen zijn,” antwoordde de bezoeker voldaan, terwijl hij den zijden bol van zijn hoogen hoed opwreef.

Graaf Bingley stond onmiddellijk na deze woorden op. Zijn hand was om den hals van een zware karaf geklemd. „Verdwijn dan maar, zoo gauw als je kunt, leelijke O.W.-er,” schreeuwde hij, zijn kalmte verliezend.

„En erg vlug!” vloog Ernest op, met een bronzen presse-papier in zijn hand.

„Ha!” vloog Punder eveneens op. „Ik zal die woorden nog eens onthouden, heeren.”

Hij maakte een spottende buiging. „Tot over een week dan. Je ziet me wel weer terug.”

Hij verdween naar buiten en graaf Bingley wierp Ernest een treurigen blik toe. „Dat is ernstiger, dan aansprakelijk te worden gesteld voor een borgstelling van duizend pond, Ernest.”

„Misschien is er nog wel iets aan te doen,” trachtte Ernest hem te bemoedigen, ofschoon hij nergens een uitweg zag.

„Dan zal jij het moeten doen, jongen,” klonk het zuchtend. „Ik heb al van alles geprobeerd, om van die gevaarlijke wissels af te komen. Maar wie steekt er geld in een landgoed, dat geen rente opbrengt? Mac Klintoek, mijn zaakwaarnemer, weet evenmin raad...”

Peinzend ging hij voort: „Het kan vreemd lopen in de wereld. Over zeven dagen ben ik juist jarig. Dan ben ik zestig. Ik kan mij moeilijk voorstellen, dat zooiets een verjaringspartij kan heeten met allemaal deurwaarders in huis. Het ziet er naar uit dat het historisch bezit van het geslacht Bingley op dezelfde plek zal ondergaan, waar op het oogenblik de laatste graaf van Bingley zit. Enfin, men moet het leven nemen, zooals het is. De laatste Bingley betaalt de schulden van de vorige generaties. Er is niets aan te doen — ik trek eruit en ga geraniums potten...”

Met een zucht verliet hij de bibliotheek.

Er gingen vijf dagen voorbij. En vijf dagen lang broedde Ernest op fantastische plannen, om Bingley Castle voor de Bingley's te behouden. Maar geen enkel daarvan leek hem uitvoerbaar toe. Hij had zelfs al uitgerekend dat hij, om zoo'n enorm bedrag te verdienen, alle in Afrika levende leeuwen en alle tijgers van Indië zou moeten schieten en prepareren.

Intusschen wijdde graaf Bingley zich aan zijn liefhebberijen en potte geraniums, waar het nu juist de tijd voor was. En steeds dichterbij naderde het

fatale oogenblik, waarop de Bingley's hun historische bezittingen zouden moeten verlaten.

Op den zesden dag, toen nog nauwelijks het morgenrood doorgebroken was, verliet Ernest Bingley Castle en begaf zich naar het station van het dorpje Pennyton. Hij koocht een kaartje voor Londen en drukte zich in een hoekje van een derdeklascoupé. Zijn eenige bagage bestond uit zijn zorgen, zijn aanbidding voor Rosa, negen shillings, zijn retourbiljet naar New York en een lunch van plumpudding en Cheddar-kaas, ingepakt in een krant van den vorigen dag.

In de eenzaamheid van den nacht was hem een reddend denkbeeld ingevallen, dat hem zelfs bij daglicht niet tot onvruchtbaarheid gedoemd leek. Hij ging Otis G. Wyncoop in Londen opzoeken en hem polsen over een internationale leening met Bingley Castle als onderpand.

Een nauwkeurige beschouwing van zijn plannen bracht hem weliswaar tot de overtuiging, dat zijn kansen ongeveer gelijk stonden met die van een schildpad in een paardenren met hindernissen, maar die uiterst geringe kans had hij dan toch. Als meneer Wyncoop's vingers zich sloten om een dollar, was zijn greep vasthoudender dan de beet van een bulldog, maar naarmate hij Londen dichter naderde werd het hem duidelijker, dat het hem eerder gelukken zou meneer Wyncoop's hart te doen smelten, dan dat van een meneer Punder te vermurwen.

Om zijn gedachten wat af te leiden van deze wagonlading zorgen en overwegingen keek hij de krant in, die om zijn lunch gewikkeld zat. Zijn oog viel terstond op een vetgedruken kop:

MISLUKTE POGING TOT ROOF

Misdadige jongen tracht de Engelsche kroonjuweelen te stelen

Een zekere Mervin Wyncoop, de dertienjarige zoon van eerbare Amerikaansche ouders, heeft gisteren een poging gedaan de kroonjuweelen uit den Tower te stelen. Hij wierp met groote kracht een zwaren steen tegen een der wanden van de onbreekbare glazen vitrine en bracht daarmee ongeveer vijftig alarmschellen in werking.

De Beef-Eaters, die den Tower bewaken, grepen hem onmiddellijk in zijn kraag en na een flink pak slaag werd hij aan de politie overgeleverd. Het bleek dat de jeugdige misdadiger gewapend was met een luchtdrubbuk.

Door het politierecht van Marlboroughstreet werd hem een boete van vijftig pond opgelegd, die zijn vader terstond voldeed. Rechter J. G. B. Morris stelde daarbij echter den eisch, dat zijn vader den jongen bovendien een flinke lichamelijke tuchtiging zou toedienen en daarna onmiddellijk het land met hem zou verlaten, waaraan deze eveneens terstond voldeed.

De verontwaardigde vader diende zijn zoon ter plaatse een pak slaag toe dat van dien aard was, dat de magistraat lachend opmerkte: „U kunt beter tuchtigen, dan uw zoon inbreken.” Die opmerking lokte een luid gelach uit in de zaal. De familie Wyncoop heeft het land intusschen reeds per vliegtuig verlaten. Hun bestemming bleef onbekend.

Nee ik heb liever Hero!

De verstandige vrouw kijkt naar het **Hero** etiket.

Zij weet dat de Hero producten - Perl, Sinas

en Frambozen zuivere natuurproducten

zijn. Bereid uit heerlijk zongerijpt fruit....

Zuiver van kleur.... frisch van smaak....

verkwikkend en gezond.

Van den eersten tot den laatsten slok

volrijp fruit in den best verteerbaren vorm,

 zonder chemische kleurtjes of smaakjes.

Sinas Frambozen

Stuk voor stuk...

Stuk voor stuk worden de grondstoffen en afgewerkte producten in de Gevaert laboratoria nagezien. Wetenschappelijke controle waarborgt onberispelijke kwaliteit.

Elke Film

die afgeleverd wordt, is dan ook perfect in orde en garandeert steeds goede foto's. Deze zekerheid is de enkele cents, welke een Gevaert film meer kost dan een zoo-gezegd goedkope film, meer dan waard!

voor alle apparaten

Met film zeker goede foto's.

DIT IS HET LAXEERMIDDEL VAN

30 tabletten à 0,15 gr.

Istizlin

Naam wetmatig gereguleerd

BAYER

BAYER

Istizlin
tegen
trage darmfunctie

Ernest verbleekte, toen hij het bericht gelezen had. Wyncoop was vertrokken. Het zwakke stroohalmpje waaraan hij zich had vastgeklemd werd hem plotseling ontrukkt! De trein denderde verder. Het was een donkere, triestige morgen. Maar hij was nog zonnig en vrolijk vergeleken bij de gemoedsgesteldheid, waarin Ernest op dat oogenblik verkeerde.

DE TIENDE HOOFDSTUK

Eindelijk in Londen ontmoette Ernest het stomme geluk in den wanstaltigen vorm van een omnibus. Hij stond eenigszins wezenloos op het trottoir en trachtte zijn verwarde gedachten te ordenen, toen de bus vlak voor hem stopte. De menschen keken hem aan alsof zij verwachtten, dat hij in zou stappen en werktuiglijk voldeed hij eraan. Waar de bus heenging wist hij niet en het kon hem ook niet schelen. De conducteur moest hem zelfs waarschuwen dat hij aan het eindpunt was en even werktuiglijk stapte hij uit.

Hij stond voor een der grootste en kostbaarste tempels van den Mammon te kijken — de Bank van Engeland geheeten — toen hij eensklaps de achterswaardige figuur van sir Peter Tyler op zich zag toestappen.

„Ah, meneer Bingley! Dat is geluk hebben. Ben blij je te zien!”

Sir Peter scheen wêrkelijk verheugd. „Kom mee,” vervolgde hij dringend. „Er zijn zaken te doen. Had je er soms de lucht van?”

„Ik?” vroeg de verbaasde Ernest.

Sir Peter gaf hem een knipoogje. „Men vindt de bijen waar de honing is,” zei hij veelbetekenend. „Wat zullen we doen — jouw wagen nemen of den mijnen?”

„Den uwen maar,” zei Ernest met een stem vol overgave.

Zij werden door het drukke verkeer van de Strand gelooft en stopten eindelijk voor de deur van een marmeren tempel in Pall Mall. In de indrukwekkende hal kwam hen een soort veldmaarschalk van de Albaneesche ruitery tegemoet, die zich echter ontpopte als een gewone portier.

„U wordt in de privé-eetzaal op de derde etage verwacht, sir Peter,” deelde hij mee.

Met de lift werd Ernest naar boven gevoerd. „Jammer, dat onze vriend Wyncoop niet aanwezig is,” zei sir Peter onder het opstijgen spijtig. „Dit was juist iets voor hem geweest. Als ik het goed heb begrepen, heeft hij paspoortmoeilijkheden gekregen.”

Die laatste mededeeling was de eerste, die Ernest ernstig kon nemen uit den mond van sir Peter. Hij begreep noch wat die hartelijkheid te betekenen had, noch waarom hij hem meegenomen had, noch waartoe dit alles moest dienen. Hij werd naar een vertrek geleid, waar drie heeren om een tafel zaten te rooken. Zij waren van middelbaren leeftijd, duur gekleed en keken voornaam.

„Veroorloof mij u meneer Bingley voor te stellen,” begon sir Peter, die een oude bekende van hen scheen te zijn. „Meneer Ernest Bingley uit Amerika. U hebt ongetwijfeld reeds van hem gehoord. Meneer Bingley,” wendde hij zich tot Ernest, „ik stel je meneer

doctor Van Tromp voor, die de Nederlandsche belangengroep vertegenwoordigt. Verder meneer Miles Silver en sir Mark Newsome.”

Allen voldeden correct aan de gebruikelijke plichtplegingen en Ernest merkte op, dat de anderen hem onderzoekend opnamen. Voor een oogenblik kwam de gedachte in hem op, dat hij voor een Vreemdelingencommissie verschenen was, die tot taak had te onderzoeken of zijn langere aanwezigheid in Engeland wel bevorderlijk kon zijn voor de rust en de goede orde. Maar sir Peter nam die verontrustende gedachte terstond uit hem weg.

„Heeren,” sprak hij vlug, „ik stel u voor deze korte vergadering maar terstond te openen. Ik heb straks nog een gewichtige conferentie...”

„En ik een golfmatch,” viel dr. Van Tromp hem in de rede.

„En voor mij is er een plaats geboekt in het vliegtuig, dat om vier uur naar Biarritz vertrekt,” voegde meneer Silver eraan toe.

„Dan zullen we de zaak maar onmiddellijk in behandeling nemen,” hernam sir Peter. „U weet waarom het gaat, nietwaar?”

„En wij hebben er ook een idee van, waarom meneer Bingley meeg gekomen is,” liet de heer Miles Silver zich hooren. Hij keek Ernest daarbij aan met een glimlach, die hem plotseling deed denken aan de verrukking van een kater, die na een klopjacht door Bear Falls een schuilplaats had gezocht in de kanarieafdeling van zijn winkel. Zelf begreep Ernest er niets van waarom hij meeg gekomen was, maar hij trok een ondoorgrondelijk wijs gezicht.

„Hebt u misschien een of andere vraag, meneer Bingley?” vroeg sir Peter.

Ernest schudde van neen en sir Peter keek de anderen even aan. „Meneer Bingley is gewoon de zaken eerst eens te bekijken, voor hij er zich in mengt. Zeg ik dat goed, Bingley?”

Ernest knikte bevestigend.

„Welnu, we hebben het over schapen,” begon sir Peter opnieuw. „Allereerst is Nederland aan het bod. Wat zegt u, meneer Van Tromp?”

„Eén,” antwoordde de belangengroep Nederland.

Sir Peter trok een pijnlijk gezicht. „Meneer Silver?”

„Twee,” zei meneer Silver.

„Drie,” liet de heer Mark Newsome zich hooren.

Allen keken vol verwachting naar Ernest, wiens gezicht als uit steen gehouden leek.

„Meneer Bingley, zegt u vier?” vroeg sir Peter met een stem als fluweel.

Ernest bewaarde een zwijgen als van een graf.

„Kom, kom,” vleide sir Peter overredend, „zeg toch vier...”

Ernest zag niet in op welke manier het hem kwaad kon doen, als hij alleen maar beleefd was. „Vier,” zei hij.

Thans was de beurt weer aan dr. Van Tromp. Na eenige oogenblikken van Hollandsche bedachtzaamheid opende hij zijn mond. „Vier en 'n kwart.”

„Vier en 'n half,” zei meneer Silver.

„Vier en driekwart,” klomk de stem van sir Mark.

Er werd opnieuw gewacht op Ernest's bod. „Aan u, Bingley,” animeerde sir Peter hem. „Ik verwacht dat u vijf zegt.”

Wordt vervolgd

PANORAMA. Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. Tezamen met een der periodieken De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam. 's Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureaux: HAARLEM, Nassaulaan 51. Tel. Int. 13866. Giro nr. 142700. AMSTERDAM, N. Z. Voorburgwal 262. Telefoon Interc. 3370. Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24. Telefoon Interc. 30540. Giro nr. 101981. 's GRAVENHAGE, Stationsweg 95. Tel. Interc. 111666. Giro nr. 43141. UTRECHT, Biltstraat 142. Telefoon Interc. 13473. Giro nr. 149597. 's HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telefoon Interc. 1215. Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstraat 20. Telefoon Interc. 5851. Giro nr. 124690. VLISSINGEN, Badhuisstraat 5. Tel. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevalverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.

Mooie, zachte golven!

Dat is ook een van de vele voordeelen, die het haar gezond houden: Het haar alkalivrij wasschen. Door het vermijden van de alkalische opzwellen bij het wasschen, behoudt het haar zijn natuurlijke elasticiteit, die het kapsel den mooien golf en een langere houdbaarheid geeft.

Met Zwartkop „Shampodor”, het moderne, alkalivrije haarwasmiddel houdt U het haar gezond en geeft het een heerlijken, natuurlijke glans. Reeds de eerste proef toont U het verschil!

„Shampodor” voor iedere haarsort en „Blond-Speciaal” per pakje 20 cent. Beide soorten ook „vloeibaar” in flacons van Fl. 0,35, 0,85 en 1,25!

Verlangt bij Uw kapper een haarwassing met „Zwartkop Non-Alkali”, de geconcentreerde Shampodor!

ZWARTKOP „SHAMPODOR”

gegarandeerd alkali-vrij.

Uw „MAKE-UP” MOET HARMONIEEREN met Uw TYPE!

• Zorg voor een blozend uiterlijk, doch waak ervoor er „opge maakt” uit te zien. Bonte make-up heeft afgedaan. The Color Change Principle, verwerkt in Tangee lippenstift, rouge en poeder, geeft U natuurlijke bekoorlijkheid — het accentueert Uw eigen teint, terwijl U er nooit „opge maakt” zult uitzien.

Hoe Uw charme te verhoogen.

• Gebruik Tangee voor Uw lippen — verf ze niet. Het wonderbaarlijke van The Color Change Principle is, dat, zodra U Tangee hebt aangebracht, het Uw natuurlijke, frische, roze kleur op Uw lippen brengt.

• Omdat Tangee gelaatspoeder zich volkomen aanpast bij Uw natuurlijke teint, wordt Uw huid frischer en jonger, terwijl U er nooit „gepoederd” zult uitzien.

• Wanneer U Tangee rouge gebruikt worden Uw wangen teer, roze overblot. Als crème en in vasten poedervorm verkrijgbaar.

World's Most Famous Lipstick
TANGEE
ENDS THAT PAINTED LOOK

Alleen ECHT met TANGEE op de metalen buis.

Waar niet verkrijgbaar, schrijft aan den importeur: Jacq. Mot Jr., Sarphatistraat 115, Amsterdam

De groote illusie

In Frankrijk wordt op het oogenblik een groote activiteit ontwikkeld, om op de filmwereldmarkt een vooraanstaande plaats te veroveren. Sedert eenige maanden bestaat daar een nieuwe maatschappij, de R. A. C., op coöperatieve leest geschoeid, die zich heel ernstig op de filmfabricatie heeft geworpen en die de beste krachten op regie- en speelgebied tot zich heeft getrokken. Deze film van Jean Renoir is een der eerstelingen en zij houdt alle beloften in voor een schitterende toekomst.

Het eerste compliment, dat deze film verdient, is dat zij een zuiver menselijk gegeven behandelt en, hoewel dit uiterst moeilijk viel uit te beelden, de eigen partij niet edelhoediger heeft voorgesteld dan die van den vijand en ten tweede, dat al degenen, die er in optreden, doodgewone menschen zijn, zooals u en ik, menschen, onvervalschte creaturen, die werkelijkheid zijn, of hadden kunnen zijn.

Welk een waarde zulks heeft, zal iedereen begrijpen, die weet, dat het verhaal een episode uit den wereldoorlog behandelt, waarin Franschen en Duitschers elkaars vijanden zijn. Het lag voor de hand (en voorgaande films, op dergelijke onderwerpen gebouwd, hebben dat bewezen) dat zij die de film vervaardigden de „gemeene” rollen altijd door den vijand lieten spelen en hun eigen soldaten voorstelden als edelhoedige, vriendelijke en snoezige jongetjes. Hier is daar geen spoor van te bespeuren. Integendeel — het zijn twee partijen, die

Er is alarm geblazen — een groep gevangenen heeft een poging tot ontvluchting gedaan en de deuren in de vesting gebarricadeerd. De majoor (Erich von Stroheim) gelast nu de deuren open te breken.

door omstandigheden gedwongen zijn, in elkanders nabijheid te vertoeven en die dan met al hun hebbeligheden en karaktereigenschappen ten voeten uit worden geteekend.

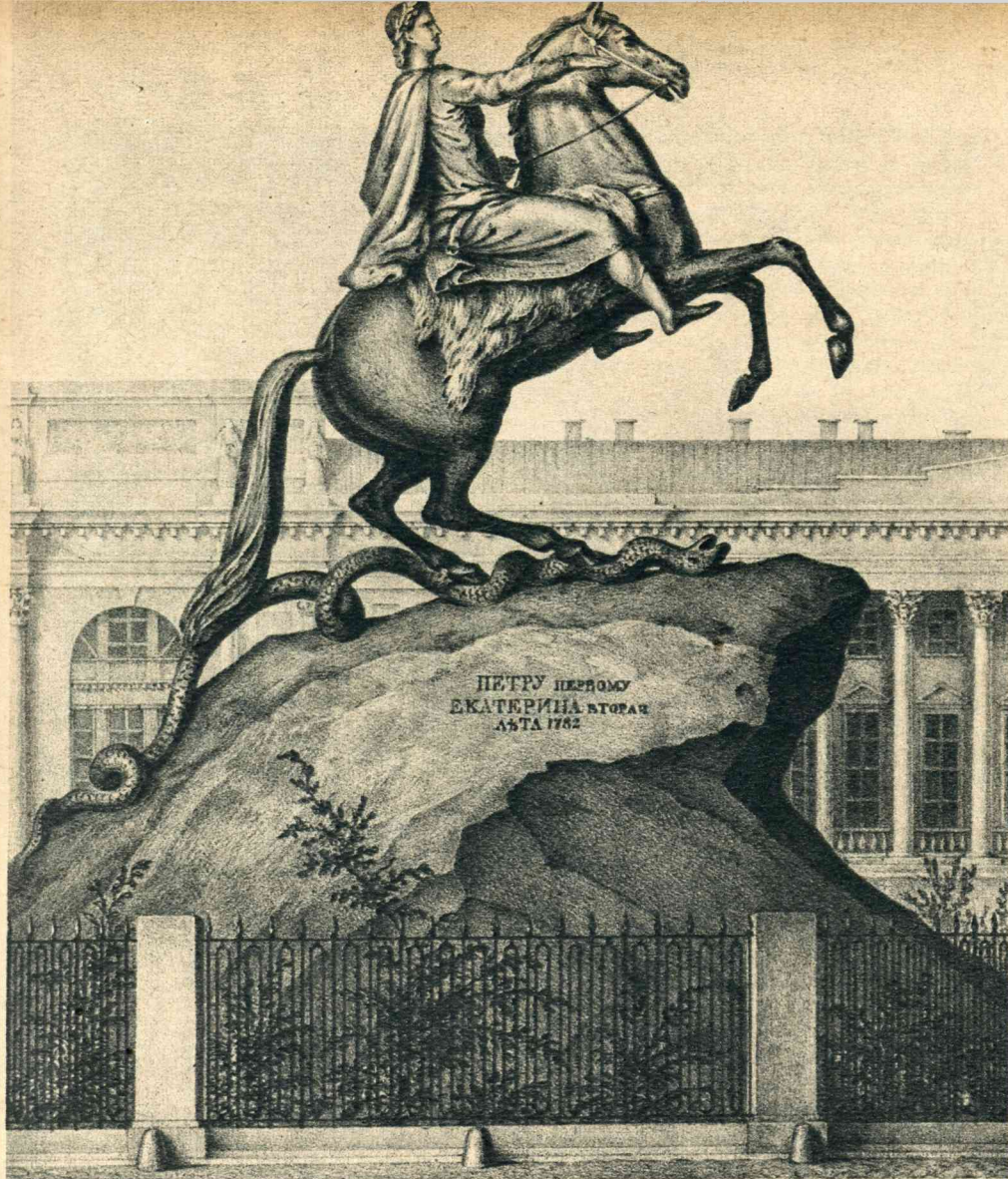
De markante, „tuchtige” Deutsche soldaten en de vroolijke, we zouden haast zeggen gezellige Fransche militairen, die zich zoo heel genoeglijk in onverschillig welke omstandigheid ook schikken. Deze laatsten zijn de gevangenen van de eersten, wat niet verhindert dat de Deutsche majoor, die met de bewaking der gevangenen is belast, vriendschap sluit met een der gevangen Fransche officieren. Indirect hierdoor krijgen eenige andere gevangenen gelegenheid tot ontvluchten en zij slagen er inderdaad in het groot verlangen naar vrijheid te verwezenlijken.

De film bezit uitstekende kwaliteiten, is goed gebouwd en heeft in Erich von Stroheim, Jean Gabin, Pierre Fresnay en Dita Parlo eenige sublieme hoofdrolvertoelers. (Een Nova-film.)

Dita Parlo, de jonge Deutsche weduwe, die liefderijk de uitgehongerde Franschen opneemt, aan wie het gelukt was uit de vesting te ontvluchten.

Erich von Stroheim, die een werkelijk prachtige creatie geeft van een voormaligen Deutschen hoofdofficier. Ieder gebaar en iedere beweging van dezen uitstekenden acteur is volkomen correct.

Het standbeeld van Peter den Grooten in St. Petersburg dat Katharina de Tweede voor hem liet oprichten.

Czarina Katharina de Eerste, de gemalin van Peter, die na z'n dood als alleenheerscheres over Rusland optrad.

HEERSCHERS OVER RUSLAND

Het is Juli 1709. Moskou, de feestelijk versierde stad, viert een der grootste overwinningen van den Russischen heerscher. Gedurende een volle week luiden onafgebroken alle klokken. Een oprechte vreugdestemming heeft zich van het volk meester gemaakt, want het Zweedsche gevaar bestaat niet meer. Men heeft geen Karel meer te duchten.

Peter behaalt een schitterende overwinning

Het leger van den gevreesden Zweedschen koning is door de Russen in den slag bij Poltawa op 27 Juni verpletterend verslagen. Na deze zware nederlaag heeft Zweden iedere betekenis als grootmacht verloren. De tooverglans van Karel is verbleekt. Van zijn vrijheid en macht beroofd, vindt hij in 't onaanzienlijke Turksche stadje Bender een toevluchtsoord. Hij is half de gevangene van Achmed III, door het noodlot gedegradeerd tot een avontuurlijken ridder.

„Het vijandelijke leger,” zoo schrijft Peter van het slagveld naar Moskou, „kwam om zooals Phaëton voor de zon.” Zijn heldere kijk op politiek doet hem erkennen: „dat door deze onverhoopte overwinning eerst thans met Gods hulp de grondslag voor St. Petersburg gelegd is.”

Na deze schitterende zegepraal staat Peter plot-

250 JAREN RUSSISCHE GESCHIEDENIS

door
E. J. Smetanic-Klinsky

1 PETER DE GROOTE

VIJFDE VERVOLG

seling in het middelpunt der Europeesche belangstelling. Rusland, tot nu toe onderschat en met minachting bejegend, wordt overstroomd met aanbiedingen van verdragen en talloze erbetuigingen. Er zijn zelfs landen, die van „het Russische gevaar” spreken.

Menschikoff, die zich tot een bekwamen veldheer en strateeg ontwikkeld heeft, wist zich in den veldslag bij Poltawa bijzonder te onderscheiden. Als dank daarvoor wordt hij tot veldmaarschalk verheven. Hij is nu sinds jaren de intiemste vriend van den Czaar. Voor Peter is hij nog steeds de jeugdvriend Alexaschka, voor de wereld de doorluchtige vorst

Alexander Menschikoff, hertog van Ingermanland. Zijn snelle opkomst heeft hem eerezuchtig gemaakt, hij lijdt aan grootheidswaanzin en hebzucht zonder voorbeeld. Toch gaat zijn geniale aanleg ver boven deze tekortkomingen uit, zijn glans wordt er niet door vertroebeld. De Czaar is aan hem met al zijn gebreken gehecht.

Zonderlinge verhalen over de verhouding van den Czaar met zijn gunsteling doen de ronde. Als stadhouder van St. Petersburg maakt Menschikoff zich schuldig aan allerlei verduisteringen en knevelarijen. De Czaar moet dit geregeld hooren. Op 'n dag wordt het Peter te veel. Woedend betreedt hij het slot van Menschikoff op 't Wassilij-eiland, dat deel uitmaakt van St. Petersburg. Op 't vernemen van de boodschap, dat de vorst nog slaapt, stormt Peter onaangemeld zijn slaapkamer binnen. Hij sleurt Menschikoff uit het bed, houdt hem zijn schuldenlast voor oogen en nadat Peter hem een flink pak slaag gegeven heeft, begeeft hij zich weer naar huis.

Onderweg ontmoet hij 'n groote menschenmenigte, die zich naar het slot van den stadhouder begeeft. Het zijn gelukwenschers en nu herinnert de Czaar zich pas, dat Menschikoff heden zijn naamdag viert. Peter keert op zijn schreden terug en sluit zich bij de menigte aan.

Doodsbleek ziet Menschikoff den Czaar wederom verschijnen. Maar Peter slaat geen acht op zijn verlegenheid en angst.

„Toen ik zoo juist ontwaakte,” spreekt de Czaar zijn gunsteling toe, „schoot het mij meteen te binnen,

dat het vandaag je naamdag is. Ik ben gekomen om dien met jou te vieren." Vervolgens omhelsde Peter zijn hoveling, die nog steeds niet van den schrik bekomen was en zoende hem.

Mensjikoff benut zijn intieme, hechte vriendschap met den Czaar om in het buitenland voordeelige verbintenissen aan te knopen. Hij staat op het hoogtepunt van zijn roem. Na de beslissende overwinning op Zweden is Rusland plotseling tot grootmacht opgeklimmen en Mensjikoff wordt de van alle zijden gevleide voorspreker bij den Czaar. Het buitenland betaalt hem daarvoor gaarne groote sommen.

Katharina grijpt in. Haar huwelijk met Peter

Op 9 Juli 1711, twee jaren na de overwinning bij Poltawa, hangt de toekomst van Rusland, ook die van Mensjikoff, aan 'n zijden draad. Het Russische leger, ter sterkte van 40.000 man, is opgerukt tegen de Turken en bij Stanileschte door de overwelddigende troepenmacht van den vijand, onder bevel van den grootvizier, omsingeld. Turkije had reeds in 1710 den Czaar den oorlog verklaard. Peter, die op de hulp van den Slavischen Balkan had gerekend, ziet zich in zijn verwachtingen bedrogen. Zijn leger, dat tegen de Turken was opgerukt, scheen verloren. Het was van alle kanten omsingeld en van iedere hulp afgesneden. De Czaar bevond zich onder zijn troepen.

De groote man beleeft een zijner zwakke uren. Hij verliest den moed en wordt voor alles gevoelloos. En toen, terwijl de wereld met spanning het verloop der gebeurtenissen afwachtte, nam Peter's gezellin, Katharina, die hem naar 't front heeft vergezeld, de leiding in handen. De eenvoudige vrouw, die tot nu toe niets in het midden heeft kunnen brengen, wekt den Czaar op tot handelen.

Peter Schafirow, 'n man, stammend uit 'n onaanzienlijk Joodsch milieu, later door den Czaar tot vice-kanselier en leider der buitenlandsche aangelegenheden verheven, wordt belast om met den vijand de vredesonderhandelingen te openen.

Dat de Czaar den toestand ernstig, ja zelfs hopeeloos achtte, blijkt wel uit de deemoedige voorstellen,

die hij Turkije deed. Peter was bereid, alle door hem bezette gebieden wederom af te staan en Lijfland en Estland aan Zweden terug te geven.

Schafirow, die op aanraden van Katharina 150.000 roebels had medegenomen om de onderhandelingen te vergemakkelijken, keerde na twee dagen terug. Het antwoord, dat hij bracht, was ongeloofwaardig. De grootvizier stelde zich met weinig tevreden: hij eischte slechts de teruggave van Asow en de belofte, dat Rusland zich in de toekomst niet met Polen zou inlaten. Tevens bedong hij den vrijen aftocht van koning Karel naar Zweden.

Rusland was als door 'n wonder gered. Turkije daarentegen had de gelegenheid voorbij laten gaan, Rusland voorgoed uit te schakelen. Het gunstige oogenblik was er, maar werd door de Turken niet benut.

Karel ontvangt 't bevel Turkije te verlaten, maar de Zweedsche koning verandert zijn huis in een vesting en weigert 't bevel op te volgen. Na een ware belegering raakt de wederspanning gewond, men sleept hem uit zijn versperring en zet hem achter slot en grendel gevangen.

De mislukte veldtocht tegen de Turken eindigt met een gebeurtenis, die de gansche wereld langen tijd stof tot praten biedt. Op 18 Februari 1712 vindt te Moskou in het bijzijn van enkele getuigen, in de kapel, die tot het slot van Mensjikoff behoort, de huwelijksvoltrekking plaats tusschen Peter en Katharina. Onder de bruidsmisjes bevinden zich de beide dochttertjes van Katharina, die de trouwplechtigheid van hun ouders mogen bijwonen.

De Lijflandsche boerin, die negen jaren geleden nog een lijfeigene was, stijgt op tot de waardigheid van Czarina.

Vader en zoon

Was Peter ontvankelijk voor oprechte, diepe gevoelens? Had hij wel eenig begrip van naastenliefde? Hij, Peter, die de oorzaak was van ontzaglijk veel leed, van gruwelijke pijnen, en met den dood van ontelbaren op zijn geweten? Peter, wiens pad bezoedeld was, wiens eigen handen bevlekt waren met bloed?

Het is niet mogelijk op deze vragen een antwoord te geven. Het enige, dat Peter oprecht en zonder een spoor van egoïsme liefhad, was zijn land. Al het andere

scheen bijzaak en van voorbijgaanden aard. Hij was aan zijn vrienden en medewerkers gehecht, zoolang zij voor het land en Peter betekenissen hadden. Zoodra zij hem echter overbodig of gevaarlijk werden, verstiet hij ze. Zijn nuchtere, praktische kijk taxeerde de menschen alleen naar hun utiliteit. Hij hief ze uit 't niets te voorschijn, zoodra ze hem van nut schenen te zijn, zoolang als het voorbeeld van den pasteerverkooper Mensjikoff bewijst. Hij stiet ze in den afgrond en in 't verderf, als zij, op het hoogtepunt van hun roem, hem hinderden of in den weg stonden. Hij ontzag zelfs zijn eigen zoon niet, toen deze niet door zijn vader geraden wou zijn. Hij liet hem dezelfde pijnen, dezelfde gruwelijke folteringen ondergaan als de talloze anderen, die niet dezelfde ideeën waren toegedaan als de Czaar. Hij liet zijn eigen zoon

De groote medewerker van Peter den Grooten, vorst Mensjikoff, werd met z'n familie door den jongen Czaar Peter den Tweeden, nadat hij in de regering van Katharina de Eerste een groote rol had gespeeld, naar het verre Sibirië verbannen, waar hij in ellende en armoe omkwam.

Peter de Groote in z'n huisje te Zaandam.

den dood sterven van een geminachten staatsvijand, nadat hij hem door knoetslagen en folteringen tot een misdadiger gedegradeerd had.

Het jaar 1718 was voor Rusland een jaar van grooten rouw. Na te zijn teruggekeerd van een buitenlandsche reis, liet Peter door het gansche land processen voeren, werden duizenden slachtoffers gefolterd en terechtgesteld. Het was den Czaar erom te doen de laatste, gevaarlijke oppositie te breken, namelijk zijn eigen zoon Alexej, uit 't huwelijk met Eudoxie. Er was reeds lang oneenigheid tusschen vader en zoon. De zoon, die zijn vader als een onmenschen verafschuwde, was de hoop der reactionnaire, orthodoxe geestelijkheid en waarschijnlijk ook van 't grootste deel van Ruslands bevolking.

De jeugd van Alexej

De droevige jeugd van Alexej, die niet geheel en al onbegaafd was, verliep in eenzaamheid. De stralende warmte van ouderliefde heeft hij nooit gesmaakt. Diep in zich verborgen droeg hij een bitteren haat tegen zijn vader, die hem aan de handen van zijn moeder ontrukte, toen deze onschuldig in het klooster verbannen werd. Aan de hoede van Mensjikoff toevertrouwd, moest Alexej van hem vernederingen en zelfs mishandelingen verdragen.

Op dertienjarigen leeftijd moest hij reeds in dienst en liet zijn vader hem als gewoon kanonnier aan 't front dienen. De militaire drill beviel den jongen allerminst. Zijn vrees voor z'n vader en de afkeer voor z'n omgeving brachten hem er zelfs toe, dat hij zich door de hand schoot om niet te behoeven verschijnen op de fortificatieproef, die Peter zelf zou leiden.

Alexej, die geen eigen wil bezat, verviel in religieus fanatisme en werd 't willige werktuig van zijn biechtvader Jacob Ignatjew. Spoedig werd Alexej nu betrokken in het drijven der oppositiepartij, die zich om den Czarenzoon schaarde.

Was Alexej een krachtig, doelbewuste figuur geweest, wie weet hoe de strijd tusschen vader en zoon zou zijn uitgevallen. Maar Alexej was tegen de sterkte van zijn geniale vader in 't geheel niet opgewassen. Hij was een zwakkeling, die in niets op zijn vader geleek. Na den dood van zijn echtgenoot, Charlotte van Braunschweig, verliet hij heimelijk en op laffe wijze zijn land, terwijl het gansche volk in 't geheim voor hem bad en hem beschouwde als den wreker van alle onrecht.

Hij vluchtte naar zijn zwager, keizer Karel VI te Weenen, om voor zichzelf en zijn gezellin Aphrosinia, een Finsche lijfeigene, onderdak te zoeken. In Tirol en te St. Elmo groeit dan de romance van den Czarenzoon, die gaarne afstand doet van al zijn rechten, om zijn geliefde in eeuwige rust en vreedzaamheid te kunnen bezitten. Het zijn de gelukkigste dagen van zijn leven, waarin hij tot nu toe niet veel vreugde of geluk gekend heeft.

Maar twee afgezanten van zijn vader, graaf Peter Tolstoj en de gardekapitein Runjanzeff, rukken hem

Grootvorst Alexej Petrowitsch, de ter dood veroordeelde zoon van Peter den Grooten.

uit de hoge vreugde van zijn zorgeloos leven weg. Het wild is opgespoord! Zij slagen er in Alexej door schoone beloften en valsche voorspiegelingen in de doodelijke val te lokken. En de zwakke Alexej, die zich laat overreden, volgt hen argeloos naar Rusland.

Vader en zoon ontmoeten elkaar. De vader als rechter, de zoon als aangeklaagde. Een gruwelijk spel begint. De oppositiepartij ziet machteloos toe, hoe Alexej, op wien zij al haar hoop heeft gebouwd, opnieuw gefolterd wordt en gepijnigd. Onder de onmenselijkste pijnen bezwijkend, bekent Alexej zijn schuld. Hij geeft alles toe, waar of onwaar.

Het gerechtshof, met Menschikoff aan 't hoofd, verklaarde den Czarenzoon den dood schuldig. Toen Alexej op 26 Juni 1718 in de Peter-Paulvesting waarschijnlijk onder gruwelijke folteringen stierf, gaf men een officieel bulletin uit, waarin vermeld stond, dat Alexej bij 't vernemen van zijn terdoodveroordeeling door een beroerte werd getroffen... hij zou als een rouwmoe-dige en door zijn vader verwende zoon gestorven zijn.

Katharina, de gekroonde lijfeigene

In 't voorjaar van 1722 schrijft Alexej Makarow, de privé-secretaris van den Czaar, de gedenkwaardige ukaze (oorspronkelijk: Russisch keizerlijk bevel) over uit 't klad, waarin de Czaar zich het recht toekent zelf zijn opvolger te kiezen.

Er bestaat niet de minste kans, dat de inhoud van een geheim schrijven openbaar wordt, want Makarow kan niet lezen of schrijven. Zijn verantwoordelijk werk bestaat daarin, dat hij de schriftteekens, die hij voor zich ziet, natuurgelukkig moet copieeren.

De Czaar laat de geestelijkheid en het volk op zijn ukaze zweren. Gevolg gevend aan een innerlijken drang verzekert hij de

Peter de Groot op z'n doodsbod, naar een prent in de voormalige keizerlijke bibliotheek te St. Petersburg.

toekomst van iemand, die voor hem meer beteekent dan alle andere menschen. Peter denkt daarbij aan zijn vrouw Katharina.

Het ongelooflijke geschiedt: de lijfeigene uit Lijfland, de gewezen dienstmaagd van een protestantschen geestelijke, wordt op bevel van den Czaar, twee jaren na de opstelling van de ukaze, plechtig als troonopvolgster gekroond.

Zij, de trouwe levensgezellin van den Czaar, verstaat het de woede-uitbarstingen van haar heer geduldig te verdragen. Zij verstaat het met 'n haast magische kracht zijn pijnen te verzachten, wanneer Peter, lijdend aan zijn aanvallen van 'n soort epilepsie, het gezicht vertrokken van pijn, kreunend in haar armen ligt.

Hoewel door ziekte en overmatig alcoholgebruik verzwakt, verliest Peter zijn werk, zijn nieuw Rusland nimmer uit 't oog. Hij controleert persoonlijk de werkzaamheden aan 't Ladogakanaal. Hij bezoekt de zoutziederijen van Staraja Russa, de ijzermijnen van Olonetz: hij haast zich door zijn land, zooals hij zijn gansche leven zich gehaast heeft: om maar geen oogenblik verloren te laten gaan om Europa, het groote voorbeeld, in te halen.

Zijn land is opgeklimmen tot gevreesde grootmacht. De Russische gezanten in het buitenland behoeven zich niet meer voor hun land, voor hun keizer, voor Peter den Grooten, te schamen.

Het land wordt naar Europeesch model bestuurd. Een sterk, gereorganiseerd leger beschermt de ver uitgeschoven grenzen van het jonge rijk. Handel en industrie, staathuishoudkunde en volksopvoedkunde wedijveren met het Westen. Vooroordeelen verdwijnen, de muur, die eeuwenlang Rusland van het Westen hield afgesloten, is gesloopt.

Onvermoeibaar trekt de Czaar her en der om den achterstand van een eeuw in te halen. Maar zijn tempo wordt trager, zijn krachten raken uitgeput. Telkens opnieuw richt hij zich op om de kwalen, de pijnen, die hem sloopen, te overwinnen. Maar vergeefs. Het einde van den genialen man nadert, nadertsnel.

De dood van een held

De Czaar sterft als een held.

Bij Lachta, een plaats nabij St. Petersburg, is hij toevallig ooggetuige ervan, hoe 'n boot vol soldaten omslaat. En de Czaar, voor wien een menschenleven steeds zoo weinig heeft beteekend, zet zijn leven op het spel om dat van enkele onbekende soldaten te redden.

Zonder zich lang te bedenken stort hij zich in het ijskoude water en slaagt erin twintig soldaten van den verdrinkingsdood te redden. Een zware koorts werpt hem te bed. Hij voelt zijn einde naderen. Hij sterft als een geloovige Christen: op zijn doodsbod voltrekt zich de symbolische verzoening tusschen Kerk en Czaar.

„Geeft alles over...” schrijft zijn bevende hand.

Dan besluit hij de dood.

De Czaar geeft den geest.

Het is 28 Januari 1725.

De 53-jarige Czaar Peter de Grooten heeft opgehouden te leven.

Wordt vervolgd

Gratis NIVEA TOERISTENKAART

voor Wielrijders, Wandelaars en Automobilisten!

Koopt nog heden Nivea, dan ontvangt U gratis en naar keuze één der mooie in 6 kleuren uitgevoerde Toeristenkaarten, bij verpakkingen vanaf 40 ct.

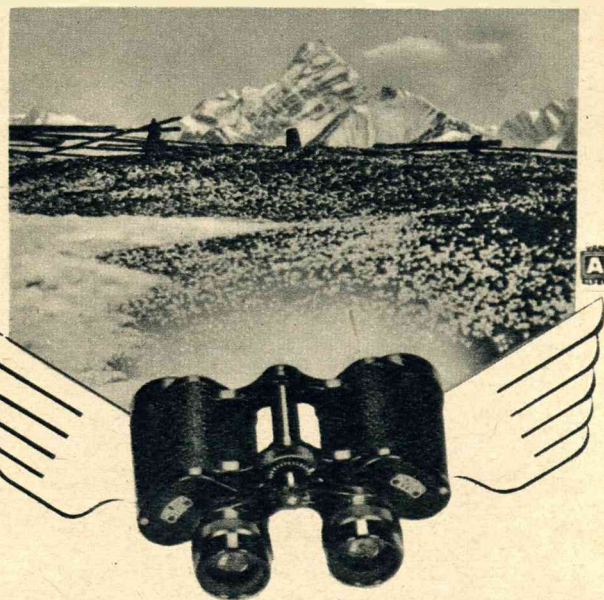
Nivea bevat Eucerit, het versterkingsmiddel voor de huid. Dat vermindert het gevaar voor zonnebrand, terwijl de huid vlug en mooi bruint. Doch ook bij bedekten hemel of plotselinge afkoeling maakt Nivea U minder bevattelijk voor kouvatten. Daarom luidt thans het parool:

Trek er met deze kaart op uit!....

....maar eerst Nivea op Uw huid!

Een ZEISS-KIJKER geeft vleugels aan Uw oog!

Werkelijk: Uw blik krijgt vleugels... U ziet veel verder, veel scherper met een ZEISS-kijker! Uw vakantie, Uw week-ends... alles wordt dubbel-genoeglijk. 't Is trouwens, of Uw Zeiss-kijker zelf óók vleugels draagt. Zóó uitermate licht, zóó gemakkelijk mee te nemen was nog geen enkele prismakijker... Zeiss maakt zijn berpemde kijkers van „lichtmetaal” - lichter nog dan aluminium 40 % gewichtsbesparing! De 6 of 8 x vergrootende

ZEISS-kijkers wegen thans niet meer dan 330 of 400 gram! Prijzen vanaf f 82.— voor de ZEISS LICHTMETALEN PRISMA-KIJKERS met het groote gezichtsveld, de hoge lichtsterkte, de uitstekende beeldscherpte en 't lichte gewicht!

Vul den bon in!

BON ZEISS IKON N.V.
HEERENGRACHT 489, A'DAM
Zend mij gratis en franco Uw moete prospectus betreffende de ZEISS LICHTMETALEN PRISMAKIJKERS
Naam:
Adres:
Woonplaats: P.K.4

Wat doe ik DAAR mee?

Het dagelijksche probleem voor de huisvrouw: „restjes”. Met Salata bij de hand, is de oplossing heel eenvoudig: koude aardappelen, koude groente, koud vleesch, koude visch, alles maakt men met een scheutje

Salata tot een heerlijk schoteltje. Garneer met wat stukjes tomaat en — klaar!

Probeer Salata vandaag eens. Verkrijgbaar in flesschen van 25, 42½ en 80 ct. Overal verkrijgbaar.

DUYVIS' SALATA

Zorg goed voor Uw tanden!

Gebruikt Pastol, wanneer U mooie, blanke tanden wilt hebben. Pastol, het zuivere, veilige tandmiddel, dat nooit krast en tandsteen oplost!

Prijzen: Ovale doos 10 ct.
Grote, ronde doos 20 ct.
Tube 20 en 35 ct.

NEDERLANDSCH FABRIKAAT

DE MAN DIE NIET DURFDE....

DOOR EDWARD CURZON

Het is onze laatste kans,” herhaalde Dick Hurricane voor de tiende maal binnen het uur. „Dawson ligt hoogstens tachtig mijl hiervandaan. Goed beschouwd is het slechts een uitstapje.”

„Ongerekend de kans op sneeuw,” bromde Allan Gresham onwillig. „En je vergeet dat smerige wolfspak.”

„Dat is 't gewone risico. Hier blijven betekent waarschijnlijk den hongerdood. Je moet zelf weten, wat je doet, maar ik neem morgenvroeg de beenen.”

Dick Hurricane trok zijn slaapzak over zich heen en rolde zich op zijn andere zijde, demonstratief te kennen gevend, dat zijn besluit vast stond en dat hij het laatste woord gesproken had. Nauwelijks een minuut later verried zijn snorkende ademhaling, dat hij sliep.

Allan sliep niet. Hij overwoog het voor en het tegen van het roekeloze plan, dat vanmorgen bij zijn vriend was opgekomen. Vier dagen geleden waren zij na een voorspoedige winterjacht van de Kreek vertrokken. Hun voorlopige bestemming was Dawson en toen zij de reis aanvaardden, dreven hun uit het Zuiden de eerste lenteluchten tegemoet. Doch gisteren was de winter plotseling weer teruggekeerd en waren zij overvallen door een sneeuwstorm, die hun het leven zou hebben gekost, indien zij niet bijtijds een verlaten jagershut hadden ontdekt. In den loop van den dag was de sneeuwstorm weer gaan liggen, maar Allan had niet het minste vertrouwen, dat hij niet opnieuw op zou steken. En hier waren zij voorloopig nog veilig, met tien dagen levensmiddelen en hout in overvloed om de felle kou te verjagen.

Met een geluid als het knetteren van duizend geweren brak het Noorderlicht door. Het rusteloos bevende schijnsel viel als een gordijn van vuur van den hemel neer en stroomde wijd uit over de besneeuwde vlakte. Het was een even grootsch als angstwekkend schouwspel, waaraan het hooge Noorden zijn reputatie als witte hel ten volle verdiende. Het geknetter scheen alle demonen van de witte hel uit hun bloeddorstige dromen te hebben gewekt. Op de vlakte klonk de jachtroep van een troep kleine, listige duivels, het uitgehongerde wolfspak, dat zich verbonden had, om des te sterker te staan in dezen laatsten winterstrijd om het behoud van het leven. Als gigantische monsters snelden hun zwarte schaduwen over de smetteloos blanke vlakte en Allan Gresham, die hen een grooten boog om de hut zag beschrijven, legde zich rillend weer neer.

Wolven! De konijnen hadden zich diep in hun holen gegraven, de elanden waren voor den winter naar 't Zuiden gevlucht en een broedmager sneeuwboon kon de vraatzucht van het wolfspak niet verzadigen. Zij joegen op edeler wild en verslonden in den ergsten nood de zwakste van hun eigen soortgenooten.

Het liep tegen vijf uur in den morgen, toen Dick Hurricane met een luiden geeuw overeind kwam. Hij rekte zich, ging naar buiten en waschte zijn stoppelig gezicht met harde, glinsterende sneeuw. Toen hij weer binnen trad was Allan bezig een blik boonen te verwar-

men, maar hij maakte geen aanstalten om op te breken.

„En dus?” bromde Dick Hurricane.

„Ik blijf,” zei Allan vastberaden.

„Ik heb me altijd verbeeld, dat we vrienden waren,” barstte Hurricane plotseling los.

„Zoo heb ik het ook gevoeld, maar ik ben niet krankzinnig,” antwoordde Allan kalm. „We hebben voedsel genoeg om het hier nog een dag of vier uit te zingen; waarom zouden we ons door een overhaast vertrek aan onnodige gevaren blootstellen?”

„'t Gewone risico,” spotte Hurricane.

„Ik heb je moed wel eens hooger aangeslagen.” Hij zette zich met een knorrig gezicht op den vloer, lepelde in zijn blik boonen en at met slurpende, genietende geluiden. Toen hij verzadigd was, stond hij op en pakte zijn uitrusting bij elkaar.

„Je bent dus vastbesloten?” vroeg hij voor het laatst, terwijl hij buiten zijn ski's onderbond.

Over de vlakte kwam een vaal, naargeestig licht vanuit het Oosten aanbeven. Allan Gresham stond in de deur en keek naar het laaghangende, zwaar bevrachte wolkendeek. „Ja,” stootte hij uit.

„Dan ga het je goed in je leven,” smaalde Hurricane. „De rest bespreek ik wel met den agent van de Company.”

„Goede reis,” antwoordde Allan laconiek. Diep sneden Hurricane's ski's door de broze sneeuwkorst en een paar minuten later zag Allan hem achter een sneeuwrug verdwijnen.

Het was nauwelijks een half uur later, dat Allan Gresham werd opgeschrikt door een aanzwellend wolfsgehuil, dat uit de richting van het Oosten kwam. Ongerst trad hij naar buiten. In het zwakke licht van den pooldag zag hij den heelen troep duivels terugkeeren van een vergeefsche jacht, vraatzuchtige monsters, die dol van den honger over de vlakte renden. De aanvoerder van de bende, een vaalgrijze, oude wolf, kruiste het skispoor, besnuffelde het even en stiet 'n huilenden overwinningskreet uit.

Allan rilde, snelde naar binnen en kwam met zijn geweer naar buiten. Over de vlakte dreef een gillende fluittoon. De monsters daarginds werden opmerkzaam, staakten hun ren en spiedden ineengehurkt rond. Het volgend oogeblik hadden zij een zekerder prooi ontdekt, een man, die als een dolle het Noorden in rende. Het wolfspak liet het skispoor in den steek en ontketende een felle jacht. Van een strijd was nauwelijks sprake; er knalden zes schoten en de helft van den troep sleepte zes stuip-trekkende lichamen uit het gedrang. Toen ontviel het geweer aan Allan's handen, hij deinsde terug en viel met een smak achterover. En een mensche-lijke kreet besloot het drama....

Vier dagen later bereikte Dick Hurricane het doel van zijn reis. Hij viel uitgeput binnen bij den agent van de Company. „Jawel, ik ben alleen,” hijgde hij op een vraag van den agent. „Allan Gresham durfde niet, hij was bang van het wolfspak. Het viel me erg van hem tegen; ik heb toevallig geen wolf gezien onderweg....”

De verzorging van Uw huid eischt...

voorzichtigheid in de keuze van Uw zeep! Kiest het Old Cottage merk, de zeep die een weldadigen invloed uitoefent op de huid en Uw charme verhoogt. Let op den naam

„Grossmith”

Importeurs:
RICHARD WERNEKINCK & Co.
Huddestr. 9
Amsterdam-C.

Grossmith's
Old Cottage
Lavender Zeep

Steek ze in Uw zak! Verkade's Korstjes komen zeker te pas! De buitenlucht maakt hongrig en dan zijn ze een welkome versnapering.

EEN ASPIRANT-KAMPIOEN

Het Nederlandsche paviljoen op de werldeftoonftelling van Parijs: de voorgerel. (Foto „Waroline”)

HET NEDERLANDSCHE ★ PAVILJOEN ★

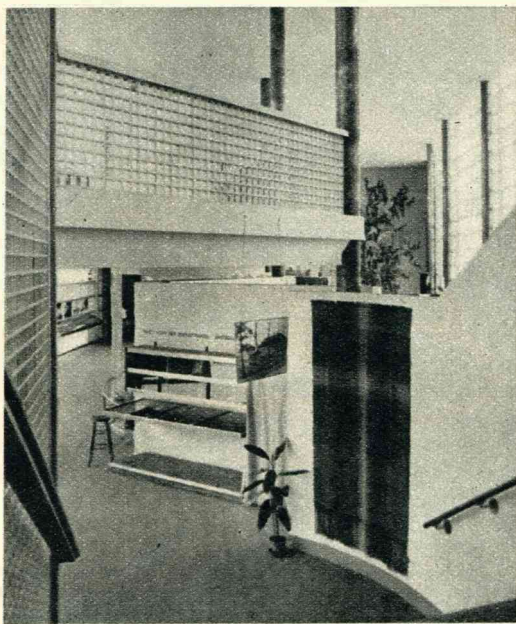
op de Werldeftoonftelling
te Parijs

Ruim een maand geleden opende president Lebrun te Parijs de werldeftoonftelling, die toen slechts gedeeltelijk gereed was. Thans, nu de paviljoens der deelnemende landen

volledig zijn ingericht, maakte een onzer reporters een rondgang over het expositieterrein. Zijn indrukken van de Nederlandsche inzending geeft hij op deze pagina's weer.

Feestelijk wapperen de vlaggen boven de gebouwen van de Parijsche werldeftoonftelling: het Italiaansche en het Zwitsersche kruis, het Hakenkruis, Hamer en Sikkell... maar ook het rood, wit en blauw: de Nederlandsche driekleur, sterk en krachtig aan den hoogen paal.

Afgaande op dit teeken vindt men ons paviljoen vlak in de fchaduw van den hoofdingang. Het werd in boogvorm opgebouwd, het fchijnt de hand te reiken aan den rond getrokken vleugel van den hoofdingang — het is er eigenlijk een voortzetting van, een overname van het thema, een aanpassing. Ja, maar welk een aanpassing! Met welk een lichtheid fchijnen de fijne pijlertjes het grootsche, glazen paviljoen — een fchrijn — te fchragen. En hoe ademt de tuin, die er

Het hoekje van de inzending van de beurs voor den diamanthandel.

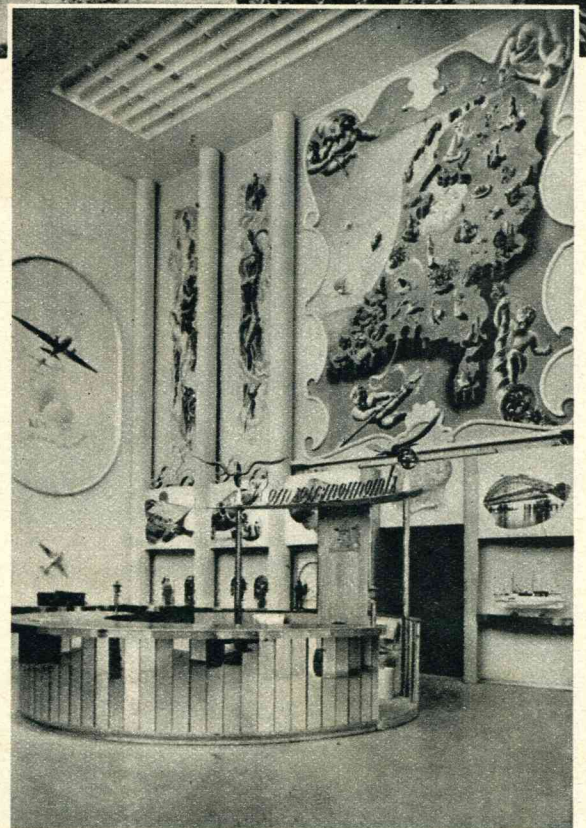
als een natuurlijke inleiding voor aangelegd werd, een voornamc rust uit.

Stellig, het doet den vermoeiden bezoeker goed zich aan de enerveerende drukte van drentelende menschen te kunnen ontworstelen, om in den tuin van het Nederlandsche paviljoen wat men noemt op verhaal te komen.

Maar dan, dan komt men in den ban van de fchoonheid van ons paviljoen. Nu staat de bezoeker op Nederlandschen bodem en het bevalt hem er zoo goed, dat hij zich weldra, in volledig enthousiasme,

aan het bewonderen van onze prestaties geeft.

Wij kunnen onzen landgenooten alvast deze overtuiging bijbrengen, dat het Nederlandsche paviljoen

De K.L.M., de Nederlandsche Spoorwegen en de A.N.V.V. (Algemeene Nederlandsche Vereeniging voor Vreemdelingenverkeer) toonen de verkeersmidelen van Nederland benevens de talrijke fteden en landschappen, welke door hun toeristische eigenschappen het verblijf van den vreemdeling in ons land zoo aangenaam mogelijk maken.

op de werldeftoonftelling van Parijs 1937 een volkomen fucces is. We mogen dan ook niet nalaten een woord van dank en hulde te brengen aan den heer de Bie Leuveling Tjeenk, onzen regeeringscommissaris, en aan jhr. A. van den Berch van Heemstede, die permanent op het fecretariaat van het paviljoen zetelt en er, met zijn waakzaam oog, elken dag voor den goeden gang van zaken zorgt.

Wij bezochten het paviljoen in de ochtenduren, toen de hoofdlaan der tentoonftelling nog uitgestorven lag en het personeel volop bezig was met het opstellen van een en ander.

De heer J. L. Simon, de joviale leider van de A.N.V.V., neemt ons mee naar zijn stand, waar de A.N.V.V., de K.L.M. en de Nederlandsche Spoorwegen met behulp van groote foto-montages,

muurschilderingen, modellen, enz. de verkeersmogelijkheden in Holland, te land, te water en in de lucht, laten zien, en tevens de aandacht vestigen op de streken, die vooral voor den vreemdeling van belang zijn. Marken, Volendam, Alkmaar met het onvergetelijk schoone molenlandschap van de Schermer, Zeeland.... zij alle hebben er een vertegenwoordiger of een vertegenwoordigster in de met hun typische kleederdrachten uitgedoste boeren of boerinnen van de groote foto's. Vanzelfsprekend zijn ook de groote steden niet vergeten.

De heer Simon vertelt ons van het succes der tentoonstelling, in het bijzonder van het succes der Nederlandsche inzending. Hij zegt wijze dingen, filosofisch en zonder pretentie. Hij is trotsch op zijn „stand", waar hij, terwijl hij ons inlichtingen verstrekt, nog altijd een en ander te veranderen weet. Hij heeft een Italiaansch bouwkundige de hand moeten schudden, omdat die 't zóó mooi gevonden had.

Geen wonder, de manier alleen, waarop hier een zoo subtiel licht gevangen gehouden wordt, verdient al onze bijzondere aandacht. Dit licht dringt over de geheele lengte van den voorgevel, en dus ook van de groote galerij, door een matglas naar binnen. Dit glas tempert, bij fellen zonneshijn, 't licht en bij betrokken lucht zorgt het voor een uitstekende lichtverdeling. Een ingenieuze oplossing, die aan het interieur van het Nederlandsche paviljoen sfeer en ruimte geeft.

En wat stellen wij verder ten toon? Wat laat ons land aan de duizenden vreemdelingen zien, welke hier dag aan dag voorbijtrekken? In de groote galerij toont „Leerdam" een prachtige collectie glaswerk, delicaat geëtaled in enkele kleine, glazen kasten. De textielnijverheid richtte er gezellige hoekjes in en doet er, breed gedrapeerd, haar rijkste stoffen bewonderen. Het moderne meubel — een combinatie van staal en hout — in een passend milieu neergezet, trekt de aandacht van de bezoekers. De architecten zorgden ervoor dat elke meubelstand — een salon- of huiskamer — rustig bekeken kan worden. Men heeft hier dan ook een eenheid en een voornaamheid in het exposeeren verkregen, zooals deze slechts zelden bereikt wordt. Deze eenheid geeft een onmiskenbaar cachet aan de groote galerij.

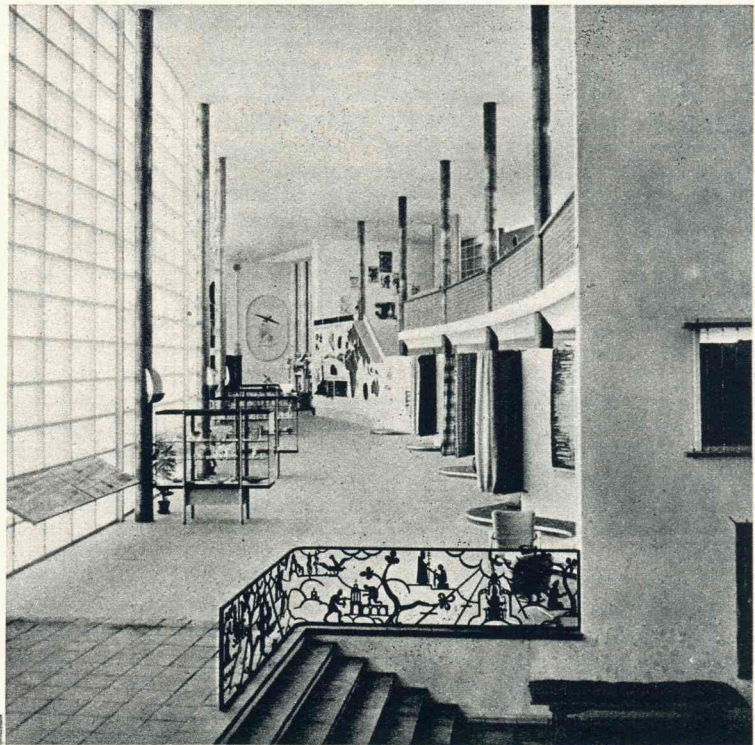
Hoeven wij u te zeggen dat de beurs van den diamanthandel (Amsterdam) een collectie juweelen onder glas heeft liggen, waarvan de totale som kapitalen uitmaakt? Het is vanzelfsprekend, nietwaar? Moeten wij u nogmaals zeggen dat Nederland, een land van bouwkundigen, een geheele afdeling

aan de architectuur gewijd heeft? Groote diaposities, doorzeefd van licht, brengen den nieuwbouw der verschillende steden in beeld en de groote voorbeelden van modelbouwkunst waar ons land zoo rijk aan is. We noemen kerken, raadhuisen en scholen in 't bijzonder.

Maar dit alles, deze rustige tentoonstelling van techniek en cultuur, wordt in een hooge vlucht door de afdeling van religieuze kunst voorbijgestreefd. Deze afdeling is trouwens reeds een geschiedkundige plaats, want hier toch, in deze wijdingvolle hal, waar het warme gloeien der glasramen, het mystieke preludeeren van het orgel, de symboliek der figuren in het gesmede hekwerk en de verheven beteekenis der fresco's een onwerkelijke sfeer geschapen hebben, werd het paviljoen door de regeering plechtig geopend.

Ten slotte komt men in het paviljoen van Nederlandsch-Indië, dat prachtige beelden uit ons overzeesch gebied toont en waar men, in de „pendopo", een Javaansch

De ruime, wijdingvolle hal waar de religieuze kunst in ondergebracht is. Aan den wand: de grootsche fresco's van Charles Eyck.

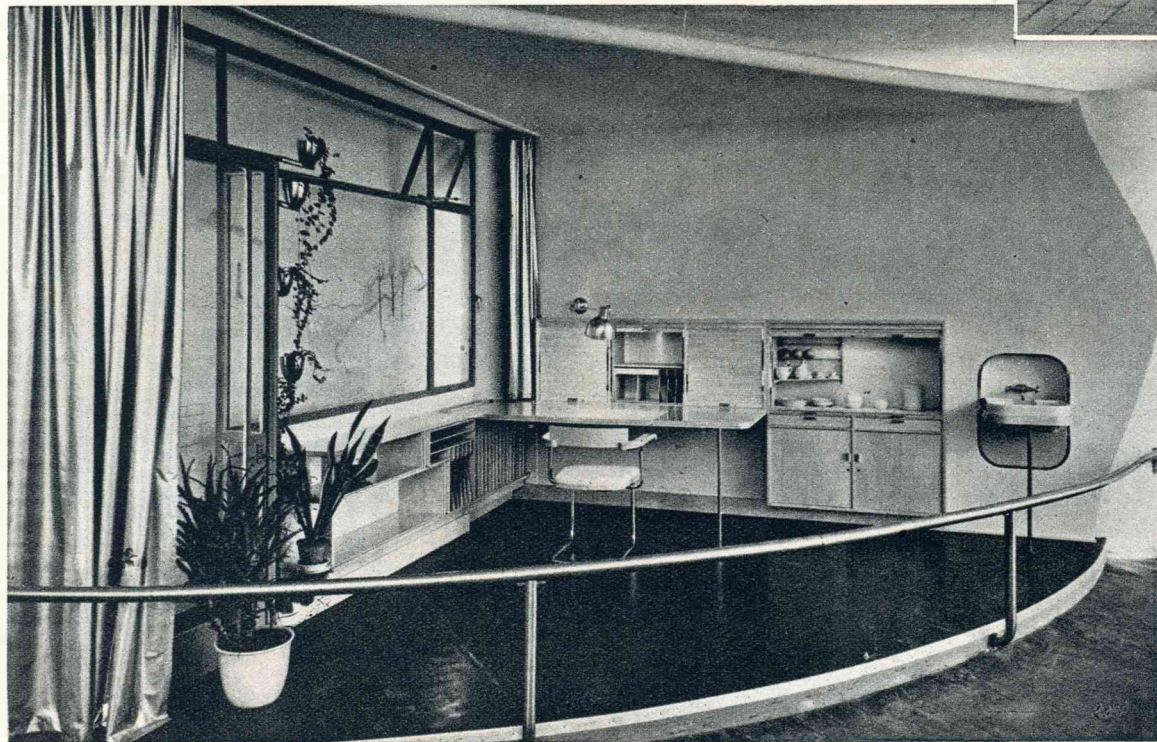
De groote galerij waar onze kunst- en textielnijverheid schitterende staaltjes van afwerking en perfectie laten zien.

receptie-zaaltje, voorstellingen van een Indisch wajang-theater kan bijwonen. Als de vreemdeling, maar ook de landgenoot dit alles aandachtig gezien heeft, zullen hem stellig groote indrukken van Nederland bijblijven. Ook wij hebben onzen rondgang volbracht. Het is inmiddels laat geworden.

„De deuren moeten geopend worden," zegt de heer Simon. Inderdaad: het personeel staat klaar, het gordijn kan weer voor een dagje opgaan. En daar komt de eerste stroom bezoekers al. Ergens in een hoek, waar de Holland—Amerika—lijn de „Nieuw-Amsterdam" aan het publiek voorstelt, begint opeens een schroef te draaien. Het decor stelt het achterdek voor van een stoomer, die de „Nieuw-Amsterdam" op haar tocht ontmoet.

De deuren zijn geopend, het personeel is paraat, het Nederlandsche paviljoen is weer gereed om den bezoekersstroom te ontvangen.

Het moderne Nederlandsche interieur, een stand die door zijn rust en voornaamheid de bezoekers weet te bekoren.
(Foto „Waroline")

ALS DE LAVENDEL RIJP IS....

Wie eind Juli of begin Augustus zijn vakantie doorbrengt in Engeland, Zuid-Frankrijk of Duitsland en dan toevallig in de buurt komt van een der betrekkelijk zeldzame plaatsjes, waar lavendel in groote hoeveelheden wordt verbouwd, mag zeker de bijzondere gelegenheid niet voorbij laten gaan, om eens een oogenblik te genieten van het schitterende gezicht dat de bloeiende lavendelvelden opleveren. Zoo'n wandeling langs die zachtgolvende velden, waaruit, door een blauwachtigen nevel heen, de heerlijke lavendelgeuren opstijgen, is werkelijk een genot, dat misschien eenigszins vergeleken zou kunnen worden met dat, hetwelk ons de bloeiende hollenvelden ieder voorjaar weer op nieuw verschaffen.

De lavendelplant is eigenlijk een halfheester, die oorspronkelijk afkomstig is uit droge bergstreken in Centraal-Europa. Dit neemt echter niet weg, dat ze ook elders uitstekend kan gedijen. Bepaalde streken in de bovengenoemde landen zijn er zelfs bij uitstek geschikt voor en staan dan ook algemeen bekend als centra van den lavendelverbouw.

Het doel van dezen verbouw ligt voor de hand: men wil den heerlijk-welriekenden lavendelgeur vasthouden, wat op twee manieren bereikt kan worden. Op de eerste plaats kunnen de bloemen, nadat ze geplukt zijn, zorgvuldig gedroogd worden en dan in dien toestand in den handel worden gebracht. De moderne vrouw, die den lavendelgeur weer meer dan ooit weet te waardeeren, gebruikt de gedroogde lavendel, die ze bij den drogist kan koopen, als vulsel voor kleine sachets, die zij zoo aardig van restjes voile, organdie of een ander dicht maar luchtig materiaal te voorschijn weet te tooveren. Met behulp van een lintje of een ruche kan zij van zoo'n sachet een aardig voorwerpje maken, dat zij graag in haar linnen- of kleerkast een plaatsje zal geven. De aangename geur immers deelt zich al heel spoedig aan al het goed mee en heeft nog het indirecte voordeel, dat de motten er niet erg op gesteld zijn!

De tweede manier om den lavendelgeur te bewaren bestaat hierin, dat men uit de lavendelbloemen de geurige olie distilleert, welke weer als basisproduct dient bij de bereiding van het verfrissende lavendelwater.

Dit proces is interessant genoeg om er even bij te blijven stilstaan.

Zoo gauw de lavendel maar begint te bloeien, gaan in de vroege morgenschemering de arbeiders al aan het werk, om het geurige gewas te plukken. Dit pluksel gaat direct naar de distilleerderij, zoodat er van den heerlijken geur niets verloren gaat. Koude en vochtigheid hebben er eveneens een nadeeligen invloed op, zoodat hiertegen zorgvuldig wordt gewaakt. Uit het hart van de lavendelbloem wordt vervolgens de olie getrokken, een distillatieproces, dat jaar op jaar meer geperfectionneerd is, zóó, dat uit de bloemen werkelijk gehaald wordt wat er uit te halen valt en de verkregen olie inderdaad honderd procent mag worden genoemd. Deze olie nu vormt het hoofdbestanddeel van het frissche lavendelwater, waarmee de vrouw van heden weer zoo graag haar sierlijk-kleine zakdoekje besprenkelt!

Aardige kleine sachets, die men met geringe moeite en kosten zelf kan maken.

TASSCHEN DIE WE ZELF MAKEN

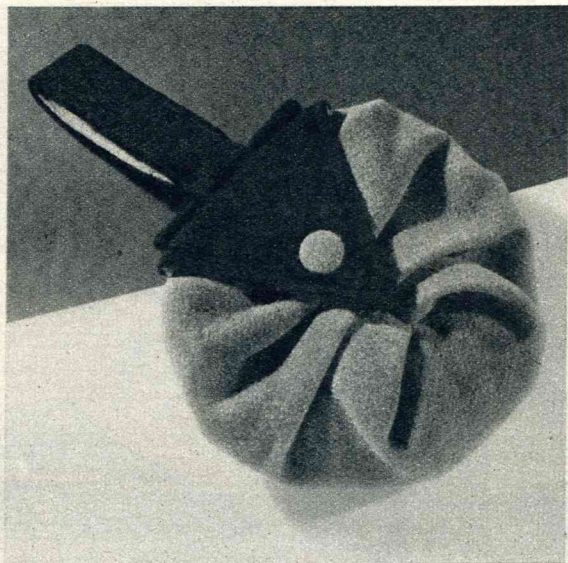
Wanneer men de mode van thans met die uit vroegere jaren vergelijkt, dan ontdekt men vaak overeenkomst. — Denkt u bij voorbeeld maar eens aan de hoeden. — Toch is er op modegebied veel en velerlei veranderd. Vroeger kende men evenals nu sieraden, maar toen waren deze van edele metalen en de steenen heel wat waardevoller dan die, welke nu onze armbanden en ringen tooien. Een tasch was van leer, zeer solide en zulk een voorwerp gebruikte men jaren. Maar tegenwoordig is een lapje mooie wollen of zijden stof, plus een beetje vaardigheid en wat geduld al voldoende om een modern taschje, zooals deze beide modellen, te maken.

Het witte taschje is het eenvoudigst, daar dit een gewoon enveloppe-model is. Het handvat is uit een stukje triplex gezaagd. Is er geen handige broer of zoon, die iets dergelijks maken kan, dan snijden we het van stevig karton en plakken hier aan weerszijden katoen, of nog beter zeildoek overheen. Dit handvat, dat 13 cm. breed en circa 7 cm. hoog is, (de onderkant blijft door een recht reepje van 1 cm. breedte verbonden) wordt overtrokken met donkerblauwe stof. Daarna stikken we het zakje. De voorzijde is 30 cm. breed en 17 cm. hoog. De achterzijde is even breed, maar 10 cm. hooger. De hoeken aan den onderkant worden rond weggenaaid. Dan plooit

men den overslag tusschen het handvat en legt deze plooien, die aan de achterzijde ca. 5 cm. doorloopen, ieder met een rijtje donkerblauwe kettingsteekjes vast.

De voorzijde wordt naar binnen omgezoomd. In dezen zoom een rond elastiekje rijgen, dat niet uitgerekt 12 cm. lang is. De strik bestaat uit twee reepjes stof die schuin afgeknipt zijn. De langste zijde is 17 cm. De hoogte 6 cm. (met inbegrip van de naden). Men naait deze reepjes op een dubbele laag stevig gaas, versiert ze met kettingsteekjes en voert ze met witte toile de soie, waarna ze, zooals de foto dit aangeeft, op de tasch gehecht en gelijktijdig ingerimpeld worden met een reepje donkerblauwe stof. Hieronder zet men als sluiting een flinken drukknop, waarna het taschje, behalve de strik en het om het handvat genaaide gedeelte, gevoerd kan worden.

Het tweede taschje is van grijze en blauwe stof gemaakt. De grijze lap, die 60 bij 26 cm. groot moet zijn, wordt langs de beide lange zijden geplooid; uit het midden te beginnen met een naar elkaar toegevouwen ploo. Daarna legt men de stof dubbel, zoodat de beide lange zijden op elkaar komen te liggen en legt dan den onder- en bovenkant naast elkaar. De plooien nu, indien dit noodig is, verspelden, zoodat ze aan weerskanten op elkaar aansluiten. De middelste plooien trekt men op de stof, die den onderkant van de tasch vormt. Het eigenaardige van dit model bestaat hierin, dat de naad niet aan den

Een bloeiend lavendelveld.

buitenkant van de tasch, maar in het midden ligt. Als het zakje, dat in het midden ca. 21 cm. hoog is, klaar is, legt men aan de bovenzijde aan weerskanten een plooi, zoodat de opening recht gemeten 12 cm. breed blijft. Dan naait men een stokje van 12 cm. lengte in het midden (over de breedte) van een donkerblauw lapje dat 13 cm. breed en 25 cm. hoog is. De aan weerszijden overblijvende $11\frac{1}{2}$ cm. worden ieder tot een punt genaaid. Aan de achterzijde zet men deze punt op de tasch terwijl voor de voorzijde onder deze punt een grootere genaaid wordt, die langs de twee schuine zijden ongeveer 1 cm. uitsteekt. Dit vormt de klep, die op een dubbele laag gaas genaaid wordt. De voorzijde van het taschje wordt V-vormig uitgeknipt, om de opening

iets grooter te maken. Het geheel nu met grijze zijde voeren en in de klep een knoopsgat maken; met een grijzen knoop sluiten.

Ziet u er tegenop een knoopsgat te maken? Dan sluit u het taschje met een drukknop en zet den knoop ter versiering op de klep. De draaglus is ca. 30 cm. lang, ruim 3 cm. breed en gevoerd met de grijze wollen stof terwijl ook gebruik is gemaakt van een tusschenlaag gaas.

U ziet wel dat deze modelletjes met wat handigheid gemakkelijk te maken zijn en wat de kleuren betreft, die kiest u natuurlijk in harmonie met uw nieuwe complet, of misschien is hiervan nog een lapje over en toovert u dus zonder veel onkosten zoo'n gezellig taschje in elkaar. Veel succes!

ALS ALLES ONS TE VEEL WORDT

Wie kent niet die dagen waarop ons alles schijnt tegen te loopen, en we het liefst maar den heelen boel erbij neer zouden gooien?

De leveranciers zijn laat, we moeten ons jachten om klaar te komen, aan tafel zijn de kinderen druk en lawaaiig en als na 'n ongezelligen maaltijd allen weer zijn afgetrokken wacht ons een stapel kousen en verstelgoed, waar we zonder enig enthousiasme aan beginnen. 's Avonds zijn we moe en hebben geen belangstelling voor het verhaal, waarmee manlief van zijn schaak- of kaartclub komt, en geven maar halve antwoorden, waaruit duidelijk blijkt, dat we er met onze gedachten niet bij zijn.

't Kan best zijn dat een man dan verder zwijgt en doet alsof hij de humeurigheid van zijn vrouwtje niet opmerkt. Maar het is ook niet onmogelijk en ook heel best te begrijpen dat hij nu ook wat wrevelig wordt en... de avond eindigt met ontstemming en geprikkeldheid van weerskanten. En ten slotte gaan we met een onvoldaan en ontevreden gevoel naar bed, en zien alweer op tegen den dag van morgen met al z'n nieuwe moeilijkheden.

Laten we het nu onszelf maar eerlijk bekennen: zulke dagen maken we allemaal wel eens mee. Een mensch en ook een huisvrouw is nu eenmaal geen machine, die maar altijd even regelmatig door kan blijven loopen. Zelfs een vrouw die van nature een goed humeur en een goeden werklust en werkkraft heeft, wordt ook het dagelijksche gangetje wel eens moe, wordt wel eens beu van dat iederen dag maar weer opnieuw kopjes wassen, bedden opmaken, koken, stoppen, verstellen enz.

Natuurlijk zou het niet goed te praten zijn, wanneer we bij den minsten of geringsten tegenzin in ons werk maar dadelijk bij de pakken neer gingen zitten. Een beetje doorzettingsvermogen mag en moet iedereen nu eenmaal van zichzelf eischen.

Maar het kan ook gebeuren dat we ons iederen dag maar weer opnieuw moe en lusteloos voelen, en dat ondanks onzen goeden wil het werk ons te zwaar valt. Kijk en zoo ver mogen wij het eigenlijk niet laten komen.

„Gemakkelijk praten,” zullen velen zeggen, „maar het moet wel.” En ze ploeteren maar door, doen haar werk zoo goed en zoo kwaad als het gaat, loopen „tot ze erbij neervallen” en... meenen werkelijk heel oprecht, dat ze zich op die manier op de beste wijze van haar taak als echtgenote, moeder en huisvrouw kwijten.

Maar zulke vrouwen beseffen niet, dat ze door zoo'n handelwijze man en

kinderen schromelijk te kort laten komen, en ze zouden zeer zeker heel verbaasd en verontwaardigd zijn, wanneer iemand haar dat zeggen zou.

En toch is het zoo. Een vrouw die zich niet heelemaal „fit” voelt is voor haar taak niet berekend, en nu kan ze wel denken dat haar man en kinderen niets te kort komen, maar ze slaat in dat opzicht de plank heel ver mis. Zeker, lichamelijk krijgen ze misschien alles wat ze noodig hebben. Al bent u ook nog zoo moe, het eten komt op tijd klaar, de kousen van de kinderen en de sokken van uw man worden gestopt, maar... nu ga ik u een paar vragen stellen.

Wanneer u zich zoo moe en lusteloos voelt, komt u dan toch uw man en kinderen met de noodige hartelijkheid tegemoet? Luistert u dan ook vol belangstelling naar wat ze op hun werk en op school hebben meegemaakt? Weet u dan toch een prettige gezellige sfeer te scheppen tijdens de maaltijden? Of bent u dan nerveus en prikkelbaar, en hebt u geen lust om naar hun verhalen of naar hun klachten en verdrietelikheden te luisteren?

Wanneer u heel eerlijk bent zult u moeten toegeven dat dat laatste het geval is. En dus komen uw man en kinderen wel degelijk iets te kort, al is het dan niet lichamelijk.

We komen dus tot de conclusie dat een huisvrouw verplicht is — dat woord klinkt sommigen misschien wat vreemd in de ooren, maar het is toch zoo — zich te ontsien, wanneer zij zich moe of lusteloos voelt.

Wees dus in dit opzicht verstandig, zet zoo nu en dan eens alle zorgen opzij, breek u het hoofd eens een keer niet over het eten of over het verstellwerk, maar trek er eens heerlijk een middag op uit. Ga eens naar de bosschen of naar een goede vriendin. In ieder geval ergens heen, waar u eens heelemaal tot rust komt, en waar u alle gedachten aan het werk dat nog gedaan moet worden voor een poosje opzij kunt zetten.

U komt ongetwijfeld veel frischer en opgewekter thuis en het werk waar u eerst als een berg tegenop zag gaat u nu veel gemakkelijker en veel vlugger af.

En uw man en kinderen? Ook zij ondergaan heel zeker den weldoenden invloed die er van een opgewekte en levenslustige vrouw uitgaat, en het slot is dat de heele sfeer in uw huis weer veel prettiger is.

Weet dus uzelf te sparen waar het moet. Daarmee doet u geen mensch te kort maar bewijst u uzelf en uw huisgenooten een weldaad.

WILL VAN ZUILEN

Koel als de lucht boven een bergmeer. Verkwikkend als de morgendauw. USIH! De nieuwe, verfijnde Eau de Cologne. Langen tijd verfrissing uit één enkele druppel. Goede zaken hebben USIH in voorraad. Let op den flacon met de bloemen!

USIH
Van f.0.35 tot f.1.50

VOOR ENGROS: UNITED STATES IMPORT HOUSE, HUDESTRAAT 3, AMSTERDAM

HEVIGE HOOFDPIJNEN

Een merkwaardig geval van beterschap door gebruik van Kruschen Salts werd ons beschreven door mevr. H. E. te S.

„Elken morgen opnieuw stond ik op met ondragelijke hoofdpijnen. Ik was altijd moe en het leven scheen nauwelijks de moeite waard. Maar ik had zooveel over Kruschen Salts gelezen, dat ik besloot het ook eens te probeeren. Toen ik het ongeveer een maand lang genomen had, merkte mijn vriendin plotseling op: „Je ziet er veel beter uit, voel je je nèt zoo goed?” Toen ik ja zei, en dat het door Kruschen Salts kwam, schoot zij in den lach, en zei: „Och, waarschijnlijk zou je je zonder dat goedje wél zoo goed voelen.” Maar ik hield vol en na ongeveer drie maanden zei ze: „Werkelijk, ik heb nog nooit iemand zoo zien veranderen. Je bent een heel andere vrouw en als dat door Kruschen Salts komt, ga ik het ook probeeren.”

(Origineele brief ter inzage.)

Kruschen Salts bestaat uit 6 zouten, die de werking van ingewanden en nieren

bevorderen, en zodoende voor meer afdoende verwijdering van afvalstoffen zorg dragen. Hierdoor wordt de oorzaak weggenomen van klachten als hoofdpijn, gevoel van vermoeidheid e.d. Probeer eens een tijdlang de dagelijksche dosis Kruschen Salts en U zult zich in alle opzichten prettiger voelen: geen hoofdpijnen meer, maar nieuwe levenslust en een onverstoorbare opgewektheid.

KRUSCHEN SALTS

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en erkende drogisten à f 0.40, f 0.75 en f 1.60 per flacon, omzetsbelasting inbegrepen. Let op, dat op het etiket op de flesch, zoowel als op de buitenverpakking de naam Rowntree Handels-Maatschappij, Amsterdam, voorkomt.

MAAKT DOFFE TANDEN AANTREKKELIJK

Kolynos werkt op doffe tanden als een poetsmiddel op dofgeworden zilver. U doet er 2 x langer mee dan met andere pasta's, omdat U maar de helft noodig hebt. Probeer Kolynos eens.

Wees zuinig—koop de groote tube

KOLYNOS
TAND CREAM

Dat is al heelemaal fout voor de niet-lange vrouw. Niets wat meer gedrongen maakt dan dergelijke poejen aan de mouw, vooral als ze dan nog opvallend geborduurd zijn.

Links: Deze gekleede jurk van geruite lamézijde is taboe voor de niet-lange vrouw. Grote ruiten zijn daarentegen uitstekend geschikt voor de lange, iets te magere vrouw, die daardoor korter en ook iets ge-rulder schijnt.

WAS IK MAAR LANGER

Wat ik wèl, wat ik nièt doe

Het kleine vrouwtje, dat daarbij slank is, kan welhaast alles dragen. Alleen dient zij op te passen voor al te groote motieven en te zware bontgarneering.

Een mantelpakje, dat uit twee verschillende kleuren bestaat, kleedt nooit af, snijdt de figuur als het ware in tweeën.

Het bont wordt niet als kraag verwerkt, doch enkel als manchetten. Groote bontkragen en andere zware bontgarneeringen kunnen slechts door lange vrouwen gedragen worden. Ook losse vossen doen de silhouet korter schijnen, terwijl capes, die geheel uit vossen bestaan, natuurlijk heelemaal buiten beschouwing blijven.

VOOR MINDER SLANKE DAMES

401a. Kazakjapon, kazak van gebloemde zijde, rok van effen zijde. Benodigde stof: $3\frac{1}{2}$ m. gebloemd à 100 cm. breed, voor rok $2 \times$ de hoogte à 100 cm. breed.

402a. Effen japon, korte mouw, hoge hals, opgezette jabot. Benodigde stof: 3,25 m. à 130 cm. breed.

403a. Japon van foulardzijde, groote sjaalkraag, wit vest, taille met punten op den rok gezet, rug met ceintuur. Benodigde stof: 5 m. à 96 cm. breed.

Verkrijgbaar in de maten 46-48-50-52.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums die ontleend zijn aan het modealbum „Zomerpracht”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjasjes en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven 't gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (alléén van 5 en 6 cent) aan het

PATRONENKANTOOR „PANORA” — NASSAU-
PLEIN 1, HAARLEM

waarbij 5 cts. extra voor toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

WAT ZULLEN WE ETEN?

- Zondag :** Gevulde tomaten.
Varkensfricandeau.
Kruisbessenmoes.
Aardappelen.
Haagsche bluf.
- Maandag :** Koude fricandeau.
Postelein.
Aardappelen.
Vruchtengruwel.
- Dinsdag :** Posteleinsoep.
Gekookte ham.
Verse capueijners.
Aardappelen.
- Woensdag :** Gebraden puntstuk.
Spercieboonen.
Aardappelen.
Broodpannekoeken.
- Donderdag :** Gebraden varkensniertjes.
Bloemkool.
Aardappelen.
Onstard met bessen.
- Vrijdag :** Groentesoep.
Roereieren.
Sla met tomaten.
Aardappelen.
- Zaterdag :** Gebakken spek.
Tuinboonen.
Aardappelen.
Yoghurt.

tot tijd moet gebeuren — nemen we wat soda en wat keukenzout, strooien dat in den gootsteen, gieten er dan kokend water op, laten dit zoo drie-minuutjes staan en laten 't water dan wegllopen door de afvoerbuiss. Het resultaat zal werkelijk verrassend zijn.

Koperwerk knapt vaak reusachtig op, wanneer we het behandelen met olijfolie en vervolgens met een zachten doek nawrijven.

Aangebrande pannen kunnen we op de volgende wijze schoonmaken: Strooi op den bodem wat gekookte parelgort, voeg daar een handvol zout bij en giet er dan water op. Dit er ongeveer een uur op laten staan en het geheel dan even flink laten koken. De pan is dan verder heel gemakkelijk te reinigen.

Het euvel van krakende schoenzolen kan verholpen worden, door de zolen in te wrijven met wat lijnolie.

CORRESPONDENTIE

Mevr. H. Sch. te Heerlerheide. U moet de harsvlekken uit uw zijden japon eerst zooveel mogelijk door losbreken en uitborstelen verwijderen. Vervolgens kunt u de vlekken behandelen met wat spiritus, die zoo noodig te voren even in een bakje met warm water verwarmd moet worden. Gebruikt u echter niet te veel vocht en past u op, dat geen kringen ontstaan.

NUTTIGE WENKEN

Om den gootsteen met afvoerbuiss eens grondig te reinigen — wat van tijd

DEZELFDE natuurlijke verwerking van een briesje, dat den geur van bloemen meevoert, vindt U terug in de zachte verkoeling van enkele druppels Lohse Uralt Lavendel.

Lohse Uralt Lavendel
Frisch als de natuur zelve!

In eleganten zakflacon slechts **75 cent**

**MAAK
UW
LEVENSvreugd
COMPLEET!**

Moderne vrouwen weten, dat critieke dagen hun levensvreugd niet meer behoeven te bederven. Ze weten, dat Nefa - het ideale damesverband - hun volle bewegingsvrijheid geeft. Dank zij Nefa kunnen zij genieten van sport en spel, terwijl zij zich vroeger van van genoegens moesten ontczegen. Want Nefa is geheel onzichtbaar bij elke kleding. wonderzacht, veilig, practisch en hygiënisch.

100 % Nederlandsch fabrikaat. Nadat de Rijksnijverheidsdienst zich in onze fabrieken heeft overtuigd, dat Nefa werkelijk 100 % Nederlandsch fabrikaat is, werden wij gerechtigd tot het voeren van nevenstaand controlemerk.

Nefa
Hygiënisch
Practisch

ORANJE 25 ct.
BLAUW 35 ct.
GROEN EXTRA 50 ct.

VNF
NEDERLANDSCH VERBAND
NEDERLANDS VERBAND
NEDERLANDS VERBAND

SCHEP U 'N GOEDE TOEKOMST IN HET WINKELBEDRIJF!

Verkoopster, chef-verkoper, filiaalhouder.

Een prettige werkring: etaleur, etaleuse.

A-CURSUSSEN: Voor heren: kommies, politie-diploma, marechaussee, militaire politie, verpleger, besteller, hulpkeurmeester (voor slagers), keurmeester van waren, warenkennis, verkoper en winkelbediende, chef-verkoper, filiaalhouder, etaleur, modern reclameschrift, reiziger, administrateur, journalist, notarisklerk, makelaar-taxateur, verzekerings-inspecteur, directeur van een woning- en assurantiebureau, havenmeester, brugwachter, sluiswachter, gemeentebode, concierge, veeverloskundige.

Voor dames: verpleegster, verkoopster, chef-verkoopster, filiaalhoudster, etaleuse, modern reclameschrift, reizigster, privé-secretaresse, journaliste, kinderverzorgster, kinderjuffrouw.

B-CURSUSSEN: Voor dames en heren: praktijk diploma boekhouden (dubbelboekhouden), stenografie (systeem „Groote”), algemene ontwikkeling, Nederlandse taal, Frans, Duits, Engels, rekenen, meetkunde, aardrijkskunde, handschriftverbetering, handelskennis, handelsrecht, statistiek, handelsrekenen, boekhouddiploma's Mercurius en Vereniging van Leraren, Nederlandse-, Franse-, Duitse- en Engelse handelscorrespondentie, spreken in het openbaar, belastingrecht, belastingconsulent, beschavingsleer (goede omgangsvormen), eerste hulp bij ongelukken.

Vlugge en volledige opleiding door ASSO-cursus!

Onze schriftelijke cursussen leiden U geheel en met succes op voor tal van goede winkelbetrekkingen. Naar kundige verkopers (verkoopsters), etaleurs (etaleuses) en filiaalhouders (filiaalhoudsters) is altijd vraag. Zij worden flink betaald. Laat Uw kans niet voorbijgaan. Regelmatig worden onze cursisten geplaatst. De lessen zijn prettig geschreven door bekwame mensen uit de praktijk; dus grondige opleiding. Geschikt zowel voor ieder, die de lagere school heeft bezocht, als voor meergevorderden. Aparte lessen voor de verschillende branches (kruidenier, manufacturen, bakker, chocolaterie, bloemen, schoenen, boekhandel, enz.). Begin nu met de studie voor beter betaalde posities. Laag maandelijks lesgeld, correctie van gemaakt werk. Na goede afloop fraai diploma en hulp bij sollicitatie.

BELANGRIJK! Met het oog op de wet „vestigingseisen voor de middenstand”, raden wij alle winkeliers en winkelbedienden aan, een diploma te behalen. Het is Uw belang!

Kies nog heden uit nevenstaande cursussen. Zend de bon in gesloten enveloppe gefrankeerd met postzegel van 6 ct., of schrijf ons een brief. Wij zenden U gratis inlichtingen en adressen van geslaagden.

ASSO

INSTITUUT VOOR SCHRIFTELIJK ONDERWIJS

Dir. J. van der Bij, Hoofdonderwijzer

Nieuwe Plein 31, bij het Station, Arnhem

BON

Aan het A.S.S.O.-Instituut, Nieuwe Plein 31, bij het Station - Arnhem.
Ik verzoek, zonder enige verplichting, inlichtingen omtrent de cursus voor:
Naam:
Straat en nummer:
Woonplaats:
Leeftijd: